

издателска къща "Петрков"

Рос Макдоналд

ДА НАМЕРИШ ЖЕРТВА

библиотека **CRIME**

РОС МАКДОНАЛД ДА НАМЕРИШ ЖЕРТВА

Превод: Станимир Йотов

chitanka.info

Вълна от убийства заля Лас Крусис и като по правило Лу Арчър намираше жертвите.

Но не намираше убиеца!?

Може да го е направила симпатичната малка брюнетка, открила емоция по-силна дори и от секса.

Или комплексирания чиновник.

Или пък синеоката блондинка, която овдовява два пъти в една и съща нощ.

А може да е и дребничката дама, видяна за последен път предрешена като за убийство.

На Айвън фон Оу Младши

*Един човек се страхуваше, че може да
намери убиец.*

Друг един, че може да намери жертва.

Единият бе по-мъдър от другия.

Стивън Крейн

ПЪРВА ГЛАВА

Това беше най-ужасният стопаджия, който ме бе спирал някога. Той се надигна на колене от канавката. Очите му бяха като черни дупки върху жълтото му лице, а устата беше едно яркочервено петно, наподобяващо ухилена усмивка на клоун. Вдигнатата ръка наруши равновесието му. Той отново падна по очи.

Натиснах спирачката и върнах стотина метра назад до мястото, където лежеше — мургав човек, облечен в джинси и тъмна работна риза, проснат сред бурените. Беше притихнал като мъртвец, но когато приклекнах до него, можах да чуя свистенето и бълбукането, идващи от гърлото му.

Подкрепяйки крака му с коляно и отпуснатата му глава с ръката си, аз го обърнах по гръб. Кръвта по устата му образуваше малки пукащи се мехурчета. Предната част на ризата му беше потъмняла и мокра. Когато я разкопчах, сред подгизналите косми на гърдите му видях кръглата дупка, която все още изтласкваше малки червени струйки. Свалих самото си и накъсах собствената си риза. Притиснах я към огнестрелната рана и я превързах с вратовръзката си. Клепачите потрепваха над пепелявочерните очи. Беше млад човек и умираше.

Погледнах назад на юг, а после на север. Никакви коли, никакви къщи, нищо. Бях видял няколко коли на север от Бейкърсфийлд, но после не зърнах нито една. Това беше едно от онези затишия, когато можеш да чуеш само сърцето си да отмерва секундите на твоя живот. Слънцето се беше скрило зад крайбрежните планини и долината се изпълваше с полумрак. Ято птици пресече небето като зрим вятър, пляскащо с криле.

Повдигнах го с глава, полегнала на гърдите ми и го понесох към колата. Беше ми трудно да го нося — нито бе едър, нито тежък, но ужасно отпуснат. Оставих го на задната седалка, опрях главата му на пътната чанта, за да не се задуши и го покрих с одеялото.

Пътувахме така шест-седем мили. За да ми бъде под око, наклоних надолу огледалото за обратно виждане. Когато здрачът се

сгъсти, лицето му почти изчезна от огледалото.

Минах покрай табела, върху която пишеше: КЕМП ФРИМОНТ, ЩАТСКА ВОЕННОМОРСКА БАЗА. На пътя изскочи заграждение срещу циклони. Отвъд него редици от полуразрушени казармени постройките маршируваха покрай долината към прегърбения хоризонт. Нямах и следа от живот. Овалните покриви на хангарите на военновъздушната база, прикрепена към Кемп Фримонт, напомняха гробни могили, построени от изчезнал народ на гиганти. Появиха се крайпътни светлини, а след тях светлините на град. Неоновите лампи оцветяваха сгъстяващия се мрак в зелено и жълто: КЕРИГАНС КОРТ — МОТЕЛ ДЕЛУКС. Вестибюлт и по-малките постройките блестяха в светлина. Спрях отпред и влязох. Холът беше изцяло от светъл шперплат и мебелировка в зелено, която имитираше естествена кожа. Жената на рецепцията — също светла, ме огледа със сините си очи, което ме накара да обърна внимание на голите си гърди. Закопчах сакото си.

— Мога ли да ви помогна? — каза тя резервирано.

— В колата ми има един човек, който спешно се нуждае от помощ. Ще го донеса тук, а вие извикайте лекар.

В гънките на ключените ѝ вежди се появи тревога.

— Болен ли е?

— Оловно натравяне. Бил е прострелян.

Тя стана нервно и припряно, отвори вратата зад себе си.

— Дон, ела тук за малко.

— Сега той се нуждае от доктор — казах аз. — Няма никакво време за обсъждане.

— Какво да обсъждаме? — Едър мъж изпълни пространството на входната врата. Човек с тежки рамене, в костюм от светъл габардин, с походка на позастарял бивш атлет. — Какво, по дяволите, става сега? Не можеш ли да се справиш с нещо сама?

Слабите и ръце се заизвиваха една към друга.

— Няма да ти позволя да ми говориш по този начин.

Той ѝ се усмихна без да открива зъбите си. Под подстриганата му коса с цвят на пясък лицето му бе пламнало от алкохол и гняв.

— В моя собствен мотел говоря както поискам.

— Дон, ти си пиян.

— Ти никога не си ме виждала пиян.

Стояха един срещу друг в пространството на рецепцията, лице в лице, в яростна близост.

Аз се обадох:

— Навън има човек, който умира от загуба на кръв. Ако не го допуснете вътре, поне можете да извикате линейка.

Той се извърна към мен. Под прегънатите клепачи очите му приличаха на сиви триъгълници.

— Умира от загуба на кръв? Кой е той?

— Не знам. Ще повикате ли помощ или не?

— Да, разбира се.

Тя взе телефонния указател от гишетото, намери номера и го набра. Мъжът излезе, затръшвайки вратата зад себе си.

— Кериганс Мотор Корт — рече тя, — обажда се мисис Кериган. Тук при нас има ранен човек... Не. Казват, че е бил прострелян... Да, изглежда, че е сериозно, ситуацията е критична.

Тя върна слушалката на мястото ѝ.

— Изпращат линейка от окръжната болница. — След това продължи с приглушен глас, почти като шепот. — В нашето семейство не се справяме с критичните ситуации. При тях ние просто се проваляме.

— Няма значение.

— Но за мен има. Аз наистина съжалявам.

Тя склони глава напред над гишетото. Нейната светла, пригладена коса беше безмилостно опъната назад, като че ли за да подчертае абсолютната красота на лицето ѝ.

— Мога ли да направя нещо друго? — попита тя, повишавайки глас. — Да се обадя ли в полицията?

— Ще го направят от болницата. Задължени са по закон. Благодаря ви за загрижеността, мисис Кериган.

Последва ме до вратата, една угрижена жена, пропуснала възможността да реагира като човешко същество и неспособна да преглътне това.

— Сигурно се чувствате ужасно. Ваш приятел ли е?

— Не ми е никакъв. Намерих го на магистралата.

Тя докосна ръката ми, сякаш за да установи контакт с действителността и след това бързо я отдръпна, като че ли това я беше

изплашило. Очите ѝ се спряха върху гърдите ми. Погледнах към изсъхващото петно, където се бе опирало окървавеното лице.

— Вие също ли сте ранен? Мога ли да направя нещо за вас?

— Абсолютно нищо — казах аз и излязох навън.

Кериган се беше облегал на отворената задна врата на колата ми. Моите стъпки по чакъла го накараха да се изправи рязко.

— Диша ли още?

— Да, диша. — Кръвта от зачервеното му от алкохола лице се бе отдръпнала на петна.

— Не мисля, че трябва да го преместваме, но бихме могли да го внесем вътре, ако кажете.

— Може да изцапа килима ви.

— Не ставай глупав, приятелю. Казах ти да го внесем вътре.

— Забрави това.

Той дойде още по-близо до мен. Под прожекторите очите му бяха каменисто сиви и непроницаеми.

— Къде го намери?

— Няколко мили южно от военноморската база, в канавката.

— Как стана така, че го докара тук при мен, ако мога да попитам?

— Можеш да попиташ. Това е първото място, до което стигнах. Следващия път ще продължа нататък.

— Нямам предвид това. Просто се чудех дали е съвпадение.

— Защо? Познаваш ли го?

— Да. Той кара един камион на транспортната компания „Майер“ в града. Казва се Тони Аквиста.

— Добре ли го познаваш?

— Не бих казал. Поради естеството на работа ми имам контакти с повечето от продавачите на газирани напитки в Лас Крусис, но не дружа с мексиканските шофьори на камиони.

— И добре правиш. Имаш ли представа кой го е застрелял?

— Това е глупав въпрос.

— Все пак можеш да отговориш.

— Кое ти дава право да задаваш въпроси, приятелю?

— Продължавай да ме наричаш „приятелю“. Това ме ласкае.

— Не спомена името си.

— Така е. Не го направих.

— Може би трябва да ти задам един-два въпроса — каза той. — Да не би случайно ти да си го застрелял?

— Много си съобразителен. Естествено, аз го застрелях, а сега бягам от престъплението.

— Просто попитах. Не можех да не забележа кръвта по теб.

Той се усмихна с притаена злоба. Подвижната му уста, чувствителна и брутална, привличаше юмука ми, както магнит желязото. Беше доста едър, не толкова възрастен, колкото посъстарен. Пъхнах ръката си в джоба и минах от другата страна на колата.

Включих вътрешното ѝ осветление. Тъжните малки мехурчета продължаваха да излизат от устата на Тони Аквиста. Сега очите му бяха напълно затворени. Усилието да съхрани живота си го бе направило глух и сляп. Линејката изстена откъм пътя.

Потеглих след нея през предградията, покрай магистралата, покрай мотели, хижи и автомобилни паркове, в които войници, търговски пътници, туристи и работници емигранти прекарваха случайни нощи със случайни съседни по легло. При един знак за сливането на два пътни потока линејката зави наляво.

Изпуснах зелената светлина и трябваше да изчакам. Болницата, наподобяваща дълга бяла кутия, пронизана от светлини се очертаваше в далечината. Близко до магистралата се виждаше едно открито кино и осветеният му екран, върху който двама мъже се налагаха един друг под ритъма на страстна музика, се въздигаше на фона на нощта като гигантско видение на насилие.

Открих входа за линејките зад болницата. Червената светлинна табела над него, върху която бе изписано: СПЕШНО ЗВЕНО, хвърляше пъклен отблясък върху зацапаната с автомобилно масло бетонна алея за колите. Преди да вляза, взех чиста риза от чантата си и я облякох.

В приемното отделение, около масата, върху която лежеше Тони Аквиста, се бяха скупчили пет-шест души в бели престилки. Сега дори и устните му бяха пожълтели. От обърнатата надолу банка кръвта капеше в тръбичка, прикрепена към ръката му.

Един млад лекар или може би специализант се наведе над притихналото лице и притисна палците си към очите му. Аквиста не помръдна. Хората в стаята сякаш бяха притаили дъх. Приблжих се до доктора. Той ме погледна остро.

— Вие пациент ли сте?

— Свидетел. Аз намерих този човек.

Лекарят завъртя рязко глава.

— Трябвало е да го намерите по-рано. — Той се обърна към една от сестрите: — Не хавете повече кръв за него.

Сестрата спря кръвта и откачи полупразната банка. В ноздрите ме блъсна миризмата на болница и на разложение.

— Ще го бъде ли, докторе?

— Каквото е бил — бил. Няма пулс, няма дишане. Сигурно е кървял от доста време, вероятно няма и половин литър кръв във вените му.

— Огнестрелна ли е раната?

— Несъмнено. Тези рани в белите дробове са чисто убийство.

Погледнах към лицето на Тони Аквиста. Цветът на плът се беше променил в цвят на восък, а устата се хилеше, откривайки зъбите.

— Убийство е точната дума.

Трябва да съм изрекъл тези думи силно или по някакъв странен начин. — Докторът ме погледна притеснено.

— Ваш приятел ли беше?

— Не. Просто не обичам да виждам как това се случва на когото и да било. Обадохте ли се в полицията?

— Да, на шерифа. Това се е случило в района, нали?

— Да, бил е захвърлен в една канавка в района.

Лекарят тръгна към вратата и каза през рамо:

— Предполагам, че шерифът ще иска да се навъртате наоколо.

Не му обясних, че винаги съм изпитвал влечение към това да очаквам полицаите в стерилни помещения. Седнах на един метален сгъваем стол пред приемното отделение и зачаках. Болничните работи около мен течаха в обичайния си ритъм. Идваха и си отиваха сестри, които почистваха стаята за следващия спешен случай. Тони Аквиста, със скрито под чаршафа лице, бе откаран към моргата в края на коридора.

Част от съзнанието ми го последва в студения мрак. Това се случва понякога, когато умира по-млад човек. Сякаш част от мен се бе превърнала във восък под бялата светлина.

Някъде от шептящите недра на сградата се разнесе остър детски плач. Замислих се дали това не бе някое новородено дете, внасящо

равновесие в населението на Лас Крусис.

ВТОРА ГЛАВА

Един висок мъж в строг сив костюм отвори вратата на моргата. Когато излизаше, неговата ослепителна, почти бяла шапка, модел стетсън, едва не докосна горната част на касата на вратата. Човекът плесна бетонната стена с дланта си и се обърна към униформения помощник-шериф зад него:

— По дяволите, какво се е случило с Тони?

Помощник-шерифът сви рамене.

— Неприятности с жени, може би. Вие го знаете Тони, шефе.

— Да, знам го.

Удължаващата се сянка на шерифа падна върху мен. Дълга и слаба, както и тялото му. Лицето под периферията на шапката беше загоряло от слънцето на долината. Макар и млад за поста си, някъде моя възраст, на лицето му аз съзрях следи от някаква стара болка, които се разклоняваха от ъглите на очите и пристягаха устата като в скоби. Очите му бяха хлътнали и тъмни като прозорците на къща, обитавана от духове.

— Вие сте го докарал?

— Да, аз.

— Не сте от Лас Крусис, нали?

— От Лос Анджелис съм.

— Разбирам. — Той кимна, като че ли бях направил някакво разобличаващо признание. — Кажете ми името и адреса си.

Казах му името си, Лу Арчър, и му дадох служебния си адрес на Сънсет булевард. Помощник-шерифът ги записа. Шерифът придърпа един стол и седна с лице към мен.

— Аз съм шерифът Чърч. Това е Дейнлоу, моят служител, който се занимава с установяването на самоличността. А вие с какво се занимавате, мистър Арчър, освен с това да се правите на добрия самарянин?

Ако Чърч се опитваше да се държи сърдечно, това не му се удаваше.

— Аз съм частен детектив със законно разрешително.

— Чудесно. Ето това е съвпадение. Но дали е съвпадение? Какво правехте на магистралата?

— Карах. Пътувам за Сакраменто.

— Тази нощ няма да пътувате — каза той грубо. — В наши дни няма полза да се правиш на добрия самарянин. Страхувам се, че ще ви се наложи да се примирите с някои бюрократични процедури. Във всеки случай ще се нуждаем от вас при разследването.

— Разбирам.

— Ще гледам да ускоря нещата, ако мога... утре или вдругиден. Да видим, днес е четвъртък. Можете ли да останете до събота?

— Ако е необходимо.

— Добре. Как се случи, че взехте в колата си този човек?

— Лежеше в канавката на няколко мили южно от военноморската база. Успя да се изправи на колене и ми махна.

— Беше ли все още в съзнание? Каза ли нещо?

— Загуби съзнание преди да стигна до него. Не ми се искаше да го пренасям, но нямаше телефон, от който да се обадя, нямаше и кого да изпратя за помощ. Оставих го на задната седалка на колата и телефонирах за линейка от първото място, до което стигнах.

— Къде беше това?

— Хотелът на Кериган. Кериган реагира доста странно. Изглежда той познаваше Аквиста и не го искаше нито жив, нито мъртъв. Неговата съпруга извика линейката.

— Какво правеше там мисис Кериган?

— Очевидно обслужваше рецепцията.

— Нямаше ли я там управителката на Кериган? Мис Майер.

— Може и да е била там, но аз не я видях. Това има ли някакво значение?

— Не — повиши глас шерифът. След това се овладя. — За първи път чувам, че Кейт Кериган работи там.

Дейнлоу вдигна поглед от тетрадката.

— Тя е там от една седмица.

Чърч погледна към него, като че ли имаше и други въпроси, но ги преглътна. Нещо се раздвижи в жилестото му гърло.

Аз се обадих:

— Кериган беше малко на градус, което обяснява поведението му. Запита ме дали аз не съм го убил.

Устата на шерифа застина в непроницаема усмивка.

— А вие какво му отговорихте?

— Отговорих, че не съм. Никога не съм виждал този човек преди. Мисля, че е добре това да бъде записано в протокола, в случай че онзи продължи да дрънка.

— При тези обстоятелства това не е лоша идея. А сега бихте ли ми показал мястото, където сте го намерил.

Станахме едновременно. Кокалестата му ръка стисна рамото ми и ме насочи към изхода. Не бих могъл да кажа дали с този жест ме окуражаваше или заставяше да изляза. Във всеки случай освободих рамото си с рязко дръпване.

Колата му беше нов, черен меркурий с прикрита регистрация и без никаква служебна маркировка. Потегли след мен на юг извън града, в посоката, от която бях дошъл. Характерното привечно затишие на движението беше изчезнало. Сега бе дълбока нощ. Снопове светлина, един след друг, пронизваха долината от юг, проблясваха в очите ми и се изгубваха. От север ни застигна втора служебна кола.

Минахме през изоставения лагер и аз започнах да наблюдавам страничния участък от пътя. Фаровете на колите зад мен пробягваха по канавката като пречупени весла от светлина. След две погрешни спирания открих мястото. Петното изсъхваща кръв личеше върху банкетата. Прегънатите стебла на бурените, малко по-надолу, все още създаваха представа за проснато тяло с разперени крайници.

От втората патрулна кола изскочиха няколко полицаи. Един от тях беше мъж с огромни рамене и блестящи, живи, испански очи, които непрестанно се движеха върху лице с индиански оттенък. С нетърпение той рапортува на шерифа:

— Влязохме във връзка с Майер. Тони, днес наистина е карал, а камионът е изчезнал.

— Какво е имало в камиона?

— Майер не пожела да каже. Иска да говори лично с вас. Когато пипна тези синковци, които са направили това... — Блуждаещият поглед на мургавия човек се спря върху мен. Беше така тежък, че го усетих като удар.

Шерифът с бащински жест сложи ръка върху маслиновите рамене.

— Успокой се, Сал. Аз знам как вие гледате на кръвните роднинства. Тони беше твой братовчед, нали?

— Син на сестрата на майка ми.

— Ние ще пипнем тези, които са го направили, Сал, но първо ще трябва да узнаем кои са истинските виновници. Този човек тук няма нищо общо с убийството. Той е намерил Тони и го е закарал до болницата.

— Той ли казва това?

— Аз го казвам. — Тонът на шерифа изведнъж стана служебно делови. — Къде е Майер сега?

— В склада.

— Тръгнете на запад и съберете сведения за камиона. Кажете на стария, че ще се отбия по-късно. Обявете обща тревога. Освен това искам постове на всеки път, водещ извън окръга. Ясно ли е, Сал?

— Да, сър.

Мургавият помощник-шериф се затича към колата си. Шерифът и останалите му хора започнаха оглед на района като си помагаха с ръце и фотосветкавици.

Дейнлоу, служителят по установяване на самоличността, взе отпечатък от обувката ми и го сравни с отпечатъците в канавката. Нямаше никакви други стъпки освен моите, а върху банката нямаше нови следи от автомобилни гуми.

— Изглежда, че е бил изхвърлен от някаква кола — каза Чърч — или може би камион. Каквото и да е било, то не е напускало бетонното платно. — След това се обърна към мен. — Видяхте ли някаква кола? Или камион?

— Не.

— Абсолютно нищо?

— Нищо.

— Възможно е да не са спирали, а просто да са го изхвърлили и да са го оставили да лежи, а самият той да е продължил да пълзи покрай магистралата.

Дейнлоу се обади от страничната част на пътя:

— Аз бих могъл да кажа какво е правил той, шефе. Има следи от кръв на мястото, където се е влачил в канавката.

Чърч се изплю върху платното.

— Дявол да го вземе, гадна работа. — След това почти небрежно се извърна към мен. — Между другото, може ли да видя вашето разрешително?

— Защо не? — Показах му моя фотостат.

— Изглежда ми наред. А какво споменахте, че ще правите, когато стигнете Сакраменто?

— Нищо не споменах. Трябва да изнеса доклад пред един законодателен комитет. — Назовах председателя на комитета. — Той ме нае да разследвам разпространението на наркотиците в южните райони.

— Ако си направя труда да проверя тази история, ще се потвърди ли?

— Естествено. Нося със себе си част от кореспонденцията.

Тръгнах към колата си, но Чърч ме спря:

— Оставете. Вие не сте заподозрян. Сал Брага е емоционален тип и освен това е роднина на Аквиста. В този град всеки е роднина на някого, което понякога усложнява нещата. — Шерифът замълча за момент. — Какво ще кажете да отидем и да поприказваме с Кериган?

— Чудесна идея.

По страничното крило на пътя се бе образувала колона от служебни и частни коли. Полицай от пътната служба направляваше движението със сигнални светлини. Той даде възможност на меркурия на шерифа да завие и аз потеглих след него.

Червеното сияние над града ми напомняше отражението на светлинната табела от спешното звено на болницата. Гледката беше величава. Отвъд аленеещия град, сред хълмовете, въртящият се лъч на една сигнална кула проникваше в нощта, сякаш търсейки някакъв смисъл.

ТРЕТА ГЛАВА

Навярно Кериган бе очаквал шерифа. В момента, когато спрях зад меркурия, той излезе от вестибюла.

— Как е момчето, Бранд?

— Добре е.

Те се ръкуваха, но докато разговаряха, забелязах, че се наблюдават като противници на шах, които се срещат не за първи път. Или по-скоро в някаква по-ожесточена от шаха игра. Не, каза Кериган, той не знае какво се е случило с Аквиста, нито защо. Не бил нито видял, нито чул, нито направил нещо лошо. Мъжът от колата поискал да използва телефона и това била неговата единствена връзка със случая. Той ме погледна с лека враждебност.

— Между другото, как вървят работите? — Чърч погледна нагоре към светлинния знак, който показваше, че няма свободни места. — Май няма нужда да питам.

— Всъщност зле. Включих това, защото жена ми е твърде разстроена, за да обслужва рецепцията. Поне така казва.

— Ан в отпуск ли е?

— И така може да се каже.

— Да не е напуснала?

Кериган размърда нагоре-надолу тежките си рамене.

— Не бих могъл да зная. Тъкмо щях да те попитам.

— Защо мен?

— Защото е твоя роднина. От цяла седмица не е на работа, а и не можах да се свържа с нея.

— Не е ли в апартамента си?

— Телефонът не отговаря. — Кериган се вгледа втрещено в лицето на шерифа. — Ти също ли не си я виждал, Бранд?

— Тази седмица — не. — След малко той добави: — Напоследък не я виждаме много често.

— Но това е смешно. Аз мислех, че тя е част от вашето семейство.

— Сгрешил си. Тя и Хилда от време на време излизат заедно, но Ан си има свой самостоятелен живот.

Кериган пусна мекушавата си и грозна усмивка.

— Май тази седмица животът ѝ е малко по-самостоятелен от обикновено.

— Какво означава това?

— Нищо повече от онова, което влагаш.

Чърч пристъпи рязко към него със стиснати юмруци. Очите му бяха широко отворени и черни, а светлината от мотела придаваше на лицето му зеленикав оттенък. Изглеждаше побеснял от гняв. Отворих вратата на колата и стъпих с единия крак върху чакъла. Звукът от това движение го спря. Той стоеше разтреперан и взрян в злата усмивка на Кериган. След това се обърна на пети и се отдалечи. Стигна до края на осветеното пространство, вървейки като някакво механично създание, и застана там с гръб към нас с наведена глава.

— Май ще ми затвори голямата уста, а? — заяви Кериган жизнерадостно. — Избухва прекалено често и накрая ще изгърми в съда.

Мисис Кериган отвори вратата на вестибюла.

— Какво става, Дон?

Тя се приближи към нас. Носеше къса наметка от сребърна лисица, а лицето ѝ беше угрижено.

— Винаги нещо става. Казах на шерифа, че Ан Майер не се е появила тази седмица. Изглежда той смята, че аз съм виновен. Не мога да нося отговорност за неговата проклета балдъза.

Тя плахо го докосна по ръката като човек, който се опитва да успокои възбудено животно.

— Скъпи, навярно ти си го разбрал погрешно. Сигурна съм, че той не би те обвинил за нещо сторено от нея. Вероятно иска да я разпита за Тони Аквиста.

— Защо? — попитах аз. — И тя ли познава Аквиста?

— Разбира се. Тя си имаше неприятности с него. Нали, Дон?

— Млъкни.

Тя се отдръпна от него, препъвайки се с високите си токчета, като че ли бе блъсната от някого.

— Продължете, мисис Кериган. Може да се окаже важно. Аквиста току-що умря.

— Умря? — Ръцете ѝ се вдигнаха към гърдите и се спряха в конвулсия върху кожената наметка. Погледът ѝ се отмести от мен и се насочи към съпруга ѝ. Очите ѝ тъмнееха. — Ан замесена ли е в това?

— Не бих могъл да зная — отвърна той. — Достатъчно, Кейт. Влез вътре. Ти си настинала и разстроена и се държиш като глупачка.

— Не е вярно. Ти не можеш да ми заповядваш. Имам пълното право да говоря с когото поискам.

— Няма да продумаш нито дума на това копеле.

— Аз не съм...

— Млъкни. — Гласът му беше тих и смразяващ. — Вече ми причини достатъчно неприятности.

Той я улови отзад за лактите и почти я отнесе до вратата на вестибюла. Жената се съпротивляваше немощно, но когато я освободи от хватката си, тя влезе вътре без да се обърне.

Кериган се върна при мен, прокарайки галъвно пръсти през косата си. Тя беше ниско подстригана и твърде къса за възрастта му. Предположих, че е от онези мъже на средна възраст, които не могат да приемат факта, че младостта им е отминала. Това му придаваше фалшиво излъчване, зад което прозираше жестокост.

— Вие не вярвате, че нежността е най-верният подход към жените.

— Аз знам как да се справям с кучките. С чистокръвните кучки и с всякакъв друг вид кучки. А също и с любопитните кучи синове. В случай че не сте тук като служебно лице, ще бъде добре да се разкарате от моята собственост. При това бързо.

Огледах се наоколо за Чърч. Той беше в една улична телефонна кабина в края на редицата от малки постройки. Слушалката беше до ухото му, но като че ли не говореше.

— Отнеси този въпрос до шерифа — казах аз. — Аз съм с него.

— А бе, кой си ти, бе? Само да знаех, че ще насъскаш шерифа срещу мен...

— Какво щеше да се случи, сладурче? — Сега този човек беше моят любимец. Държах ръцете си долу, а брадичката си малко назад, като се надявах, че той ще се нахвърли и ще ми даде възможност да му отвърна.

— Щеше да си проснат по гръб, с уста пълна със зъби.

— А аз си мислех, че ти блъскаш само жени.

— Искаш ли да ти покажа?

Но той блъфираше. Светлите и остри ъгълчета на очите му следяха приближаването на шерифа. Лицето на полицаия беше сериозно и спокойно.

— Дължа ти извинение, Дон. Рядко губя самообладание до такава степен.

— Така ли? Ти прекалено често се държиш по този начин с данъкоплатците, затова няма да бъдеш избран даже и за кучкар.

— Добре, да забравим това. Не те нараних.

— Да беше опитал.

— Казах, да забравим това — повтори Чърч спокойно. Лицевите му мускули бяха изпъкнали от усилието да запази самообладание. — Каж ми нещо повече за Ан. Изглежда, че никой не знае къде е. Не е казвала на Хилда, че напуска работата си или че заминава някъде.

— Тя не е напускала. Просто си тръгна за почивните дни и в понеделник сутринта не се появи на работа. Очевидно не се е върнала от уикенда. Нямам никаква вест от нея.

— Къде е отишла?

— Ти ми кажи. Тя не ми дава отчет.

Двамата мъже се изгледаха продължително. Между тях имаше нещо по-лошо от желание за насилие — омраза, отвъд границите на насилието, завладяваща като величава страст.

— Ти си лъжец — каза накрая Чърч.

— Може би. Може би е точно така. Ако наистина е така.

Чърч ме видя, че ги наблюдавам и ми кимна повелително с глава. Оставих ги в тихата им и зловна свада и влязох в тъмния вестибюл.

През венецианските жалози проникваше зелена и жълта светлина, която едва-едва разсейваше тъмнината в помещението. Мисис Кериган се беше свила в едно кресло в най-отдалечения ъгъл. Виждах само сребристия оттенък на косата ѝ и отблясъка от влагата в очите ѝ.

— Кой е?

— Арчър. Този, който ви докара неприятностите.

— Не е вярно. Аз си ги имам и без това. — Тя стана и пристъпи към средата на стаята. — Вие не сте от местната полиция, мистър Арчър.

— Не, аз съм частен детектив. Обикновено работя в южните райони. Тук съм случайно.

— Не е ли с всички ни така. — От нея се излъчваше слабо и деликатно благоухание, като носталгия по полузабравени лета. Угриженият ѝ шепот можеше да бъде гласът на дишащия мрак: — Какво означава всичко това?

— Вие по-лесно можете да отгатнете. Познавате онези, които са замесени.

— Наистина ли? Не е точно така. Не познавам дори собствения си съпруг.

— От колко време сте женени?

— От седем години. Седем отвратителни години. — Тя се поколеба. — Мистър Арчър, вие сте детектив, когото хората наемат, за да разследва разни неща, свързани с други хора, нали?

Казах ѝ, че е така.

— Бих ли могла... мога ли да ви се доверя?

— Както прецените. Други хора са го правили, но в момента не разполагам с препоръки.

— Много ли ще струва? Имам малко пари настрана.

— Не знам за какво става дума.

— О, разбира се. Извинете. Ужасно съм разсеяна тази вечер.

— Или може би не искате да ми кажете?

— Може би. — Долових невидимата ѝ усмивка. — Или по-скоро не знам точно какво искам да направя. Със сигурност не искам да причиня неприятности на никого.

— Дори на вашия съпруг?

— Да, моят съпруг. — Гласът ѝ едва се чуваше. — Снощи видях Дон да опакова двата си големи куфара. Мисля, че има намерение да ме напусне.

— Защо не поговорите с него?

— Не смея — каза тя с тъжна ирония. — Той може да ми даде отговор.

— Обичате ли го?

— Наистина не зная — отвърна тя малко троснато. — Някога го обичах, но беше много отдавна.

— Друга жена?

— Да, други жени.

— Ан Майер една от тях ли е?

— Знам, че е била известно време. Имаше... нещо между тях миналата година. Той ми каза, че всичко е приключило, но може да не е така. Ако успеете да я намерите, разберете с кого се среща... — Гласът ѝ заглъхна.

— От колко време точно я няма?

— Откакто си тръгна миналия петък за уикенда.

— Къде е била през почивните дни?

— Наистина не знам.

— Може би със съпруга ви?

— Не. Поне той така твърди. Исках да кажа...

Кериган се обади зад мен:

— Какво искаш да кажеш?

Той беше отворил тихо вратата. Обемистият му силует се отдалечи от проникващата светлина. Премина грубо покрай мен и се наведе плътно над жена си.

— Казах ти да си затваряш устата.

— Не съм казала...

— Но аз те чух. Ти не би ме нарекла лъжец, нали, Кейт?

Видях как гърбът му се изви и след това чух звука от удара и свистящия стон на жената. Хванах го за рамото.

— Ей, мъжкарче, защо не я оставиш?

Усетих как подплънката на сакото му се разпра. Той изляя като куче и се извърна към мен. Подобен на бухалка, юмрукът му се стовари върху врата ми.

Отстъпих към светлината, идваща от вратата и му дадох възможност да ме последва. Той налетя като овен право върху левия ми юмрук. Тялото му се опъна от удара и аз без голям замах добавих едно дясно кроше в челюстта му. Коленете му се подкосиха. Той залитна напред. Преди да се стовари върху килима му нанесох още един ляв удар.

Жена му коленичи до него.

— Ах, вие. Вие мъжете сте като ужасни малки момчета. — Тя взе главата му в ръцете си и избърса брадичката му с кърпичка, бродирана по ръбовете. — Мислите ли, че е наранен лошо?

— Съмнявам се. Не го ударих много.

— Въобще не трябваше да го удряте.

— Той си го просеше.

— Да. Мисля, че сте прав. — Кериган се размърда и изохка. Тя ме погледна уплашено. — Сега по-добре си тръгвайте. Дон има оръжие и знае как да го използва.

— Да не го е използвал срещу Аквиста?

— Със сигурност не. Това е смешно. — Гласът ѝ се бе повишил. Сега тя се отбраняваше. — Съпругът ми няма нищо общо с това. Той беше тук с мен целия следобед.

Кериган замаяно се опитваше да се изправи на ръце и да седне.

— Моля ви, вървете си сега — каза тя без да ме поглежда.

— А какво ще стане с работата, за която говорихме?

— Просто забравете това. Не мога да понеса и други грижи.

— Както кажете. Бракът си е ваш.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Меркурият на шерифа го нямаше, а обляната със светлина пътна настилка беше като изоставена арена. Излязох на магистралата и се включих в пътния поток към града, но не за дълго. Едно неопределено чувство на съпричастност ме теглеше като еластична връзка обратно към семейство Кериган и техните проблеми. Наречете го любопитство; всъщност неуловимата хубост на мисис Кериган и нейните руси коси имаха отношение към това. Щеше ми се да видя, че не страда, а на мъжа ѝ желаех точно обратното.

Еластичността стигна своя предел и аз спрях колата в една отбивка на банкета. Моментно затишие на движението ми даде възможност да обърна и потегля към мотела. На стотина метра от него направих обратен завой и паркирах в дълбоката сянка на един крайпътен дъб.

Изпуших две цигари. Светлините на мотела угаснаха. Зелените и жълтите лампи потънаха в мрака. Запалих колата и потеглих.

Прозорците на вестибюла притъмняха и Кериган излезе навън. Пресече пространството покрито със ситен чакъл и тръгна по алеята зад малките постройки. Минута по-късно неговият автомобил с подвижен покрив, напомнящ червения цвят на пожарна кола, се появи в дъното на алеята. Клаксонът му се обади нетърпеливо. Придържайки около раменете си наметката от сребърна лисица, мисис Кериган излезе навън и се затича към колата.

Не беше трудно да ги проследя. Последвах ги към Лас Крусис, прекосихме града и стигнахме елегантните крайградски квартали, разположени в хълмиста местност.

Там Кериган спря и остави жена си пред двуетажна къща, издигаща се върху терасовиден хълм. Опитах се да запомня местонахождението.

Кериган обърна към центъра на града, карайки сякаш колата му беше машина за разрушение. Накрая паркира в странична улица близо до главната. Намерих място и за моята кола и го последвах пешком.

Намирахме се в покрайнините на търговската част на града, пустош от евтини хотели, магазини за вехтории, стари мебели и мексикански и китайски ресторанти. Кериган се спря пред едно кафе, на което пишеше: ОРИЕНТАЛСКИТЕ ГРАДИНИ НА САМИ и започна да се оглежда надолу-нагоре по улицата. Влязох във входа на заложна къща. Зад укрепените с решетки стъкла слабо осветеният интериор напомняше на безумен спомен за цивилизацията.

Когато излязох отново на тротоара, Кериган го нямаше. Затичах се към кафето и надникнах през матовото и зацапано от мухи стъкло. Той вървеше към дъното на помещението, придружен от един келнер китаец, който усмихнато го водеше към някакъв арковиден вход със завеса. Изчаках, докато се скрие, и влязох вътре.

Това беше голям и старомоден ресторант с претъпкан бар от едната страна и с боядисани в черно и оранжево дървени сепарета — от другата. Незапалени хартиени фенери висяха безрадостно от опушения и покрит с ламарина таван. Уморен вентилатор раздвижваше въздуха изпълнен с миризма на гранясала мазнина, соев сос, тежък дъх на уиски и човешка пот. Хората вътре принадлежаха към ниските социални слоеве на живота в долината: работници от петролните кладенци с техните съпруги, фермери с високи ботуши за езда и някакъв стар чудака, отпуснат в сепарето си в алкохолно усамотение в очакване на своите сънища.

Китаецът се появи от дъното на заведението и ми показа зъбите и венците си.

— Желаете ли сепаре, сър? — попита той отчетливо.

— Бих предпочел отделна стая.

— Съжалявам, сър, но е заета. Да бяхте дошъл само минута по-рано.

— Няма значение.

Седнах в едно от предните сепарета, така че да мога да наблюдавам сводестия вход в огледалото зад бара. Когато ми донесе менюто, аз казах:

— Тези хартиени фенери крият опасност от пожар, нали? Мисълта за пожар ме прави малко нервен. Тази постройка има ли заден изход?

— Не, сър, но заведението е съвсем обезопасено. Никога не е имало пожар. А сега желаете ли нещо, сър?

Сетих се, че не бях ял от обяд и си поръчах бутилка бира и месо по нюйоркски. Менюто имаше претенциите, че е кралско и ни съветваше да си вземем нашата кралица. Това беше лъжа.

Прочиствах с бира последните следи от бифтека си, когато на улицата започна да се разхожда някакво момиче. То имаше малка и красива глава и късо подстригана черна коса с блясък на сатен. Очите ѝ бяха черни и дълбоки, а устата ѝ греховно нацупена. Заешкото ѝ палто с цвят на норка се спускаше неразкопчано, и като ходеше бедрата ѝ се полюляваха в явен ритъм. Всички мъже в бара, включително и филипинският барман доловиха нейното присъствие едновременно. Тя се разхождаше бавно близо до входа и попиваше вниманието им, като че ли то беше някакво гориво или храна. Нежното ѝ тяло с мъничка талия сякаш порасна и придоби блясък, а под натиска на очите гърдите ѝ се повдигнаха нагоре.

Срещнах очите ѝ. Не можах да не ѝ се усмихна. Тя ме погледна с презрение и се обърна към келнера.

— Тук ли е той?

— Току-що дойде, мис. Очаква ви в задната стая.

Проследих я как тръгна, полюлявайки се след него и се чудех дали това не е Ан Майер. Тя въобще не се покриваше с представата ми за управителка на мотел. По-скоро изглеждаше като неуспяла в Холивуд актриса или като преуспяваща проститутка любителка, на път да стане професионалистка. Какъвто и да беше занаятът ѝ, той явно бе свързан със секс. Тя пращеше от сексапил подобно на гроздово зърно, изпълнено със сок, и беше така млада, че сокът още нямаше кисел привкус. Изчаках, докато келнерът изчезне зад летящата врата на кухнята. След това станах и тръгнах към входа със завесата. Коридорът беше тесен и слабо осветен, а в дъното се виждаха две врати с надписи „Мъже“ и „Жени“. Наблизо имаше друга врата с дебела зелена завеса, през която успях да чуя приглушен разговор. Облегнах се на стената.

Гласът на момичето каза:

— Жена ти ли беше на телефона? Никога не бях говорила с нея преди. Има дикция на много образован човек.

— Тя наистина е образована. Даже прекалено много. — Кериган изсумтя безрадостно. — Не трябваше да ми се обаждаш в мотела.

Миналата нощ тя ме видя да си опаковам чантите и се опасявам, че разбира какво става.

— Нас ли имаш предвид?

— Всичко.

— Има ли някакво значение? Тя с нищо не може да ни спре.

— Ти не я познаваш — каза той. — По някакъв начин тя все още е влюбена в мен и всичко има значение сега. Не трябваше да идвам тук.

— Не се ли радваш, че ме виждаш?

— Разбира се, че се радвам. Мисля, че просто трябваше да изчакаме.

— Чаках цял ден, Дони. Ти не се обади, нямах цигари и нервите ми бяха опънати до скъсване. Трябваше да те видя. Трябваше да разбера какво се е случило.

— Нищо не се е случило. Номерът мина. Всичко свърши.

— Тогава можем да тръгваме? Веднага? — Гласът ѝ беше млад и нетърпелив.

— Все още не. Имам да свърша някои неща. Трябва да се свържа с Бози...

— Той не е ли заминал?

— По-добре да не е. Все още ми дължи пари.

— Той ще ти плати. Можеш да му вярваш, Бози не е мошеник. Кога ще го видиш?

— По-късно. Той не е единственият човек, с когото трябва да се срещна.

— Като го видиш ще направиш ли нещо за мен, Дони? — Гласът ѝ бе като мяукане на коте. — Поискай му няколко от онези цигари с марихуана. Мога да си ги купя в Мексико, но се нуждая от тях сега, тази вечер. Не мога да понасям това чакане.

— Мислиш ли, че на мен ми харесва това напрежение? — изхленчи той със самосъжаление. — Аз също се разкъсвам. Не ме свърта. Трябва да съм луд щом съм тук.

— Не се тревожи, мили. Тук нищо не може да ни се случи. Сами знае за нас.

— Ами, да. Колко души още знаят за нас? И какво знаят за нас? Имаше един частен детектив, който слухтеше около мотела.

— Забрави за това, Дон. — Сега котенцето замърка. — Ела тук и ми разкажи за онова място. Сещаш се, нали? Как ще лежим по цял ден голи под слънцето, как ще се забавляваме, ще гледаме птиците и облаците и ще имаме прислуга, която ще ни обслужва. Разкажи ми за тези неща.

Чух стъпките му по пода и надзърнах през тясната пролука между рамката и края на завесата. Той стоеше зад стола с тъпо изражение и с две ленти лейкопласт, поставени на кръст върху брадичката му. Ръцете му се спуснаха от врата ѝ надолу.

Момичето обгърна ръцете му и доближи едната от тях към устата си. Върху ръката му остана червено петно. Кериган се наведе над лицето ѝ, пръстите му се заровиха и задърпаха дрехите ѝ както умирацията се вкопчва в чаршафите си.

Зад гърба ми изсъска нечий глас.

— Търсите ли нещо, сър?

На сводестия вход стоеше келнерът китаец с табла, върху която цвърчаха два бифтека.

— Къде е мъжката тоалетна?

— В дъното, сър. — Усмивката му беше готова да хапе. — Съвсем ясно се вижда.

— Благодаря ви. Много съм късоглед.

— Няма нищо, сър.

Отидох в тоалетната. Когато се върнах, стаята беше празна. Бифтеците стояха недокоснати върху масата заедно с пресушената чаша на Кериган. Отидох в ресторанта. Китаецът беше зад бара.

— Къде отидоха? — попитах аз.

Той ме погледна, като че ли ме вижда за първи път и ми отвърна на напевен китайски.

Улицата беше опустяла. Направих една обиколка с колата, не открих нищо и увеличих периметъра. Видях момичето да върви на запад по улица „Янонали“ близо до ъгъла с главната. Беше сама, но тялото ѝ се поклащаше, като че ли се намираше пред публика. Спрях колата, за да ѝ дам възможност да се отдалечи и след това запълзях след нея на разстояние пресечка и половина. С отдалечаването от търговската част на града настилката на пътя и сградите ставаха все по-лоши. Разнебитени жилищни постройки и пансиони, чиито прозорци създаваха необяснимо тягостно впечатление, бяха

изпъстрени с малки мъждиви барчета и павилиони за сандвичи. Хората от баровете и улиците, черни, кафяви и мръсно сиви, имаха помръкнал и разнебитен вид, сякаш, за да бъдат в унисон със сградите. Всички изглеждаха така, с изключение на момичето, което следвах. Тя се спускаше напето към дълбините на града, опиянена от своя собствен сексапил.

Уличните светлини бяха малко и на голямо разстояние една от друга. На ъгъла под една от тях група негърчета, твърде млади за баровете, си играеха на конче, и черните им тела се очертаваха на фона на тъмното безразличие на нощта. Когато я видяха, очите им се превърнаха във влажни кафяви камъни. Тя не им обърна никакво внимание.

Между следващите две пресечки тя влезе във фойето на една жилищна сграда. Паркирах близо до ъгъла и огледах постройката от другата страна на улицата. Беше голяма в сравнение с другите сгради, триетажна и явно някога е била доста претенциозна. Гипсовият корниз беше обграден с облицовка от керамични плочки. Прозорците на втория и третия етаж бяха скрити зад малки балкончета от ковано желязо.

Но мрачните вълни на улица „Янонали“ обгръщаха нейните основи и ѝ придаваха атмосфера на безнадеждност. През фасадата минаваше замазана зигзагообразна пукнатина от земетресение. Жълтеникави, ръждиви ивици се спускаха от балконите като някакви железни сълзи. Светлините, които се прокрадваха иззад щорите и слабо осветеният вход на фойето откъм улицата създаваха усещането за стаена преходност.

Не знаех името на момичето, а да я намеря сред многобройните стаи и коридори беше почти невъзможно. Върнах се до колата си. Черните момчета бяха образували около нея неравен полукръг.

— Колко вдига? — попита най-малкото.

— Няколко пъти съм я пришпорвал. Около сто. Кое беше момичето, което току-що мина оттук, онова с коженото палто?

Те се спогледаха безучастно.

— Ние не обръщаме внимание на момичета — обади се най-високото.

— Момиче ли искаш? Тротър може да ти намери момиче — каза най-малкият. — Той има шест сестри. — След това направи някаква

танцова стъпка.

Високият го ритна рязко отзад.

— Я да млъкваш. Всичките ми сестри работят.

Малкият отскочи настрани.

— Разбира се. Те работят денонощно — каза той и потрепна няколко пъти.

— Къде се намира компанията за камиони на Майер?

— А аз си мислех, че иска момиче — обади се друго момче. — Сега пък иска камион. И той не знае какво иска.

— Карайте надясно, на запад — каза най-високият. — Знаете ли къде е надлезът, който извежда на магистралата?

— Не.

— Ами, ще го видите, отляво. Майер е от другата страна на магистралата.

Благодарих му и му дадох един долар. Другите наблюдаваха сделката със същите блестящи и застинали очи, с които бяха проследили момичето. Когато потеглих, зад мен задрънка тенекиена кутия. Дрънчацият им смях ме последва надолу по улицата.

ПЕТА ГЛАВА

Пресякох с трясък някаква железопътна линия и след завоите между складове за дървен материал се гмурнах под надлеза към магистралата. Камионите с нощен курс преминаваха над мен като гръмотевици. Автопаркът на Майер беше почти в сянката на надлеза и представляваше тъмен квадрат с телена ограда и две складови постройки от двете страни. Един камион беше паркирал до колонката за зареждане, друг — под заслон с бетонни колони и още два — вътре до входа. Портата беше отворена. Влязох вътре и спрях колата до платформата.

Плешив мъж със зацапана от машинно масло блуза с къси ръкави, без копчета и без яка, седеше на един сандък зад платформата. Хилядаватовата крушка над вратата на склада го осветяваше безмилостно. Той бе целият в лунички и петънца — главата, врата, ръцете, сякаш създателят му го бе мацнал с четка. Мургавите му ръце с белези премятаха цигара „Бул Дърхам“. Когато излязох от колата, розовеещите му очи без мигли се насочиха към мен.

— Какво мога да направя за теб, друже?

— Бих искал да видя мистър Майер.

— Майер не е тук. Излезе със зет си.

— Зет си?

— Бранд Чърч. Шерифът. Може би ще го намериш в дома му. По работа ли го търсиш?

— Да речем. Чух, че сте изгубили един камион.

— Така е. — Той лизна края на жълто-кафявата цигара без филтър и я сложи в устата си. — И един шофьор.

— Какъв е камионът?

— Двадесеттонно полуремарке. — Той драсна клечка кибрит в нокътя на палеца си и я поднесе към цигарата си. — Старият даде за него четиридесет хилядарки миналата година.

— Какво имаше в него?

Човекът дойде към края на платформата, мигайки подозрително срещу мен.

— Не знам. Старият ми каза да не говоря за това.

— Защо?

— Много е напушен. Камионът и товарът бяха застраховани, но когато една фирма загуби камион, търговците стават подозрителни и хитри. — Той погледна към номера на колата ми. — От някой вестник ли си?

— Не.

— Застрахователната компания?

— Опитай пак. — Качих се по бетонните стъпала на платформата. — Какъв беше товарът?

Той се извърна бързо, качи се в отворената каросерия на камиона и се върна с едно дълго извито парче стомана, подобно на тъпа сабя. Размаха небрежно щангата. — Не те знам кой си. Кажете сега какво те интересува?

— По-кратко...

— По дяволите. Застрелях един мой приятел на пътя като куче, а ти ми викаш по-кратко. Кажете какво искаш?

Гласът му бе като джавкане на фокстериер, писклив лай, който се съчетаваше странно с тялото му, напомнящо одрана мечка. Размаха щангата още по-бързо, въртейки я отмерено в кръг, близо до крака си. Мускулите на ръката му станаха на възли и се издуха като гневни петнисти змии.

Пренесох тежестта си, така че да мога да отскоча.

— Виж какво тогава. Аз намерих твоя приятел на магистралата. И на мен не ми хареса тази работа.

— Намерил си Тони, след като са го убили?

— Когато го качих в колата, още не беше мъртъв. Умря малко по-късно в болницата.

— Той каза ли нещо, кой го е подредил така?

— Тони не можеше да говори. Беше в безсъзнание, в тежък шок. Искам да намеря хората, които са направили това.

— Ченге ли си? От държавната полиция? — Ръката му вече не размахваше щангата.

— Работил съм и за държавната полиция, а сега съм частен детектив.

— Старият Майер ли те нае?

— Все още не.

— Мислиш, че ще го направи?

— Ако е умен.

— Тъй мислиш, значи. Майер все още си го бива.

Устата му, направена сякаш от гума, се разтегли в усмивка, откривайки изпочупени зъби. Остави желязото на сандъка, така че да му бъде под ръка.

Посегнах за цигарите си, но ми хрумна нещо друго.

— Останал съм без цигари. Ще ми дадеш ли да си свия една?

— Разбира се.

Подаде ми тютюна и хартийките и започна да ме наблюдава критично, докато си приготвях цигарата. Пръстите ми бяха запазили необходимата ловкост. Той ми поднесе огънче.

— Значи си детектив, а?

— Точно така. Името ми е Арчър.

— Тарко. — Той посочи гърдите си с палец. — Викат ми Плешивия.

— Приятно ми е, Тарко. За къде пътуваше Тони?

— Различно. Най-често до Сан Франциско, но сега се връщаше от Лос Анжелис. Специална доставка.

— Какъв камион караше той?

— Едно от новите полуремаркета, машина Джи Ем Си. Двадесеттонен, същият, като оня там.

Той посочи с цигара в ръка през двора към един от камионите до портала. Машината беше със затворена конструкция и с размера на малка къща. Вълнистата ламарина беше боядисана със светла алуминиева боя, изключение правеше само надписът в черно и червено: **ТРАНСПОРТНА КОМПАНИЯ МАЙЕР — КЪСИ И ДЪЛГИ КУРСОВЕ — ЛАС КРУСИС, КАЛИФОРНИЯ.**

— А товара? — казах аз.

— Ще трябва да питаш Стария. Не съм човекът, който може да знае. Откакто катастрофирах съм само един пазач.

— Но ти знаеш?

В продължение на минута той не ми отговори. Погледна назад и после нагоре към дългата осветена дъга на надлеза, по който летяха големи нощни камиони, на юг към Лос Анджелис и Импириъл Вали и

на север към Фресно, Сан Франциско и Портланд. Очите му блестяха от желание. Той копнееше да бъде в един от тези летящи камиони на север към Портланд, на юг, на изток или където и да е, стига само да усеща конските сили под краката си.

— Можеш ли да си мълчиш?

Казах си, че мога.

Той понижи глас.

— Чух стария да говори на шерифа. Каза, че това било бърбън под застраховка.

— Целият товар?

— Така трябва да е било. Само товарът е бил застрахован за шейсет и пет хиляди.

— Тони беше ли застрахован?

— Да, за сто хиляди. Той беше единственият застрахован шофьор. В началото помислих, че си от застрахователната компания. Първото нещо, което хрумва в малките им заострени глави, е да ни скочат на врата.

— Тони във всеки случай е на чисто.

— Да, но аз не мога да си обясня нещо. Той имаше нареждане да не спира за никого и за нищо. Старият винаги казва, че не бива да спираме, дори и самият губернатор да иска да го хвърлим донякъде. Ако някой се опита да ни спре — да продължим, дори ако трябва да го смажем. — Плесна десния си юмрук в дланта на другата ръка. — Явно Тони е забравил нарежданията и е спрял на магистралата за някого. Бедният кучи син. — Лявата му ръка се сви в юмрук, оставяйки следи от нокти.

— Ти си обичал Тони.

— Нещо такова. Живеем... живеехме в един пансион. Харесваше ми повече от другите. Бях му задължен. Когато спирачките ми отказаха по нанадолницето при Ноуджоуки, той беше човекът, който ми помогна. Карах цистерна пълна с високооктаново гориво. Налетях на канавката със сто километра. Тони се спусна надолу от върха на хълма като бесен и ме измъкна. Загубих само косата си.

— Кой може да го е спрял? — попитах аз. — Чух, че харесвал жените.

— Кой не ги харесва? — усмихна се той печално. — Мадамите побягват като сърни сега, когато си сваля шапката.

Върнах го към темата на разговора:

— А какво ще кажеш за жените на Тони? Шофьорите все си имат по една мадама.

— На мен ли го казваш? — Той замълча за секунда и се замисли.
— Да, имаше една жена. Не ми се иска да говоря за това. Наистина не знам нищо лошо за нея.

— Не се ли казва тя Ан Майер?

— Ан Майер? По дяволите, не. Тя е дъщеря на Майер. Какво общо би могла да има с един от шофьорите на баща си.

— Разбрах, че Тони е бил влюбен в нея.

— Мисля, че имаше нещо толкова. Той говореше много за нея. Със сигурност беше лапнал въдицата. Но тя не искаше да го знае. Ани си имаше други интереси. Това беше голямата му мъка в живота, но не се стигна до нищо сериозно. Сега си казвам предвид. Другата жена беше нещо различно. Повече от седмица Тони говореше само за нея. Каза ми, че била луда по него. Не знам. На мен ми се струваше, че тя не е от неговата черга, също както и Ан Майер. Другата мадама е певица в нощен клуб, същинска кукла. Никога не съм я виждал, но той ми показа нейна снимка до входа на клуба.

— Тук в града?

— Да, „Пантофката“ на края на улица „Янонали“. Последните няколко дни той прекара доста време там. Но като си спомня как говореше, мисля, че би спрял камиона за нея. — Според него това беше възможно най-големият комплимент.

— Как ѝ е името?

— Не помня последното ѝ име. Тони я наричаше Джоу. — Той разтри скалпа си с ръка. — Онова, което ме прави подозрителен, е, че тя е хлътнала по него така здраво. Трябва да е имала някаква причина.

— Той е бил хубаво момче, ако ѝ е допадал латиноамериканският тип.

— Да, наистина. И все пак ще ти кажа, че жените не си падаха много по Тони. Той ги плашеше, нещо като... беше прекалено страстен с тях, ако мога така да кажа. Ако тръгнеш след някоя кучка, не я оставяше на мира. Същото беше и с Ани Майер. — Тарко спря да говори и погледна зад себе си. Осветеният склад беше празен, като изключим купчините сандъци покрай стените.

— Какво знаеш за нея?

— Не много. Покрай нея си навлече малко неприятности. Мисля, че трябва да спра да плещя, ама ти заговори за това.

— Беше ли много страстен с нея?

— Двойно повече, ако щеш. Но какво ще кажеш да зарежем това. Момчето сега е мъртво. Няма да безпокои повече жените. Никога не им е мислил злото. В общи линии беше свястно момче за мексиканец, почтен като всеки един бял. — Той разрови ума си за някакво потвърждение и добави: — Дяволски добре познаваше пътя.

— А тези неприятности с Ани Майер — казах аз. — За какви неприятности става дума?

Тарко изглеждаше притеснен.

— Той беше малко смахнат, така да се каже. Само с жените имам предвид. И особено Ани. Миналата година тя му позволи да я разходи няколко пъти и след това започна да я преследва по цяла нощ, надзърташе през прозореца на апартамента ѝ и разни такива работи. Бедното момче не искаше да ѝ направи нищо лошо, ама си изпати.

— От кого?

— От шерифа. Чел му на Тони конско, казал му, че е смахнат и че трябва да ходи да си прегледа главата. Тони ми разказа всичко тогава.

Собственоръчно направената ми цигара беше изгоряла. Пуснах я на земята и я смачках с петата си.

— А за онова момиче... Джоу... даде ли на шерифа сведения за нея?

— Друг път. Нищо не бих му дал на тоя надут шериф.

— Май не го обичаш много?

— Познавам Бранд Чърч много добре. Едно лято, докато беше в колежа, караше камион за стария. Знам го и преди това, още когато баща му държеше бръснарница в търговската част. По онова време Бранд беше чудесно момче и дяволски добър футболист в гимназията. Но колежът го промени. Върна се в града с куп големи идеи.

— Какви идеи?

— Той му вика психология. Освен него всички били луди. Дори и с мен се захвана и ми каза, че съм склонен към злополуки или нещо такова. Разправяше, че трябвало да ходя да си прегледам главата. На мен ги разправяше.

— Отколешен гняв покри скалпа му с червеникави петна.

— Може да ги дрънка такива и за целия град. На мен не ми минават тия. Старият също не го харесва много, но нали му е зет.

— Колко дъщери има Майер?

— Само две. Чърч се ожени за по-голямата, Хилда. Онова същото лято тя помагаше в офиса и така тръгнаха. Никога не можах да си обясня защо. Старият беше като бесен.

— Къде живее старият?

Той ми каза адреса и посоката и ме бутна доверително с рамо.

— Няма да кажеш какво съм ти казал, нали? Харесвам момчетата, които си знаят работата и понякога ставам бърбърив.

Благодарих му за информацията и повторих, че мога да мълча.

ШЕСТА ГЛАВА

Майер живееше в голяма сглобяема дървена къща срещу евкалиптова горичка в края на един празен парцел. Но не съвсем празен. Осем или девет коли, модел Т, модел А, стар камион Рео и стар пикап се мъдреха сред бурените, всичките в различна степен на разруха. Оставих колата на алеята, водеща към къщата, прекосих ливадата с избуяла трева и заобиколих бетонния рибарник, чиято застояла миризма се конкурираше със зловонието на евкалиптовите дървета. Голямата сенчеста веранда в стар стил беше отрупана с градинарски инструменти и оплетени маркучи. Докато вървях по нея, дъските поскърцваха под краката ми.

Един по-остър звук наруши тишината, втори път, а после и трети. Натиснах дръжката на предната врата. Оказа се заключена. Някъде дълбоко от вътрешността на къщата, вероятно от сутерена, изтрещяха още три изстрела. В промеждутъка чух приближаването на нечии стъпки. От другата страна на вратата се обади женски глас.

— Ти ли си, Бранд?

Не отговорих. Над главата ми светна крушка и тежката врата се отвори.

— О, простете. Очаквах съпруга си.

Жената беше висока, все още млада с красиви черти и кестенява коса. Тялото ѝ, наклонено в неловко положение, беше с тежки гърди, и много женствено, дори прекалено женствено.

— Мисис Чърч!

— Да, познаваме ли се отнякъде?

Малахитовозелените ѝ очи ме погледнаха някак разсеяно. Те сякаш преминаваха през мен и търсеха нещо в отвъдния мрак, някого, от когото тя се страхуваше, или някого, когото обичаше.

— Познавам мъжа ви — казах аз. — Каква е тази стрелба?

— Това е баща ми. Когато нещо го разстрои, той слиза в мазето и започва да стреля по някоя цел.

— Не ми е работа да питам какво го е разстроило. Всъщност исках да поговоря с него за камиона, който е изгубил. — Казах ѝ името си и обясних с какво се занимавам. — Може ли да вляза?

— Както обичате. Трябва да ви предупредя, че къщата е в пълен безпорядък. Имам си свой собствен дом, за който трябва да се грижа и поради това не мога да се справя и с този на баща ми. Опитах се да го накарам да вземе в къщата някоя жена, но той не ще и да чуе.

Тя отвори вратата по-широко и ми направи място да вляза. Минавайки покрай нея, аз я огледах по-отблизо. Ако знаеше как да се поддържа, тя можеше да бъде красива. Буйната ѝ коса беше подстригана на бретон, излъчващ нещо момчешко, но от него лицето ѝ изглеждаше някак широко. Роклята ѝ беше прекалено младежка, спускаше се неугледно по тялото ѝ и създаваше пародийно впечатление. Погледът ми я накара да отстъпи назад, като боязливо дете, след което бързо се обърна и тръгна към вратата в дъното на коридора. Там тя извика към едно осветено стълбище:

— Татко, дошли са да те видят.

Отговори груб бас:

— Кой е дошъл? — Думите бяха придружени от изстрел.

— Човекът казва, че е детектив.

— Кажи му да почака.

Отдолу се разнесоха още пет изстрела. Усетих вибрациите в подметките на обувките си. Тялото на жената потрепваше при всеки един. След като стрелбата прекъсна, тя продължи да стои още известно време, обляна от светлината, идваща от стълбището на сутерена, като че ли изстрелите бяха само увертюра към музика, която аз не можех да чуя. Някаква причудлива и дива музика, звучаща в съзнанието ѝ, отекваща по всичките ѝ нерви и извикваща възторг.

По стълбите се чуха тежки стъпки. Тя се отдръпна от пътя на човека, който изникна от светлината. В очите ѝ имаше нещо странно, омраза или страх, или последните тонове на тихата музика. Той я погледна едновременно с недоумение и презрение.

— А, да, знам, Хилда. Ти не понасяш звука на огнестрелно оръжие. Затова пък винаги можеш да си запушиш ушите с памучни тампони.

— Нищо не съм казала, татко. Това е мистър Арчър.

Мъжът ме погледна изпод двувърхата си ловджийска шапка. Той беше като голям и круширал кораб, човек, който се губеше в собствените си очертания. Раменете му бяха приведени, а якето от набръчкана конска кожа не можеше да прикрие вдадения навътре гръден кош. Сред рижата му брада проблясваха сребърни косъмчета, а очите му бяха зачервени. Те тлееха като пламъчета и сякаш бяха последните следи от нестихващи и пагубни страсти.

— Какво мога да направя за вас, мистър Арчър? — Изтеглената му назад брадясала уста беше в контраст с готовността му да направи нещо за мен.

Казах му как съм попаднал на случая и че имам намерение да участвам в разследването. Не му обясних защо. Сам не знаех точната причина, въпреки че Кейт Кериган имаше нещо общо с нея. А може би смъртта на мургавото момче се беше превърнала в символ на безсмисленото насилие, властващо в градовете от долината, за което бях чувал и което бях виждал. И сега аз имах шанса да проникна до същността на нещата.

— С други думи искате да ви наема? — попита Майер.

— Давам ви тази възможност.

— Но тя не е единствената. Мъжът на дъщеря ми, а той е шерифът тук, в момента е някъде по пътищата и има на разположение тридесет полицаи. Мисля, че им плащам чрез данъците си. Какво по-различно от тях можете да ми предложите вие?

— Пълно посвещаване на случая, моите умствени способности и моята смелост.

— Мислиш се за голяма работа, а?

— Долу на юг съм доста известен. Репутацията ми не е много благоприятна, но ми върши работа.

— Не бях чувал за теб. — Той погледна надолу към грапавите си ръце и сви големите си пръсти. От тях се носеше миризмата на барут.

— Виж какво, момче, аз работя за парите си. Нито цент не влагам преди да съм сигурен, че ще имам някаква полза. Какво мога да спечеля от тази работа? Камιονът е застрахован, а също и товарът.

— А какво ще стане с твоето реноме пред доставчиците? Тези неща се отразяват доста зле на бизнеса.

— На мен ли ги разправяш тия. — Той наведе посивялата си глава напред. — С кой друг си говорил? Да не би Кериган да ти се е

оплаквал нещо?

— Какво общо има той с това?

— Задигнатото уиски е на Кериган.

— Искаш да кажеш, че дължимата сума по товара е негова?

— В известен смисъл. Пласьорите осчетоводиха стоката на негово име. В случай обаче, че тя не бъде доставена, загубата поемам аз.

— Ти спомена, че всичко е застраховано.

— Деветдесет процента. Застраховката няма пълно покритие. Останалите десет идват от джоба ми. — Той направи болезнена гримаса, като че ли описваше хирургическа операция, на която е бил подложен, някаква „париектомия“. — Става дума за около седем хиляди долара.

— Моето предложение е за десет процента от тях. Седемстотин долара, в случай че открия товара.

— А ако не откриеш?

— Сто долара за разходите. И то платени веднага.

Той стоеше срещу мен и пренасяше тежестта си от крак на крак. Гласът му напомняше рашпила, чийто звук от триенето се връщаше непрестанно към една и съща тема.

— Това са много пари. Откъде да знам, че ще получа нещо срещу тях.

— Аз ти казвам. Твоя работа е да приемеш или да откажеш.

За първи път на устните му се очерта усмивка, в която имаше нещо лукаво.

— Окей, ще сключим сделката. Влез вътре и седни.

Всекидневната беше от онези стаи, които човек може да види в дълбоката провинция, в къщите тип ранчо, където хората от по-стари времена дават последен отпор на жените, цивилизацията и хигиената. Килимите и мебелите бяха покрити с мръсотия. Насъбраната от месеци дървесна пепел беше задръстила камината и се беше посипала по пода. Двущевката върху полицата над нея беше единственият чист и поддържан предмет в помещението. Той се разположи на хлътналата кушетка, а на мен посочи един стол.

— Ето какво реших. Седемстотин за камиона и товара. Ако не се справиш, не получаваш нищо.

— Не е ли това доста делово предложение за човек, който е загубил шофьора и камиона си. Да не говорим за дъщерята.

— За каква дъщеря говориш?

— Ан. Тя е изчезнала.

— Ти си луд. Тя работи при Кериган.

— Вече не. По думите на мисис Кериган, тя е изчезнала миналия петък. Не са я виждали цяла седмица.

— Защо никой не ми казва тия неща? — Гласът му се извиси в предизвикателен вик: — Хилда! Къде си, по дяволите?

Тя се появи на вратата, облечена в престилка, която се беше опънала върху гърдите ѝ като платно при силен вятър.

— Какво има, татко? Опитвам се да изчистя кухнята. — Жената пристъпи колебливо напред, гледайки към него, а после погледът ѝ обходи стаята, като че ли се бе залутала в леговището на звяр. — Къщата е потънала в мръсотия.

— Я остави това! Къде се е запиляла отново сестра ти? Пак ли се е забъркала в нещо?

— Ан да се е забъркала?

— Именно това те питам. Ти я виждаш по-често. Всеки в града я вижда по-често от мен.

— Ако не се виждате, грешката си е твоя, и доколкото знам, не се е забъркала в нищо.

— Говорила ли си с нея скоро?

— Тази седмица не. Миналата обядвахме веднъж заедно.

— Кога? — попита той.

— В сряда.

— Спомена ли, че ще напуска работа?

— Не, напуснала ли е?

— Явно — отвърна Майер. Той отиде до телефона, който се намираще върху бюрото в ъгъла на стаята и набра някакъв номер.

Хилда погледна разтревожено към мен.

— Случило ли се е нещо с Ан?

— Нека да не избързваме с изводите. Да ви се намира нейна снимка, скорошна?

— Разбира се, но вкъщи. Не знам дали татко има. Ще потърся. — Белите ѝ крака бързо и безшумно се насочиха към вратата, сякаш се радваше да напусне стаята.

Майер остави слушалката. Обърна се към мен с разперени ръце и длани, които изразяваха безпомощност.

— Тя не отговаря. Кериган не знае ли къде е?

— Казва, че не.

— Мислиш ли, че лъже?

— Жена му спомена нещо такова.

— Само не ми казвай, че тя е дошла на себе си след всичките тези години. Мислех, че той ѝ е взел страха завинаги.

— Не бих могъл да зная — казах аз предпазливо. — Какъв е този Кериган?

— Един мошеник по мое мнение. Дойде в града към края на последната война и постъпи на работа във военноморската база — като офицер по обществените връзки или нещо от този род. Тогава беше помлад и много момичета си падаха по униформата и офицерските му нашивки. Ани не беше единствената.

Той беше казал твърде много и бързо смени темата.

— Виж само за кого се ожени, дъщерята на съдията Крейг. Тя произхожда от едно от най-добрите семейства в града, ако това въобще означава нещо, но Кериган я принуди да играе по свирката му. Той продаде ранчото на Крейг в годината, в която се ожениха и се премести в едно истинско имение. След това се захвана с търговията с алкохол. После пък реши, че в мотелите има повече печалба. Той не е никакъв бизнесмен, това мога да ти кажа. Дадох му пет години, когато започна. Ами добре, досега е изкарал седем.

— Как е неговият кредит?

— Чувам, че е доста нестабилен.

— Бърбън за седем хиляди долара е голяма поръчка за човек, чиито баланси не са наред.

— Най-голямата, която съм изпълнявал за него. Но това не е моя работа. Казват ми какво да се транспортира и аз свършвам работата.

— Изцяло ли си поел превоза му?

— Да, доколкото знам.

— Той знаеше ли кой ще бъде шофьорът?

— Предполагам, че в този случай е знаел. Единствено Тони беше упълномощен да пренася такова количество. — Малките му очички се взряха в мен изпод бухналите вежди. — Какво ти се върти в главата, момче? Мислиш, че е задигнал собственото си уиски?

— Възможно е.

— Ако и аз мислех така, щях да му изрежа черния и белия дроб и да ги изям на закуска.

— Рано е да мислим за менюто. Нуждая се от повече факти. А сега очаквам от вас сумата от сто долара.

— По дяволите, мислех, че си забравил за това.

Той се обърна с гръб към мен, но аз успях да зърна пачката му. И бронтозавър би се задавил с нея. Пъхна я обратно в джоба си и закопча кожения капак. Две петдесетачки неохотно минаха от едни ръце в други.

— Нещо друго?

— Всъщност има. Що се отнася до твоята дъщеря Ан, имала ли е неприятности преди?

— Нищо сериозно. Както при всички. — Думите звучаха като оправдание. — Ани отрасна без майка, нали разбираш. Аз и Хилда правехме всичко, което беше по силите ни, но невинаги можехме да я държим под контрол. Докато беше в гимназията се свърза с някакви мошеници, а след като постъпи на работа започна да харчи повече, отколкото печелеше. На няколко пъти я измъквах под гаранция.

— От колко време работи за Кериган?

— Три-четири години. Започна като негова секретарка. След това той я записа на курс по мениджмънт долу на юг, за да може да ръководи мотела му. Исках тя да се върне у дома и да поддържа документацията ми, но това не беше достатъчно добър вариант за Ани. Тя казваше, че иска да има свой собствен живот. Е, добре, има го.

— Що за живот е нейният?

— Не ме питай. — Той повдигна натежалите си рамене. — Ани беше петнайсетгодишна, когато ме напусна и оттогава я виждам много рядко. Само когато иска нещо от мен.

Той се затътри към камината и се загледа в угасналата пепел. Осветлението от голия таван хвърляше върху главата му самотно сияние.

— Ани никога не я е било грижа за мен, а това се отнася и за останалите. Наистина Хилда идва да ме види веднъж на два-три месеца. Навярно тя прави това по заръка на мъжа си, който се надява да наследи бизнеса, когато падна в ръцете на гробаря. Ще има да чака

копелето, ще има да чака. — Той се обърна и оповести с висок и дрезгав глас: — Ще изкарам до сто години, ще видиш.

— Поздравления.

— Намираш това за смешно.

— Аз не се смея.

— Смей се, ако искаш. Момче, произхождам от семейство с дълга история и именно аз ще се смея последен. Още дълго време гробарят няма да може да ме спипа. — Внезапно чувствата му се промениха и се насочиха в друга посока: — А Ани? Тя забъркана ли е в тази работа по някакъв начин?

— Ти подхвърли тази идея. Може би има нещо. Разбрах, че е била близка с Кериган и доста близка с Аквиста.

— Грешно си разбрал. Тони беше влюбен в нея, това е вярно. Тя обаче не даваше пукнат грош за него. Дявол да го вземе, тя се страхуваше от него. Една нощ миналата година тя дойде тук и искаше... — Той спря да говори и погледна предпазливо към мен.

— Какво искаше?

— Нещо, с което да се защитава. Този момък я безпокоеше, ставаше досаден и това я потискаше. Казах ѝ, че ще го уволня и ще го разкарам от града, но тя не беше съгласна. Посвоему тя е доста мекосърдечно хлапе. И тъй, аз ѝ дадох онова, което искаше.

— Пистолет?

— Един стар 9,3-милиметров револвер, с който разполагах. — Той долови моя ням въпрос и ми отговори: — Ако си мислиш, че Ани го е убила с него, това не е така. Тя просто искаше нещо, с което да се защитава от Тони. Това показва колко малко е означавал той за нея.

— А Кериган?

— Не бих могъл да зная това. — Погледът му помръкна от смущение.

— Те заедно ли живееха?

— Предполагам, да. — Думите бяха изречени с усилие и горчивина. — Миналата година чух, че ѝ плащал наема за апартамента.

— За кого говориш? — обади се Хилда от вратата.

Той погледна към нея, извъръщайки главата си като бик.

— За Кериган. Ани и Кериган.

— Това е лъжа. — Тя тръгна към нас, бледа и скована от вълнение. — Как не те е срам да изричаш такава долна лъжа. Какво ли не приказват хората в този град. Какво ли не.

— Срамувам се..., но не от себе си. Какво можех да направя. Нямахме начин да я спра.

— Не е имало от какво да я спираш. — Тя се обърна към мен. — Това бяха само клюки. Ани не би могла да има нищо общо с женен мъж.

— А аз чух други неща — каза старецът.

— Дръж си езика — Тя изфуча като разгневена котка. — Ани е добро момиче, въпреки всичко, което можеше да стане заради теб. Знам, че се опита да я поквариш...

Той пристъпи към нея, вратът му беше почервенял и станал на гънки.

— Ти си дръж езика, чуваш ли.

Между тях просветна електрическа дъга, породена от омраза. Раменете му се прегърбиха застрашително. Хилда вдигна ръка, за да предпази уплашеното си лице. Пръстите ѝ стискаха правоъгълно парче лъскава хартия.

Майер го грабна от ръката ѝ.

— Откъде взе това?

— Беше пъхнато зад огледалото на бюрото ти.

— Стой далеч от стаята ми.

— С удоволствие. Вътре мирише на леговище на мечка.

Той сви безразлично рамене и погледна надолу към снимката, прикривайки я с ръце така, както се пази огънче на кибритена клечка. Пожелах да я видя. Подаде ми я неохотно, сякаш ми даваше пари.

Момичето от снимката седеше срещу бял валчест камък на бряг, облян от слънчева светлина. Краката ѝ бяха в положение, което предполагаше, че тя харесва тяхната форма и линия. Тъмните ѝ къдрави коси бяха развети от вятъра, а лицето ѝ се смееше. Тя приличаше на сестра си, но беше по-красива. Не съществуваше никаква прилика с момичето, което бях видял с Кериган.

— Какъв е цветът на косата ѝ, мисис Чърч?

— Кестеняв, червеникавокестеняв, малко по-светла от моята.

— А на колко години е?

— Трябва да сметна. Ан е със седем години по-млада от мен. Значи е на двадесет и пет.

— Скоро ли е направена тази снимка?

— Доста скоро. Брандън я направи миналото лято на Писмо Бийч. — Тя погледна към баща си със студено любопитство. — Не знаех, че и ти я имаш.

— Има много неща, които не знаеш.

— Нима?

Леденозелените ѝ очи се бяха втренчили в него. Той прекоси стаята, отиде до бюрото в ъгъла и започна да пълни лула от една половинпаундова тенекиена кутия. Някъде отвън бръмчеше двигател на кола.

Хилда вдигна глава и отиде до прозореца.

— Това сигурно е Брандън. — По улицата се плъзнаха светлина от фарове и после изчезнаха. — Не, не беше Брандън. Ти каза, че той ще дойде да ме вземе, нали? — попита тя баща си.

— Ако успее. Тази нощ е много зает.

— Мисля да взема такси. Става късно.

— Ще струва два долара — каза той несигурно. — Бих те откарал, но трябва да стоя до телефона. Защо не вземеш стария чеви? Аз не го използвам.

Обадих се:

— Ще ми бъде приятно да ви откарам.

— О, не, много сте мил, но не бих могла да приема.

— Разбира се, че можеш, Хилда. Мистър Арчър няма нищо против. Той и без това тъкмо си тръгваше.

Тя безпомощно сви рамене. Майер ме гледаше със задоволство. Най-малкото получаваше нещо срещу парите си.

— Лека нощ, татко.

— Лека нощ, Хилди. Благодаря ти, че дойде да ме видиш.

Той стоеше в ъгъла като стар уморен бик в своята *querenzia*.

СЕДМА ГЛАВА

Минах обратно покрай извадената от движение, ръждясваща кавалкада в празния парцел и завих на изток към центъра на града. Хилда въздъхна така, сякаш от доста време беше сдържала въздишката си.

— Наистина е много лошо. Идвам при него с най-добри намерения и винаги успяваме да се скараме. Тази вечер беше Ан. Изглежда, че винаги изниква по нещо.

— Той е доста труден човек, нали?

— Да, особено с нас. Ан въобще не може да се погажда с него. Всъщност не я обвинявам. Има си основателна причина... — Тя не се доизказа и промени темата. — Живеем в другия край на града, мистър Арчър, в полите на планината. Страхувам се, че разстоянието е голямо.

— Няма значение. Исках да разговарям с вас насаме.

— Относно сестра ми?

— Да. Изчезвала ли е друг път за цяла седмица?

— Един-два пъти. Но не и без да ми каже.

— Вие сте доста близки, нали?

— Открай време. Ние не сме като други сестри, които постоянно воюват. Въпреки че тя изглежда по-добре от мен...

— Не бих казал.

— Не е необходимо да бъдете галантен. Аз знам — Ани е красавица, а аз не съм. Но това никога не е имало значение. Всъщност тя е толкова по-млада, че изобщо не ми се е налагало да се състезавам с нея. Докато растеше, за нея аз бях повече леля, отколкото сестра. Майка ми умря, когато тя се роди, нали разбирате. Аз трябваше да се грижа за нея.

— Беше ли трудна като характер?

— Разбира се, че не. Не слушайте баща ми. Той винаги е бил предубеден и склонен да повярва на всичко лошо за нея. В тези отвратителни клюки, които ви каза за Ан и мистър Кериган няма нищо вярно.

— Сигурна ли сте?

— Съвършено сигурна. Щях да зная, ако е вярно. Това не е истина — каза тя поривисто.

Спрях зад колона коли, чакащи светофара на кръстовището на главната улица. Самотни мъже, двойки и групи от по три и четири момчета се скитаха по осветените тротоари с лица, които изразяваха отегчение и глад за емоции. Не видях нито една жена без придружител.

— Продължете по тази улица — каза тя. — Ще ви кажа къде да завиете.

Светофарът замига в зелено и ние продължихме напред по осеяния с дупки асфалт.

— Къде живее сестра ви, когато е тук?

— Има собствен апартамент в „Бугенвилия Корт“ №3 недалеч оттук. На улица „Лос Баньос“.

— Може да се отбия там по-късно. Предполагам, че нямате ключ?

— Не, нямам. За какво ви е?

— Бих искал да разгледам вещите. Те могат да подскажат накъде е тръгнала и защо.

— Разбирам. Без съмнение портиерът ще ви пусне.

— Имам ли вашето позволение?

— Определено. — Тя помълча известно време, докато минавахме през оскъдно осветените улици към края на града. — Къде мислите, че е отишла Ан, мистър Арчър?

— Това щях да ви питам. Нямам никаква представа, ако не грешите за връзката ѝ с Кериган.

— Не бих могла да греша — каза тя грубо. — Защо продължавате да опявате за това?

— Когато една жена изчезва, човек започва да търси мъжете в живота ѝ. Кой са мъжете в нейния живот?

— Ан излиза с десетки мъже. Не им вода сметка.

Гласът ѝ прозвуча рязко и аз се замислих дали в края на краищата не ревнуваше.

— Възможно ли е да е избягала с някой от тях?

— Съмнявам се. Ан няма никакво доверие на мъжете. Това е напълно естествено, ако познавахте баща ми. Тя твърдо е решила да не се обвързва с никой и е твърде независима.

— Баща ви каза, че е напуснала дома, когато е била на петнадесет. Това означава, че живее сама от около десет години.

— Не точно. Напусна го, когато беше на петнадесет години, след... имаха си някакви проблеми. Аз и Бранд я подслонихме, докато завърши гимназията. След това си намери работа и заживя сама. Опитвахме се да я задържим при нас, но както ви казах, тя е много независима.

— Какви проблеми е имала тя с баща ви? Споменахте, че той я е покварявал.

— Така ли? Направила съм го неволно. Той ѝ стори нещо ужасно. Не ме питайте какво. — Вълнението се надигна в гърлото, задуши гласа ѝ и почти я задави, подобно на струя от вътрешен кръвоизлив. — Повечето от мъжете в този град са варвари по отношение на жените. Това е едно окаяно място за момиче, което иска да пробие и да израсне. Все едно че живее сред диваци.

— Чак толкова ли е лошо?

— Да. Толкова. — Внезапно тя изплака. — Мразя този град. Знам, че е ужасно да го кажа, но понякога ми се иска да бъде целият сринат от земетресение.

— Затова, че баща ви е причинил неприятности на сестра ви?

— Не за нея си мисля — отвърна тя, — нито за него.

Погледнах я. Седеше сковано на седалката, на фона на бледото мъждукане на лицето ѝ, очите ѝ изглеждаха почти черни. Сепна се и се наведе, за да докосне ръката ми:

— Завийте тук наляво. Извинете ме. Боя се, че баща ми ме е разстроил повече, отколкото предполагам.

Пътят се виеше между ниски хълмове, чиито склонове бяха осеяни с постройки. Това беше изискано жилищно предградие, където хората обръщаха гръб на малките детайли от миналото и отправяха поглед към по-значителните перспективи на бъдещето. Повечето от къщите бяха нови, толкова нови, че все още не бяха се слели с пейзажа, и много модерни. Покривите им бяха плоски и издадени, стените бетонни, а от светлината прозорците изглеждаха като ребра на скелет.

Завих по стръмна алея, водеща към дома ѝ, и спрях колата. Къщата приличаше на останалите, но зад прозорците нямаше никаква светлина. Жената стоеше неподвижно и гледаше към тъмната ниска

постройка, сякаш тя беше някакъв опасен лабиринт, през който ѝ предстоеше да мине.

— Тук ли живеете?

— Да, тук. — Нейният глас придаде на думите ѝ трагичен оттенък. — Простете. Продължавам да повтарям все това, нали? Но аз се страхувам да вляза вътре.

— От какво се страхувате?

— От какво се страхуват хората? От смъртта. Други от мрака. Мракът ме ужасява. Докторът би използвал термина никтофобия, но от това, че знаеш думата, не ти става по-леко.

— Да ви придружа, ако искате.

— Да, искам. Много.

Аз ѝ подадох ръка и тръгнахме по застланата с плочки пътека. Тя се хвана за мен несръчно и се дърпаше настрана, сякаш смутена от това, че се обляга на мъж. Но когато стигнахме вратата, усетих удара на нейните гърди и бедра. Тя взе ръцете ми в своите и ме дръпна в тъмния хол.

— Не ме оставяйте сега.

— Налага се.

— Моля ви, не ме оставяйте сама. Ужасно се страхувам. Вижте как бие сърцето ми.

Тя толкова силно притисна ръката ми към себе си, че върховете на пръстите ми потънаха в меката плът и тогава усетих тежките удари в сърдечната област, породени от страх или нещо по-безумно. Гласът ѝ шептеше близо до ухото ми, така близо, че усещах дъха ѝ:

— Виждате ли? Аз се страхувам. Толкова много самотни нощи прекарах.

Целунах я леко и се отдръпнах.

— Винаги можете да запалите осветлението.

Започнах да търся ключа пипнешком.

— Не. — Тя отмести ръката ми надолу. — Не искам да видите лицето ми. По него има сълзи и не съм красива.

— Вие сте достатъчно красива във всяко отношение.

— Не е вярно. Ан е красавицата.

— Не мога да знам за Ан. Никога не съм я срещал. Лека нощ, мисис Чърч.

След малко тя отвърна:

— Лека нощ. Няма да ви се извинявам отново, просто за минута не бях на себе си. Толкова често на Брандън му се налага да работи до късно. Когато се прибере, ще се оправя. Благодаря ви, че ме докарахте.

— Няма нищо.

— Ако видите Ан, ще ми съобщите веднага, нали?

Обещах ѝ, че ще го направя и потеглих обратно към града.

ОСМА ГЛАВА

„Бугенвилия Корт“ се пазеше от две смокинови дървета, които стояха като небрежни часови от двете страни на входа. Когато излязох от колата, едър плъх пресече отсрещния тротоар и хукна по ствола на едно от дърветата. В средата на двора имаше пресъхнал фонтан, в центъра на който се мъдреше сипаничав бетонен херувим. Всяка една от осемте вили, които обграждаха двора, имаше малка фасадна веранда, обрасла с бугенвилия^[1] с пурпурни цветове. В повечето от тях светеше и се дочуваше музика, но не и в номер три.

Вратата се отвори в момента, в който я докоснах. Запалих джобното си фенерче. Ръбът на вратата беше вдлъбнат, а при ключалката разбит. Влязох вътре и я притворих с лакът. Шест дни, откакто е изчезнала, помислих си аз и инстинктивно подуших въздуха в очакване да усетя миризмата на смърт. Но долових единствено баналните аромати на живот: застоял цигарен дим, различни напитки, тежък парфюм и неописуемото мускусно благоухание на секс.

Фенерчето ми разсейваше мрака, полепнал по стените и мебелите. Шоколадовите голи тела на Гоген и момичетата с големи шапки на Лотрек висяха по стените в рамки от светло дърво, декоративна камина с изстинала в нея отоплителна газова печка, малка книжна лавица, разпилени книги с меки корици, писалищна маса, малък бар от палмово дърво и кушетка на ивици подобни на зебра, която изглеждаше и нова, и скъпа.

Вратичката на писалището зееше отворена, а винтът на паянтовата ключалка беше изкривен. Чекмеджетата бяха наблъскани с книжа и пликове за писма. Най-горният плик беше адресиран с мъжки почерк до мис Ан Майер. Беше празен.

Сводестата врата с перде отвеждаше в недълъг хол, а оттам до спалнята и банята. Спалнята беше малка и излъчваше чара на жена. Тоалетното шкафче и леглото в стил Холивуд бяха покрити с тънък жълт муселин, в тон с пердетата. Стенният гардероб беше пълен с

дрехи — спортни екипи, костюми за работа и няколко вечерни рокли с леко ухание на саше.

Невъзможно беше да се каже дали нещо липсва, но на рафта за обувки имаше няколко свободни места. Леглото беше оправено небрежно и там, където някой беше сядал, бе набрано и смачкано. На нощната масичка лежеше часовник от светло злато, осяян с малки диаманти.

Под леглото нямаше нищо; в чекмеджетата на шкафа също нямаше нищо интересно освен за някой фетишист на бельо. Доста пари беше похарчила Ан Майер за тези неща.

Влязох в банята, затворих венецианския транспарант и включих осветлението. На закачалката за кърпи над ваната бяха окачени найлонови чорапи. Отворих медицинското шкафче над умивалника. Вътре открих обичайния безпорядък от шишенца и кутийки. Една картонена кутийка наполовина пълна с капсули със синя опаковка носеше предписанието: „Да се взема при необходимост от сън и отмора“.

Затваряйки огледалната вратичка, аз видях лицето си сред миниатюрната фъртуна от бели петънца от паста за зъби, полепнали върху стъклото. То беше бледо, очите присвити и пълни с настойчиво любопитство. Спомних си за плъха от дървото, който преследваше сянката си по тротоара. Той водеше своя авантюристичен живот в мрака, гложгаше отпадъците на хората и зад стените се вслушваше в звуците, вещаещи опасност. Като се замислих, този плъх ми се стори по-симпатичен от самия мен.

От съседната вила през затворените прозорци със спуснати транспаранти се разнесе силна и настоятелна музика от радиоапарат. Скъпа, няма ли да се върнеш у дома? Кутийката на четката за зъби беше празна. Отново отидох до тоалетното шкафче в спалнята. Някои неща, които вероятно трябваше да бъдат тук, липсваха: червило, пудра, крем за лице, молив за вежди. Затова пък имаше пинсетки и самобръсначка.

Върнах се в първата стая и започнах да тършувам из чекмеджетата на писалището. Нищо лично не открих в тях, въпреки че сметките и деловите писма бяха непобутнати. Наполовината използвана чекова книжка сочеше баланса от над деветстотин долара. Последно беше записана сумата от сто четиридесет и три долара и

тридесет цента за мадроазел Файнъри с дата седми октомври, т.е. преди осем дни.

Преградите за писма бяха претърпени с получени сметки, повечето от които за дрехи и мебели. И тук нищо лично. Бях готов да се откажа, когато в дъното на една от преградите открих сгънат плик. Беше с пощенски печат от Сан Диего горе-долу от преди година. Вътре имаше писмо, изписано с химически молив от двете страни на лист евтина канцеларска хартия, каквато може да се намери по хотелите. Писмото беше с подпис „Тони“.

Затворих се в осветената спалня, за да го прочета:

Скъпа Ан,

Може би си изненадана да чуеш за мен. Аз самият съм изненадан. След онова, което ми каза последния път не си мислех, че ще искам да те видя отново да не говорим пък да ти пиша писмо. И ето ме тук забит в Даго, без да има какво друго да правя, от войната насам това е една мрачна ледена пустиня. Казвам ти. Корабът който трябва да изчакам бил задържан от буря недалеч от Баджа Кал. Няма да бъде на док до утре сутринта най-рано и затова ето ме тук забит в една стая в Даго за цялата нощ. Виждам лицето ти ето тук в стаята с мен. Защо не ми се усмихнеш.

Предполагам че ме мислиш за смахнат но тази вечер не съм пил нито алкохол нито нещо друго. Разхождах се навън и видях много жени които можех да имам. Не проявих никакъв интерес. Не ме интересува нито една жена откакто стана това с теб. Бих се оженил за теб ако ми позволиш. Знаем че съм с малко пари не мога да се изпреварвам с някои хора от бизнеса с поркането, но аз съм верен приятел. Някои хора са такива типове че трябва да се пазиш Ан. Той не е човек на който да се довериш чух също че е загазили финансово и че парите на жена му няма да ги има още дълго.

Знаем че ме мислиш за „мексиканец“ и не достатъчно добър за теб. Това не е вярно Ан. Родителите ми бяха с чиста испанска кръв и във вените ми няма никаква

мексиканска кръв. Аз струвам толкова колкото и ти и съм по-бял от „него“. Всичко бих направил за теб Ан.

Това не е заплаха. Аз никога не те заплашвам. Ти не разбра когато откачих това не беше ревност както ти каза. Бях тъжен и се безпокоях за теб. Цялата нощ стоях навън пред дома ти докато „той“ беше вътре. Много пъти съм го правил. Никога не съм ти казвал тази тайна нали. Не се тревожи няма да кажа на никой друг.

Обичам те Ан. Когато угасям светлината виждам как в мрака ти блестиш като звезда.

Твой верен приятел

Тони

П. С. Има ги много жени в този град както ти казах. Не знам какво ще се случи ако се наложи да остана за още една нощ. Предполагам че тъй или иначе за теб това няма значение Ан. Т. А.

Прочетох писмото два пъти, като напънах зрението си, за да разчета ситния и неграмотен почерк. Струваше ми се, че гледам през очите на мъртвец и че дешифрирам неясните записи на неговата памет.

Когато отворих вратата на банята, в къщата беше настъпила промяна. Едно по-изострено сетиво от слуха усети нечие присъствие във всекидневната, дишащо тяло с плътност по-голяма от тази на мрака. Светлината откъм гърба ми ме правеше уязвим. Малкият хол и сводестият проход бяха като стрелбище, в края на което аз бях фиксираната цел.

Изключих осветлението и тръгнах встрани към спалнята. Протегнатата ми ръка затърси пипнешком касата на вратата. С другата държах фенерчето, като бях готов да го запаля или да го използвам като тояга. На шест стъпки от мен чух шумоленето на пердето от сводестата врата. След това се чу щракване и главното осветление на хола беше запалено.

Покрай дръпнатото перде се подаваше пистолет. Беше 11,5-милиметров, но изглеждаше малък в ръката, която го държеше.

— Излез оттам.

Замръзнах на вратата — половината ми тяло беше изложено. Усещах линията, минаваща между сигурността и опасността да разделя тялото ми на две равни части.

— Излез оттам с вдигнати ръце. — Това беше гласът на шерифа. — Броя до три и после стрелям. — Започна да брои.

Пъхнах фенерчето в джоба си, вдигнах ръце и излязох от дружелюбната сянка. Чърч мина през сводестата врата. Върхът на неговия стетсън докосна корнизата на пердето. На ръст беше около два метра и десет сантиметра.

— Ти. — Той се приближи и натисна дулото на пистолета в слънчевия ми сплит. — Какво си мислиш, че правиш?

— Върша си работата.

— Каква работа?

— Майер ме нае да търся камиона му.

— И ти реши, че са го скрили тук, в банята на мис Майер.

— Той ме нае да търся и дъщеря му.

Чърч мушна пистолета още по-дълбоко между ребрата ми и се облегна на него.

— Къде е тя, Арчър?

Напрегнах се, за да посрещна острия натиск на оръжието и още по-острия пристъп на паника. Очите на Чърч бяха широко отворени и безизразни. Стегнатите му лицеви мускули образуваха около устата му трапчинки. Изглеждаше готов да убива.

— Не бих могъл да знам къде е — казах аз. — Моят съвет е да попиташ Кериган.

— Какво имаш предвид?

— Ако разкараш тежкия си патлак, ще ти кажа. Желязото не се отразява добре на стомаха ми. Нито пък оловото.

Той свали пистолета и погледна към него, като че ли беше някаква отделна същност, която отказваше да се подчинява на волята му. Оръжието обаче не влезе обратно в кобура.

— Какво знаеш за Кериган?

— Той изниква навсякъде. Когато Аквиста беше застрелян, Кериган се оказа най-близо. Камионът е бил натоварен с негово уиски. Сега пък се оказва, че е изчезнала балдъза ти. Тя е работила за Кериган и е твърде вероятно да е била негова любовница. И това е само началото. — Изкушавах се да му разкажа за разговора, който

подслушах в „Ориенталските градини на Сами“. Но реших да не го правя. Това си беше само мое.

Чърч бутна шапката си, сякаш пречеше на мислите му. Ръката му се спря и разтри едно място на слепоочието му: вдлъбнат синкаво бял белег, навярно оставен от гилза на куршум. Сега, когато челото му беше открито, той изглеждаше по-различно — объркан и чувствителен човек, който използваше каубойската шапка и лицето с волеви нос само като защитна украса. Или може би той беше толкова двойствен, че не познаваше и двете си същности. Пистолетът висеше забравен в другата му ръка.

Когато заговори, гласът му беше променен, безизразен и равен:

— Вече разпитах Кериган. Има алиби.

— Жена му?

— Нейната дума ми е достатъчна. Познавам Кейт Кериган от дълго време. Познавах и баща ѝ, съдията. Тя е жена, на която вярвам напълно.

— Жена, която би излъгала заради мъжа си.

— Може би. Но сега не лъже. Във всеки случай Кериган не се нуждае от алиби. Той е почтен бизнесмен.

— Колко почтен?

— Не говоря за личния му живот. Човек, който има да губи толкова много, колкото Кериган, не тръгва да стреля по шофьори на магистралата.

— Дори и за седем хилядарки? Между другото, това е огромна поръчка. Какво прави той, къпе ли се в него?

— Продава го.

— В неговия мотел?

— Ако зависеше от мен, нямаше да е така. Той притежава бар в другата част на града. „Вечерен клуб на златната пантофка“, както му вика той.

— На улица „Янонали“?

— Значи си ходил натам.

— Какво друго има той, което аз да не знам — политическа протекция?

— Предполагам, че има, чрез връзките на жена си.

Натиснах иглата малко по-дълбоко:

— Нали това не те кара да имаш по-специално отношение към Кериган?

Този път засегнах нерв. Белегът върху слепоочието започна да се зачервява и да пулсира.

— Доста свободно задаваш въпросите си.

— Търся необходимите ми отговори навсякъде.

— Не забравяй с кого говориш.

— Ти непрекъснато си на преден план в мислите ми.

— Май не разбираш напълно ситуацията — каза той. — На път съм да отида в другата крайност. Не ти гарантирам, че това ще продължи. Ако искаш неприятности, мога да те затворя за влизане с взлом.

— Аз действам по-чисто. Когато дойдох тук, вратата беше разбита.

— Сигурен ли си?

— Да, къщата е била ограбена, но не от някой обикновен крадец. На нощната масичка имаше скъп ръчен часовник. Един крадец би го взел, но не би посегнал на някои други неща, които липсват.

— Какви други неща?

— Лични вещи, четка за зъби и прочие. Мисля, че Ан Майер е заминала за уикенда и не се е завърнала в очакваното време. След това някой друг е проникнал тук с взлом, пъхал си е носа в бюрото и е задигнал разни вещи, свързани с личния ѝ живот: писма, тефтерче с адреси, телефонни номера...

— Ти нямаш никакво право да влизаш тук. Дори и да не си разбил вратата, ти си нарушил закона.

— Твоята жена ми разреши да претърся апартамента.

— Какво общо има тя с това?

— Сестра ѝ е изчезнала, тя е най-близката ѝ роднина...

— Къде я видя?

— Докарах я от дома на Майер преди по-малко от час.

— Стой по-далеч от нея, чуваш ли? — каза той с възходяща интонация. — Стой по-далеч от дома ми и от жена ми.

— Май е по-добре да инструктиращ жена си да стои далеч от мен.

Не трябваше да казвам това. Пистолетът му излетя нагоре и цевта цапна брадичката ми. Главата ми се удари с трясък в стената зад

мен. Чух шума на падаща мазилка. Високата му фигура загуби очертания и се залюля встрани като дърво, което пада. Ръката и рамото ми се стовариха върху пода.

Вдигнах се на крака и с опакото на ръката избърсах кръвта от брадичката си.

— Навярно ще съжаляваш за това, шерифе.

— Измитай се оттук преди да съм направил нещо, за което наистина ще съжалявам.

Дългото му лице, наведено над пистолета, беше с измъчен бронзов оттенък. Очите му бяха безжизнени и празни.

Тръгнах към отворената врата с несигурни стъпки. Музиката от съседната вила беше заменена от някакъв маниакален глас, който твърдеше шумно, че самотата, страхът и липсата на любов са неща от миналото, премахнати от хлорофила.

[1] Декоративен тропически храст. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Улица „Янонали“ се извиваше на север към периферията на града, за да се слее с щатската магистрала. Две двуетажни, измазани с гипс постройки стояха на ъгъла, където се пресичаха двата пътя. Това бяха „Ел Рикрио Пуул“ и „Шъфълборд Аркейд“. В първата от тях мъже и момчета, размахващи билиардни щеки, се движеха тронаво в мътната зелена светлина, подобно на харпунджии, стъпващи по пода на океана. На покрива на другата сграда бална пантофка, очертана с жълти крушки, наемваше открито за жени и веселие с шампанско. Някои от крушките липсваха.

Шампанското беше домашно производство и изветряло. Две отегчени блондинки и една меланхолична брюнетка седяха в очакване върху трикраките столчета на бара. Когато влязох, отпуснатите им тела се поизправиха. Те изпъчиха гърди и отвориха силно начервените си устни в приветстваща усмивка. Придадох си изражение на нравствена извисеност, отминах ги и продължих към другия край на бара.

Помещението беше с форма на плоска бутилка, чието гърло се намираще при входа. В задната част, отвъд празния дансинг, имаше естрада за оркестър с боядисано в сребрист цвят пиано и няколко пулта за ноти, които приличаха на метални дървета останали без листа. От помещението на джубокса се разнасяше силен и невротичен глас, молец за любов, която можеха да му дадат само жени с увреден музикален слух.

Четирима младежи в хавайски ризи смучеха бирените си бутилки в едно от сепаретата в дъното. И четиримата бяха с бели оксигенирани перчеми, като че ли една и съща гръмотевица ги беше ударила едновременно. Погледнаха ме с презрение. Моята коса беше обикновена. Нямах пълен и завършен вид.

Човекът зад бара също нямаше завършен вид. Лицето му напомняше голяма и уморена жаба. Якето му явно някога е било бяло. Когато си поръчвах бира, ноздрите му се разшириха от въздишка.

— Как вървят работите? — попитах учтиво аз.

Той свирепо обезглави бутилката и я сложи на изподрасканата формика^[1] между нас.

— И с петстотин процента да се качи оборотът, пак няма да е цветето. Само бира поръчват. Пътуваш ли?

Отговорих, че пътувам.

— Това е животът. Ако можех, щях да се махна оттук. Жената и семейството — тези неща потискат човека. — Раменете му се отпуснаха, а челюстта му увисна, сякаш илюстрираха думите му. — След големия трус от миналата година тук всичко замря.

— Какъв голям трус?

— Земятресението, което ни сполетя миналото лято. Как си изпатихме от него. Изкара акъла на целия град. Но предполагам, че на някои хора им свърши добра услуга. Това беше един див град, братко. След големия трус вече не е такъв. Много от големците в града се преместиха. Предполагам, че това им се е сторило като пръст божи. Някои от тях дори се отказаха от съпругите на други хора. Земятресение трябваше да стане за тази работа. А пък на тоя бизнес как се отрази. Сигурно не съм бил с всичкия си, когато го купих.

— Твое ли е заведението?

Той не отговори. Беше се загледал свирепо в момчетата от вътрешното сепаре.

— Виж само какви клиенти имам. Загубих якия бизнес и наследих един отбор от тъпаци. Висят на една малка бира по цяла нощ, само и само да има къде да паркират увисналите си задници.

В интервала, в който джубокса сменяше мелодията, настъпи затишие. Един от платинените перчеми разказваше на другите как бил направил бау-бау на едно котенце. Тя имала гаубици като баба му, само че после се оказало, че е шестокласничка от Куентин, която избягала от училище. Смехът им звучеше като далечен трясък на малка батарея от картечници.

— Джоу ще дойде ли скоро? — попитах аз бармана.

Бавно и отчетливо той поклати глава, сякаш въпросът ми го беше наранил.

— Ако търсиш Джоу, нямаш късмет. Тя вече не идва.

— Няма ли да е на работа тази вечер?

— Нито тази, нито някоя друга. Тя напусна, което напълно ми изнася. И без това щях да я уволня.

— Мислех си, че „Пантофката“ е заведение на Кериган.

— Така беше. Ама вече не е. Купих го от него тази сутрин. Поради тази причина трябва да си прегледам главата. Ти приятел на Кериган ли си?

— Срещали сме се.

— На Джоу?

— Надявах се да стана.

— Губиш си времето. Тя вече не идва тук, пък дори и да идваше, нямаше да имаш никакъв шанс. Това боязливо създание е винаги заето.

— От някой конкретно?

Той ме погледна дяволито.

— Аз съм женен човек с отчисление от дохода по четири пера. На мен ли ще се довери?

— Ако е била отчаяна. Името Тони Аквиста говори ли ти нещо?

Изпъкналите му очи се прибраха като на жаба, която преглъща.

— Знам го Тони. Той се отбива тук от време на време.

— Вече няма да се отбива. Мъртъв е.

Изненадата придаде на лицето му тъп и заспал израз.

— Какво е станало с него?

— Застреляли са го. На магистралата, южно от града. Превозвал е бърбън, който бил застрахован. Товарът бил задигнат, а сметката била на името на Кериган.

— За колко бърбън каза, че става дума?

— За седем хиляди долара.

— Един от вас е луд. Той няма къде да го пласира.

— Поръчката трябва да е станала преди няколко дни. Той не ти ли каза?

— Може би — отвърна човекът предпазливо. — Паметта ми е малко слаба. — Той се надвеси над бара и се взря в лицето ми изпод натежалите си клепачи. — Кой си ти, мистър? Законът?

— Частен детектив. Работя за транспортната компания „Майер“.

— По дяволите, да не искаш да кажеш, че Джоу е имала нещо общо с това?

— Точно това исках да я попитам. Тя е познавала Аквиста, нали?

— Може би го е познавала. Не знам.

— Много добре знаеш, че го е познавала.

Той затвори уста, а широките страни на лицето му възприеха израз на солидно достойнство.

— Приеми го, както искаш. Нищо няма да ти кажа повече. Момичето не беше голям славей, но винаги се опитваше да развесели заведението. Защо трябва да го вкарвам в неприятности?

— Къде мога да я намеря?

— Тя не ми дава отчет, *raisan*^[2]. Пък и ти голям разговор дръпна за една бира от тридесет цента.

— Ще си взема още една.

— Няма да ти дам друга. Върни се при Майер и му кажи да се гръмне. А след това и ти направи същото.

Благодарих му за гостоприемството и отместих столчето от бара. От джубокса се разнасяше женски глас, подобен на орган и копнеещ за любовници. Две от момичетата от предната част на бара, брюнетката и една от блондинките, танцуваха на края на дансинга. Брюнетката водеше. Аз се вклиних между тях и грабнах другата.

Тя беше доста хубава и млада, независимо от професионалния блясък в очите ѝ. Танцуваше опитно и пламенно, а гърдите ѝ се поклащаха срещу мен в ритъма на музиката. Въртяхме се в облак от евтин парфюм. Тези обстоятелства или последствията от удара на шерифа ме накараха да се почувствам замаян.

След малко тя погледна нагоре и ми показа два реда хубави бели зъби.

— Аз съм Джери Мей. Обичам да танцувам.

— Така е обикновено.

— Уморен ли си? Винаги можеш да седнеш и да ми поръчаш едно пиене.

— По-скоро бих легнал.

Тя прие това като флирт и започна да се киска механично.

— Явно си от бързите. Та аз дори не знам името ти.

— Лу.

— Откъде долетя тук, Лу?

— Лос Анджелис.

— И аз живях там известно време. Лос Анджелис е голям град.

— Голям е — съгласих се аз.

Пръстите ѝ се движеха по ръкава на самото ми, като определяха вероятната цена на плата.

— Какво правиш там, Лу?

— Различни неща.

— Ще ми е приятно да науча за тях. Хайде да седнем, да ми купиш едно питие и да ми разкажеш за себе си.

— Може ли да останем някъде сами?

Тя ме бутна грубо.

— Ама ти направо помиташ момичетата. Ако наистина си падаш, горе има стая.

— Да вървим.

Тръгнах след нея, усещайки критичния и враждебен поглед на бармана. Но той и не помисли да се намеси. Бизнесът си е бизнес.

Към голата и измазана с гипс вътрешна стена се изкачваше дървено стълбище. Стройните ѝ найлонови глезени се движеха пред мен. Тя ме изчака при вратата горе. Под падащата от покрива светлина лицето ѝ изглеждаше призрачно, сякаш бе болна от жълтеница.

Поведе ме през коридор, който извеждаше към малка анонимна стая, в която приключваха нощите ѝ. Легло, модел Холивуд, с червен плюш, посипана с пудра тоалетна масичка, върху която имаше радиоапарат и мивка в ъгъла. Тя пусна венецианския транспарант над единствения прозорец и се спря до радиото.

— Обичаш ли музика, Лу?

— Мога да мина и без нея.

В стаята нямаше нито един стол. Седнах на леглото. То беше разбито от любов или нещо подобно. Тя ме гледаше озадачено от горе на долу. Очите ѝ имаха онзи подчертано слисан израз, породен от това, че през изминалите години си видял твърде много неща, от които си разбрал твърде малко. Преглъщайки съмненията си, тя кацна на коленете ми, при което полата ѝ се заметна над бедрата. Мъртвешки бялата ѝ кожа беше осеяна с белези от игли.

— Не ти ли харесвам, бейби?

— Харесваш ми.

— Как ме искаш тогава, скъпи? Да се съблека ли?

— Върху лед.

— Не разбирам. Това е нещо ново, нали?

— Предпочитам информация вместо прелюбодеяние.

Вдигнах я през кръста и я сложих на леглото до мен.

Тя ме погледна с нещо като усмивка, изразяваща съжаление.

— Не ми приличаш на дрънкало като ония. Чиста съм, ако това те безпокои.

— Нищо не ме безпокои.

— Всяка седмица минавам на преглед.

— Не се и съмнявам.

— За бога — каза тя. — Ако искаше само да говориш, можехме да останем и долу. Сега трябва да платиш за стаята.

— Колко?

— Пет долара. И десет за мен. Тарифата за говорене е същата, така е честно. И тъй, за какво ще говорим, как съм влязла в занаята? Или може би искаш да ти разкажа за различните клиенти.

— Интересува ме конкретно един човек. Тони Аквиста. Познаваш ли го?

— Разбира се, че го познавам. Въпреки че никога не е бил с мен. Лично аз не можех да го приема. Винаги ми се е струвал малко психо.

— И Джоу ли мислеше същото?

Чертите ѝ застинаха под маската от грим.

— Не мога да зная какво е мислела Джоу.

— Тя излизаше ли с него?

— Може би флиртуваше с него по малко, само на майтап. Мисля, че го води няколко пъти у дома си.

— Скоро ли беше това?

— Да, през последните няколко седмици. Една вечер го закара шефът.

— Кериган го е закарал там?

— Да, сигурно ѝ е казал да бъде мила с него. Не виждам друга причина тя да се занимава с Тони. Той дори няма бяла кръв във вените си, а и както ти казах, е малко психо и ужасно пиянде. Да беше го видял последния път, когато беше тук. Беше се натряскал до козирката, направо не можеше да гледа. Роко беше принуден да спре да му дава алкохол.

— Кога се случи това?

Тя завъртя очи замислено.

— Преди два-три дни. Неделя вечерта.

— Джоу беше ли тук?

— Естествено. Той я откара у дома ѝ. Или по-скоро тя го откара. Не го биваше за кормчия.

— Как изглежда Джоу?

— Защо? Ти не я ли познаваш?

— Все още не.

— Струва ми се, че проявяваш извънредно голям интерес към момиче, което никога не си виждал.

— Имам причина.

— Каква причина?

— Няма значение.

— Ами, тя е една малко коварна брюнетка, ако ти допада този тип. И аз едно време бях брюнетка, но ми писна.

— Говорехме за Джоу — припомних ѝ аз. — Необходимо ми е пълно описание.

— Защо, по дяволите? Мислех, че искаш да говориш с мен. Нямам много време и ми дължиш петнадесет долара.

— Да не би Роко да ти засича времето?

— Да, с хронометър.

Извадих една двадесетдоларова банкнота от портфейла си. Тя се намести в ръката ѝ като малък зелен гущер, обзет от носталгия по горната част на дългите ѝ чорапи. Досегът с парите явно я окуражи:

— Изчакай една минута. Щом искаш да знаеш как изглежда Джоу Съмър, аз мога да направя нещо по-добро от описание.

Тя тръгна към вратата.

— Не забравяй да се върнеш, Джери Мей.

— Няма.

Върна се с един син картонен афиш, изписан със златни букви.

— Това е снимка на Джоу... очарователна поза. Рок я свали от прозореца едва вчера.

На плаката пишеше: „Златната пантофка" представя блестящата Джоу Съмър. Винаги без куверт и без минимум консумация".

Към плаката беше прикрепена измачкана снимка на млада жена. Тя беше облечена в черна, украсена с пайети вечерна рокля, с деколте, което се спускаше до кръста. Най-отличителните ѝ черти бяха наполовина възпремите ѝ гърди, но онова, което ме впечатли, беше лицето ѝ: очи като трънки, прав черен бретон, скъсяващ челото ѝ, намусена сладострастна уста. Бях видял тази уста преди няколко часа, жадно притисната към опаката страна на ръката на Кериган.

Вдигнах поглед към Джери Мей.

— Тя момиче на Кериган ли е?

— Всички знаят това. Защо мислиш ѝ даде работа в заведението?

— Що за човек е тя? Открита или потайна?

— Откъде да знам? Не е точно мамино момиченце, но не мога да ѝ чета мислите. През половината от времето аз не мога да чета дори и моите.

— Кои са нейните приятели?

— Не мисля, че има някакви приятели освен мистър Кериган. От колко приятели се нуждае едно момиче? А да, тя има дядо, каза, че ѝ бил дядо. Той дойде една вечер миналия месец, няколко дни, след като беше започнала. Искаше да я измъкне оттук и да я отведе обратно вкъщи.

— Не знаеш ли къде живее?

— Някъде извън града, мисля, че тя спомена нещо за планините. Казах ѝ, че за нея е по-добре да си върви. Казах ѝ, че ако остане прекалено дълго в кабарето, вълците ще я разкъсат на парчета. Дадох ѝ най-добрия съвет, който можех. Тя си пада малко усойница, нали разбираш, и аз се опитах да я уговоря да се махне оттук. Тя не знае докъде води това.

— А ти, Джери Мей, на бял кон ли яздиш?

— Няма да говорим за мен. Аз съм безнадежден случай. — Ъгълчетата на пълните ѝ устни се разтеглиха в горчива хоризонтална линия, изразяваща усмивка. — Хлапетото отказа да възприеме съвета ми, затова ще трябва да научи всичко на свой гръб.

— Какво да научи?

— Нищо не остава безнаказано в този живот. След време плащаш двойно, а като излезеш от играта, тъй или иначе пак плащаш. Значи сега тя е натясно, а?

— Може би.

— Да не си ченге случайно?

— Частен детектив.

— И сега си пъхаш гагата заради мисис Кериган?

— Положението е малко по-сериозно.

Тя прехапа долната си устна и изцапа зъбите си с червило.

— Надявам се, че не съм казала нещо, с което да навредя на хлапетото. Тя се отнасяше малко надменно с мен... мислеше се за *артистка* и ние бяхме от различни класи... но не ѝ придириям. И аз

самата някога бях надута. — Нейната ръка обгърна бедрото ѝ там, където беше скрита двайсетачката. — Колко сериозно?

— Не мога да кажа преди да съм говорил с нея. Може би и след това няма да мога. Я ми кажи, тя живее в един блок на улица „Янонали“, нали?

— Точно така, кооперация „Кортис“. Ако е още там.

Станах и ѝ благодарих.

— Няма защо. *Просто* се нуждая от пари. Но по едно време ме беше притеснил. Мислех си, че нищо няма да получа. Както може би е редно. — Усмивката ѝ беше сияйна и безутешна. — Лека нощ, мистър Информация. Това е всичко, което мога да ти кажа.

— Или най-малкото, което можеше да ми кажеш. Лека нощ, Джери Мей.

[1] Вид пластична материя. ↑

[2] Човек, селянин (исп.). ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Пътувайки на изток по улица „Янонали“, аз си спомних за куфарчето с вещественни доказателства, които носех отзад в колата. В него имаше няколкостотин цигари с марихуана, в пакети по пет. Бях ги взел от един пласъор на наркотици в Саут Гейт и сега щях да ги върна на Държавната управа в Сакраменто. Ако пет липсват, управата никога не би забелязала разликата.

Негърчетата бяха изчезнали от ъгъла. Паркирах пред кооперацията „Кортис“, отворих багажника и открих ключето сред останалите от връзката. Отключих стоманеното куфарче и извадих един от пакетите увит в амбалажна хартия.

Вътрешната врата на вестибюла беше заключена. На потъмнените месингови пощенски кутии на стената имаше табелки с имената на наемателите. Бяха осемнадесет на брой, в редици по шест. Само една от тях беше с печатни букви и само три с имена на мъже. Мис Джо Съмър, широк и неулегнал подпис със зелено мастило, беше номер седем. Натиснах звънеца и зачаках.

От решетката на домофона долетя нисък глас.

— Ти ли си, кукло?

— Ъ-хъ.

Електрическият звънец освободи резето на вратата. Изкачих се по гумираните стълби и навлязох в мрака на сградата. В началото на стълбището имаше крушка, хваната със скоба върху стената, и това беше единствената светлина, която достигаше до площадката на втория етаж. Под лампата имаше съобщение, написано с червило: „Чес аз съм във Флорейнс ще се видим там“. Сянката ми се заизкачва по стената и счупи врата си в тавана.

Номер седем беше последната врата вляво. Когато почуках, металното номерче се раздрънка. Вратата се откряна и отвътре се просмука пурпурна светлина. Отместих се встрани от нея. Момичето се вираше през пролуката и мигаше астигматично към мен. Тя заговори с котешкото си мяукане:

— Не те очаквах толкова скоро. Тъкмо щях да се къпя.

Момичето тръгна към мен, тялото ѝ се очертаваше в халат от тънка изкуствена коприна. Едната ѝ ръка се промъкна между моята и тялото ми.

— Целувка за бейби, Дони?

Влажната ѝ уста докосна ъгъла на челюстта ми. Трябва да съм ѝ се сторил странен на вкус. Тя изстена леко от изненада, отблъсна се от мен и се опря с ръце върху стената. Халатът ѝ се отвори. Тялото ѝ проблесна като риба в сумрачни води.

— Кой сте вие? Казахте, че е той.

— Не си ме разбрала, Джоу. Кериган ме изпраща.

— Нищо не ми каза за теб.

Тя погледна надолу към гърдите си и ги скри под халата скръствайки ръце. Аленият ѝ маникюр, напомнящ нокти на хищна птица, потъна в раменете ѝ. Котешкият глас бе уплашен и съскащ.

— Къде е той? Защо сам не дойде?

— Не можеше да се измъкне.

— Тя ли го задържа?

— Не мога да знам. По-добре ме пусни да вляза вътре. Той ми даде нещо за теб.

— Какво?

— Вътре ще ти покажа. Имаш съсед.

— Така ли? Никога не съм ги забелязвала. Хайде, влез.

Тя отстъпи назад към стаята с пурпурна светлина, мъничко момиче, не по-високо от рамото ми, с неголяма глава, пригладена коса и щедро надарено тяло. Едва ли имаше повече от деветнадесет-двадесет години. Помислих си как ли ще изглежда на четиридесет, ако доживее дотогава. Стаята ѝ беше като част от нейното бъдеще, изчакващо съдбовния момент, в който да я връхлети. Лампион със стойка от черен метал и червен копринен абажур, общит в синьо, хвърляше неестествената си светлина върху драпирани завеси, висящи от изкривени метални корниз, червен мохерен диван, отрупан с евтини списания и черга, чийто цвят и шарки бяха заличени от нечистотия. Единственото украшение върху измазаните и боядисани в жълто стени беше миналогодишен календар, изобразяващ сладкиш с извара. Нечия отегчена ръка беше направила на русото момиче от снимката мустаци, козя брадичка и козина по гърдите.

Тя тръгна към мен като нетърпеливо дете, на което бяха обещали подарък.

— Какво ми е изпратил Дони?

— Това. — Аз затворих вратата зад себе си и ѝ дадох увития в амбалажна хартия пакет.

Пръстите ѝ разкъсаха обвивката и кафявите цигари се пръснаха по чергата. Тя застана на колене и започна припряно да ги събира, като че ли бяха някакви гърчещи се червеи, които можеха да ѝ се изплъзнат. Изправи се с четири в ръката и една в устата.

Щракнах запалката си и ѝ подадох огънчето. Казах си, че се налага, че тя тъй или иначе беше пристрастена и че всеки божи ден полицейските отдели се отплащаха на информаторите си с наркотични вещества. Но докато я наблюдавах, не можех да се освободя от усещането, че бях купил едно малко късче от нейното бъдеще.

Тя смучеше кафявия бурен, подобно на гладно дете, впило устни в празна бутилка. Шест дълбоки и тръпнещи дърпания преполовиха цигарата ѝ. Тя погледна остатъка с очи, които ставаха все по-големи и по-бляскави, и дръпна отново. От окадената ѝ уста излизаха кълба дим и променливи усмивки. Съвсем скоро фасът вече обгаряше пръстите ѝ.

След като я угаси в пепелника, тя я постави в празната табакера заедно с останалите четири. Направи няколко танцови стъпки из стаята, препъвайки се леко в украсените си с помпони пантофи. След това седна върху червения диван със силно стиснати между краката юмруци. Очите ѝ бяха огромни и ужасно живи, но погледът ѝ беше обърнат навътре, загубен в цъфтящата джунгла на нейните мисли. Усмивката ѝ продължаваше да се променя: момичешка и глуповата, царствена и триумфираща, похотлива, котешка, старческа и зла, и отново весела и момичешка.

Седнах до нея.

— Как се чувстваш, Джоу?

— Чувствам се прекрасно. — Гласът ѝ дойде дълбоко от съзнанието, едва раздвижвайки устните ѝ. — Боже, имах нужда от това. Благодарни на Дони вместо мене.

— Ще го направя, ако го видя. Той не напуска ли града?

— Така е, почти бях забравила, ние заминаваме.

— За къде?

— Гватемала. — Тя произнесе думата, сякаш правеше заклинание. — Заедно ще започнем един нов живот. Един красив и нов съвместен живот, вече без грижи, без гадости и без трусове. Само той и аз.

— С какво ще живеете?

— Със средства — унесено каза тя. — Дони разполага със средства.

— Надявам се, че ще успеете.

— Защо да не успеем? — Тя се намръщи сърдито. Наркотикът беше изострил всичките ѝ емоции — страх, враждебност, а също и надежда.

— Държат го под око.

Тя се изправи пронизана от безпокойство.

— Кой. Ченгетата ли?

Кимнах.

Джоу се облегна на мен, хвана ме над лакътя и ме разтърси с двете си ръце.

— Какво става, протекцията не върши ли работа?

— Доста солидна протекция е необходима, за да се прикрие убийство.

Устните ѝ се извиха, откривайки зъбите. Очите ѝ засвяткаха мрачно срещу моите.

— Убийство ли каза?

— Добре ме чу. Един твой приятел е бил застрелян.

— Какъв приятел? Аз нямам никакви приятели в този град.

— А какво ще кажеш за Тони Аквиста?

Без да отмести очи от лицето ми, тя се отдръпна от мен и започна да се примъква към другия край на дивана, помагайки си с ръце.

Процеди през зъби:

— Аквиста? Трябва ли да знам това име? Колко а-та има в него?

— Не се будалкай с мене, Джоу. Той е един от твоите ухажори. Миналата неделя си го водила тук.

— Кой ти каза? Това е лъжа. — Но в същото време тя огледа стаята, сякаш някой я беше предал. Гласът ѝ беше пресипнал от страх:

— Те убиха ли Тони?

— Би трябвало да знаеш. Ти направи така, че да го убият.

— Не — каза тя. — Това не е истина. Никога не бих се забъркала в такова нещо. Аз съм чиста.

Погледът ѝ се беше завърнал от вътрешните селения на нейния блян. Съзнанието ѝ не беше толкова замъглено, колкото си мислех. От черните дупки в центъра на очите и подозрението плющеше като блестящ змийски език.

— Той не е мъртъв. Ти се опитваш да ме изиграеш.

— Би ли искала да направиш едно посещение до моргата?

— Дон нищо не ми каза. Той би ми казал, ако това се е случило с Тони. Такова нещо не е било предвиждано.

— Защо да ти казва нещо, което вече знаеш? Ти обработи Тони, нали?

— Това не е вярно. Дори не съм го виждала от миналата неделя. Днес цял ден съм била вкъщи. — Тя се изправи и застана над мен, лицето и беше издължено и излъчваше неприязън.

— Да не би някой да иска да ме накисне? Кой си ти всъщност?

— Приятел на Дон. Тази вечер говорих с него.

— Дон не би постъпил така с мен. Арестуван ли е?

— Все още не.

— Ти кука ли си?

— Разбира се — казах аз. — Затова и ти донесох цигарите с марихуана.

— Дон откъде ги намери? — Черните ѝ очи под широкото ниско чело ме гледаха косо.

— От Бози. Не можеше да дойде сам и затова изпрати мен.

— Чудно, никога не е споменавал за теб.

— Той не всичко ти казва.

— Така е, предполагам, че е така.

Момичето прекоси стаята, стигна до прозореца с венецианския транспарант и разсеяно прокара пръсти по дъсчиците. Влачейки краката си, тя се върна обратно и се сви в ъгъла на дивана, като притисна колене към гърдите си.

— Не разбирам какво става — рече тя. — Казваш, че Тони е мъртъв и че Дон ме е излъгал. Защо трябва да ти вярвам?

— Казвам ти истината.

— И ти ли си в играта?

— Така си мислех. Но изглежда, че той ни е лъгал и двамата. Според плана, както той ми го изложи, ти е трябвало да обработиш Тони.

— Това беше първоначалният план — каза тя. Аз трябваше да го сваля долу. Без никаква стрелба, разбираш ли... не бих приела това. Просто трябваше да спра камиона на пътя и останалото да оставя на другите.

— На Дон и Бози?

— Да. Само че те промениха плана. Дон не искаше да залага главата ми в тази работа, нали разбираш. — Тя несъзнателно погали гладкия си овален врат. — И след това се случи нещо... нещо, което Тони ми каза миналата неделя през нощта. Беше пиян, тогава не му повярвах. Той винаги е пълен с някакви страшни истории за нея. Но когато казах на Дон, той реши, че това е вярно.

— Какво му каза ти?

— Тази история за Ан Майер.

— Я ми я разкажи и на мен.

Тя щипна кожата на гърлото си и ме погледна косо.

— Ти задаваш ужасно много въпроси. Откъде да знам, че не си ченге? Откъде да знам, че тези цигари не са били само примамка?

Изправих се, преструвайки се на разгневен, и тръгнах към вратата.

— Както искаш, сестричке. Дотук търпях, но да ме наричаш кука...

Тя тръгна след мен.

— Изчакай една секунда. Недей да се сърдиш. Окей, ти си приятел на Дон и си в играта. Какво ще правиш сега?

— Отивам си. Не ми харесва миризмата тук.

— С кола ли си?

— Долу е.

— Ще ме откараш ли някъде?

— Ако кажеш. Къде?

— Не знам къде. Но не искам да стоя тук и да чакам да ме приберат. — Тя отиде до вътрешната врата и се обърна с ръка върху валчестата дръжка. — Ще взема един душ и ще се облека. Няма да отнеме повече от минута. — Усмивката ѝ ту се появяваше, ту изчезваше като светлинна реклама.

Изчаках петнадесет минути, приспан от шума на душа зад стената. Изпуших една старомодна цигара, която си свих сам и запрелиствах пикантно сантименталните списания върху дивана. „Аз бях любовна примамка“. „Моят последен уикенд“. „Имат ли хората забранени желаниа“. „Аз бях играчка в ръцете на един старец“. Всички момичета от кориците по един или друг начин приличаха на Джоу. Тя беше едно множество от лица.

Най-накрая ми дойде на ум, че банята ѝ продължаваше доста дълго. Без да чукам влязох в спалнята ѝ. Чекмеджетата на шкафа бяха отворени и празни, с изключение на няколко нечисти дрехи. Отворих вратата на банята. Водата струеше с пълна сила върху ваната, но под душа нямаше никой.

Минах през кухнята, после през задната врата, оттам надолу по дървените стълби и излязох на улицата. През порестите облаци се просмукваше малко светлина. Благодарение на нея видях един дебел стар негър, който седеше вклинен между две боклукчийски кофи до стената. С ръка висяща настрани и с разпрострени крака той приличаше на огромно черно бебе, оставено на входа на света. Разтърсих го, усетих миризмата на долнокачествено уиски и го оставих да спи.

Тръгнах към края на алеята, образуваща висок белезникав правоъгълник, изпълнен с разсеяната светлина от уличната лампа на ъгъла. На улицата се появи човешка фигура. Широки рамене, тесен ханш и с кожена винтяга, той стъпваше тихо и с котешко изящество. Зърнах лицето му. То беше младо и бледо. Над слепоочията му се спускаха кичури права тъмночервеникава коса, която отметна назад с едната си ръка. Другата беше скрита под винтягата. Сянката на стената падна върху него.

— Да сте видял едно момиче да излиза оттук?

— Какво момиче?

— Една малка брюнетка. Вероятно е носела куфар.

— Да, видях.

Той се движеше към мен покрай стената толкова близо, че успях да видя очите му и уплашеното свирепо крушение в тях.

— Накъде тръгна?

— Зависи какво искате от нея. Какво искате от нея?

Гласът му бе тих и спокоен, но аз усетих яростните нотки. Беше едно от онези опасни момчета, родени без късмет и отбити в ярост и мъка.

— Ти да не си Бози?

Той не ми отговори с думи. Юмрукът му излезе изпод винтягата заедно с нещо блестящо и се стовари върху страничната част на главата ми.

Краката ми се подкосиха. Седнах на асфалта, опрях се на стената, а очите ми гледаха нагоре към вьоръжения му десен юмрук — това беше сияеща стоманена главина от колело, върху която се въртеше нощта. Лицето му се приведе към мен, застинало и изцъклено от омраза.

— Поклони се, проклето ченге. Да, аз съм Бози. Поклони се и целувай краката ми.

Блестящият му юмрук тръгна надолу към лицето ми. Успях някак си да избегна удара и металът изтрещя в камъка. Опитах се да стана на крака. Но те сякаш бяха направени от стари въжета и износена гума. Третият удар ме намери и нощта започна да се върти по-бързо, като мръсна вода, която се оттича в канал.

Когато съзнанието ми се проясни, видях, че съм в колата и че се опитвам да завъртя ключа и да запаля. Улицата беше безлюдна и това бе добре. По протежение на няколко блока карах като пиан, сновейки от бордюр до бордюр. След това зрението ми се избистри и нормализира.

Пресичайки главната улица, видях окървавеното си лице в огледалото над предното стъкло. То изглеждаше странно изкривено. Погледнах часовника си. Върху китката ми нямаше нищо. Тупнах джоба си и открих, че портфейлът ми е изчезнал, но моят 9,3-милиметров все още беше в отделението за ръкавици. Пъхнах го в страничния джоб на якето си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Къщата на Кериган се издигаше на един хълм в североизточната част на града. Направих обратен завой на пресечката над нея и паркирах колата на наклонената улица. Това беше улица със стари къщи, с просторни морави, засенчени от дървета и добре подкастрирани храсти. Гледани отгоре, покритите с керемиди покриви се носеха в тъмнозелена каскада от листа. Времето напредваше и повечето от къщите бяха тъмни. Но тази на Кериган светеше. Червеният форд с подвижен покрив стоеше пред нея.

Тръгнах по росната трева към страничната част на съседната къща и след като се прехвърлих през ниската ограда от овални камъни, се озовах в двора на Кериган. По терасовидната поляна се разливаше светлина от прозорците. От къщата се дочуваха гласове. Прозорците бяха твърде високи, за да мога да надзърна. Тръгнах покрай стената към фасадата на къщата. Гласовете бяха два, мъжки и женски. Този на мъжа беше почти толкова висок, колкото и на жената.

Предната веранда представляваше дълбока платформа с парапет, частично заслонена с навес от нацепен бамбук. Голяма араукария, растяща пред нея, допълнително я криеше от улицата. Скочих към парапета, хванах се за него, изтеглих се и се прехвърлих.

От ъгъла на верандата не можех да надникна в къщата. Преминах през светлината, идваща от прозореца и достигнах до прикритието на зеления плъзгащ се транспарант. Отдръпвайки платното зад люлеещия се стол, можех да наблюдавам незабелязано.

Това беше красива стая, застлана с бял килим и с изискани и деликатни мебели от осемнадесети век. Просторният и ефирен бял таван се поддържаше от йонийски капители, които можеха да се видят и при мраморната камина с пиластри. Помещението издаваше европейски дух който се беше опитал да улови една мечта на цивилизацията и почти беше успял. Настоящите обитатели, които стояха пред камината си казваха, че мечтата е свършено мъртва.

Напрегнатият и изправен гръб на жената беше обърнат към мен. На врата ѝ имаше перлена огърлица, която проблясваше студено изпод русата ѝ коса.

— Вече нямам нищо — каза тя — и сега бягаш. Винаги съм знаела, че ще го направиш.

— Винаги си знаела, а? — Кериган я гледаше, небрежно подпрян върху полицата на камината. Едната му ръка беше пъхната в джоба, а с другата държеше къса лула от шипково дърво. Позата беше артистична.

— Да, от много време знам. Поне от четири-пет години, откакто се захвана с дъщерята на Майер.

— Това беше много отдавна.

— И сега ме караш да ти вярвам. Но ти никога не си бил честен с мен.

— Опитах се. Искаш да бъда честен с теб? Искаш да чуеш цялата истина?

— Ти не си способен да я изречеш, Дон. Ти си един безпомощен лъжец. Преди да се оженим ме лъжеше за твоите средства и перспективи. Твърдеше, че ме обичаш. — Гласът ѝ стана презрителен. — Целият ти живот с мен беше една лъжа. Ти дори не ми беше верен.

— Докажи го.

— Не е необходимо. Аз зная. Да не мислиш, че съм вярвала на детинските ти извинения, когато се прибираще в къщата ми с раздърпан и дрехи и начервена уста...

— Чакай малко. — Той насочи дръжката на лулата си към главата и, сякаш тя бе пистолет. — Чу ли се, Кейт? Знаеш какво каза току-що. Ти я нарече *твоята* къща. Не нашата къща. Твоята. И се чудиш защо се чувствам като натрапник.

— Така е, защото си такъв — каза тя. — Ти си натрапник. Дядо ми построи тази къща за моята баба. Оставиха я на баща ми. Баща ми я остави на мен. Тя е моя. Тази къща е нещо, което никога няма да имаш.

— Че кой я иска?

— Ти, Дон. Та нали онзи ден се опитваше да ме убедиш да я продам и да ти дам парите.

— Така беше. — Той сви рамене, усмихвайки се накриво. — Е, добре, сега е твърде късно. Можеш да си задържиш къщата и да си

живееш в нея сама. Всъщност аз никога не съм живял в тази къща. Аз живеех отзад в кучешката къщичка и ти ме пропъди там. Задръж и нея. Ще ти е необходима за следващия ти съпруг.

— Нима е възможно да се омъжа отново, след опита, който натрупах с теб?

— Хайде, Кейт, не беше чак толкова лошо. Ти не си героиня от трагедия, не си въобразявай. Признавам си, че не бях влюбен в теб, когато се оженихме. Чу ли моето признание? Ожених се за теб заради парите ти. Нима това е толкова ужасно престъпление? Твоите чудесни приятели от Санта Барбара го правят ежедневно. По дяволите, аз си мислех, че ти правя добра услуга.

— Благодаря ти за твоята снизходителна доброта...

— Спри и чуй какво ще ти кажа. — Гласът му стана дълбок и той забрави позата си. — Ти беше напълно сама. Родителите ти бяха мъртви. Твоят любовник беше убит във войната.

— Толи не ми беше *любовник*.

— Това го вярвам. Изслушай ме. Ти се нуждаеше от мъж повече отколкото от пари. Окей. Реших, че аз съм най-подходящият, който отговаря на всички изисквания. Не се справих, но ти никога не ще узнаеш колко много се стараех. Захванах се с тази работа при изгледи петдесет на петдесет. Но не можах да се справя. Нямах никакъв шанс. Ти никога не ми вярваше. Ти дори никога не си ме харесвала.

— И все пак аз те обичах. — Тя се обърна с гръб към него. Ръцете ѝ се спряха на гърдите, сякаш там усещаше болка.

— Мислела си, че ме обичаш, това мога да ти кажа. Може би си ме обичала само в съзнанието си, но каква полза от такава обич. Това са само думи. Ти си още девствена, що се отнася до мен. Знаеш ли това, Кейт? Доста мразовито беше, докато се опитвах да ти бъда съпруг. Никога не съм се чувствал мъж с теб. Нито веднъж.

Лицето над острите ѝ скули беше рязко издължено. Тя докосна перлената огърлица, опасваща шията ѝ.

— Не съм магьосница — каза тя.

Той погледна към пустия патрициански таван.

— Има ли някакъв смисъл?

— Никакъв. Всичко е свършено, ако е имало някога нещо. Бях убедена, когато те намерих да опаковаш куфарите си. Дори не се изненадах. Разбрах какво ще стане още преди месец.

— Последният път беше преди пет години.

— Да, но аз продължих да се надявам. Когато скъса с Ан Майер или поне твърдеше, че си скъсал, аз си помислих, че нашият брак може би има някакъв шанс. Трябва да съм била много глупава, за да си позволя да се надявам, нали? Миналия месец разбрах колко съм глупава — деня, в който те срещнах в градината на „Ин“ с онова момиче, хванато за ръката ти. И ти се престори, че не ме познаваш, Дон. Ти не пожела да погледнеш към мен. Ти продължи да гледаш към нея.

— Не разбирам за какво говориш — неуверено каза той. — Никога не съм бил в „Ин“ с никакво момиче.

— Разбира се, че не си. — Тя се обърна внезапно към него със стиснати в юмруци ръце. — Тя кара ли те да се чувстваш мъж, това малко създание със смолиста коса? Обсипва ли те с ласкателства, дарява ли те със самозаблуди за твоето великолепие, възвръща ли младостта ти?

— Не я забърквай в това.

— А защо не? Толкова ли е свята? Не заминаваш ли с нея? Не е ли това големият проект за тази вечер.

— Ти си луда.

— Наистина ли? Ти заминаваш, нали? Ти не си този тип мъже, които ще заминат сами. Ти се нуждаеш от жена, която да пази твоето его увито в памук. Не знам каква е тази жена, не ме е грижа. Доколкото разбирам, хванал си се отново с Ан Майер. Или може би си я държал вързана за конец през цялото това време.

— Сега наистина откачаш.

— Наистина ли! Миналия петък ѝ даде ключовете от вилата. Чух как ти благодари за тях. Няма да се изненадам, ако сега е горе при езерото в очакване да отидеш при нея.

— Не ставай смешна. Казах ти, че е свършено. Не знам повече от теб къде е тя.

— Тя прекара уикенда на езерото Пердида, нали?

— Добре. Казах ѝ, че през уикенда може да отиде на лятната ни вила. Ние не я ползвахме. Стоеше празна. Дадох ѝ ключовете. Това прави ли ме престъпник?

— Сега ти отиваш там, нали? — каза тя с укор.

— Не. Във всеки случай, Ан не е там. В понеделник отидох до езерото да я търся, беше си отишла.

— Къде?

— Не знам. Можеш ли да проумееш това? Не знам. Сигурно си мислиш, че поддържам харем.

— Не бих се изненадала. Ти дори не осъзнаваш, че не съществуващ, ако някоя жена не шепне в ухото ти. Която и да е тя.

— Не която и да е. Не и ти. — Гласът му беше мек и изпълнен със злоба.

— Не — каза тя. — Не и аз. Не знам коя е този път.

Но едно нещо мога да ти кажа, това няма да трае дълго. Няма да продължи повече от седем месеца.

— Ти така мислиш.

— Аз знам. Ти се отнасяш към секса и към парите по един и същ начин. За теб те са едно и също нещо, което успокоява сърбежа ти и те кара да забравиш какъв окаян и празен човек си.

— Всичко знаеш, а? Всичко, което знаеш, е от твоите проклети книги, дето ги четеш. Ще ти дам малко информация, Кейт. Това не би се случило, ако ми беше дала шанс, когато ти го поисках.

— Аз ти дадох много шансове, както ти ги наричаш. — Но за първи път гласът ѝ прозвуча малко отбранително. Линиите на гърба и раменете ѝ се смекчиха ѝ тя сякаш се облягаше на него. — Дон? Ти си наистина затруднен, нали? Наистина ли е сериозно този път?

— Човек никога не знае.

— Не можем ли да бъдем честни един към друг поне този път? Ще направя каквото мога, за да ти помогна.

— Ще направиш, а?

— Да. Дори ако това означава да се откажа от къщата. Ако наистина това искаш.

— Не искам нищо твое — каза той.

Тя се отдръпна, като че ли я бяха ударили. След малко повтори името му.

— Дон, защо Бранд Чърч дойде тук тази вечер?

— Обикновено разследване.

— На мен не ми прозвуча така.

— Ти подслушвала ли си? — той тръгна към нея.

— Разбира се, че не. Не можех да не дочувам гласовете ви. Между вас имаше ужасна сцена.

— Забрави за това.

— Дон, за убийството ли ставаше дума?

— Казах, забрави за това. — Пръстите му обвиха лулата, свиха се в юмрук и кехлибарената дръжка се счупи. Гласът му се повиши: — Забрави изцяло за мен. Аз съм окаян и празен човек, както ти каза. Но грешката не е само моя. И с този град нещо не е наред. Поне за мен не беше наред. А и късметът ми беше лош. Ако правителството беше възстановило военноморската база, тогава монетният двор трябваше да сече пари. Щях да се заривам с тях.

Тя му отвърна грубо, като че ли го беше отписала.

— Щеше да намериш начин да ги загубиш. Но обвинявай правителството, ако това те кара да се чувстваш по-добре. Обвинявай мен, града, правителството...

Той размаха счупената си лула към нея.

— Достатъчно. Писна ми вече. Аз се махам.

Кериган прекоси стаята и тръгна към вратата.

Жена му се обади зад него:

— Не ме прави на глупачка. Планирал си това от седмици. Просто нямаш мъжеството да си го признаеш.

Той се спря.

— А ти откога се интересуваш от мъжеството? Това е последното нещо, което би привлякло вниманието ти.

— Никога не съм имала възможност да проверя.

— Тогава ме погледни, хубаво ме погледни. Това ще ти бъде за последно.

Той пъкна лицето си към нея, дишайки тежко през разширените си ноздри. Тя се изсмя. Смехът ѝ прозвуча така, сякаш вътре в нея се чупеше нещо крехко и деликатно.

— Така ли изглежда мъжеството? Така ли говори мъжественият мъж? Така ли говори съпруг на съпругата си?

— Каква съпруга? — каза той. — Не виждам никаква съпруга. — Кериган засенчи очите си с ръка и огледа чезнещия хоризонт на стаята. След това се обърна, при което токът му изскърца в белия килим и рязко дръпна вратата. Чух гневните му стъпки нагоре по стълбите.

Кейт Кериган тръгна вяло към камината и облегна ръката си по дължината на полицата ѝ. Косите по лицето ѝ, приличаха на неприбрани снопи. Отместих поглед от нея.

На фона на червеното небе над града араукарията изглеждаше подчертано шаблонно. Долу под нея Лас Крусис лежеше впримчен в светлините си. Най-дебелата и най-ярката нишка от тази светлинна мрежа беше озареният в жълто главен път, който извеждаше на магистралата. От мястото, от което ги наблюдавах, колите и камионите бяха като мехурчета от уиски със сода и напомняха на детски играчки, които някой безцелно бута върху лицето на нощта.

На другия край на верандата се отвори врата. Дръпнах краката си, за да не се виждат. Кериган излезе навън приведен от тежестта на два големи кожени куфара.

— Дали ще бъде за добро? — попита тя зад него.

— Със сигурност. Между другото, взимам моята собствена кола. И нищо друго освен дрехите си.

— Но, естествено, ми оставяш дълговете си.

— Търговските обекти трябва да ги покриват. Ако това не стане, ще бъде наистина много лошо.

Тя се появи на осветената входна врата, бледа фигура с колебливо протегнатата ръка.

— Къде отиваш, Дон?

Той ѝ отговори, без да се обръща:

— Това никога няма да узнаеш.

— Странно е, че можеш да си тръгнеш по този начин. Дори за тебе е странно.

— По-добре е, отколкото да те изхвърлят на боклука — каза той през рамо. — Сбогом, Кейт. Не ми създавай неприятности. Ако го направиш, ще ти го върна двойно. Обещавам ти.

Тя го наблюдаваше, докато той слизаше по стълбите и после по пътеката към улицата, където беше паркирана колата му. Пръстите ѝ се вкопчиха в гърлото ѝ. Те скъсаха перлената огърлица. Мънистата затракаха по плочките като град.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато той се спускаше по склона, двете червени задни светлини на колата му се виждаха все по-слабо, проблеснаха при стопа на булеварда и изчезнаха. Когато стигнах широката улица, Кериган беше далеч напред в посока на юг към предградията. Запазих разстоянието от една пряка, доколкото позволяваше пътят. След това се приближих, като ту се врязвах, ту се измъквах от движението по магистралата, минавайки покрай нощни заведения, чиито реклами бяха като неонов послепис върху мръсната периферия на града.

Бяхме само на няколко мили от неговия мотел и аз си мислех, че е тръгнал за там. Но той се отклони от потока, отиващ на изток и зави към една асфалтова площадка на крайпътен ресторант. На паркинга имаше две раздрънкани таратайки, заети от яростно атакуващи се влюбени двойки и един син закрит буик със смачкана броня. Докато карах, видях, че Кериган спира до буика.

В непосредствена близост до ресторанта се намираше тъмна и пуста сервизна станция. Спрях до колонката за бензин, откъдето виждах входа към заведението и една остъклена стена от постройката. Неколцина бюфетчии, чиито лица под синята светлина изглеждаха бледи и изнурени, говореха зад стъклото на някакъв готвач с бяла шапка. Червеният форд на Кериган и закритият буик се виждаха смътно през стъклената стена.

Кериган стоеше между двете коли и разговаряше с някого в буика. Човекът вътре, чието лице не виждах, подаде някакъв пакет, увит в мръсна хартия или вестник. Кериган го пхна под палтото и се върна при колата си. Фаровете на буика светнаха. Колата тръгна назад и зави към изхода. Успях да зърна кожено яке с пухкава яка, бледо и сурово лице, покрай което се спускаше права червеникава коса. Бози. През тялото ми премина струя от адреналин. Последвах го на юг извън града. Вълнението ми нарастваше със скоростта на движението. Минах покрай хотела на Кериган с над сто и десет километра. Стрелката

скочи на сто и двадесет и се задържа там. Продължавах да виждам буика.

След няколко километра той намали и свърна вдясно от магистралата. Фаровете му пробягваха по страничен път със заграждения срещу циклони. След това угаснаха. След отклонението намалих полета и видях тъмния силует на колата да пълзи по черния път.

Натиснах силно спирачките, гумите заораха, угасих светлините и направих обратен завой. Когато се върнах отново до отклонението, буикът вече нито се виждаше, нито се чуваше. Карах след него в продължение на близо осемстотин метра. Движех се без светлини.

Нощта беше безлунна и беззвездна. Разсеяното сияние в небето беше достатъчно, за да се ориентирам. Пътят беше прав като аршин и минаваше между високите телени огради от двете страни. Полегатото поле от лявата ми Страна беше напукано и набраздено от ерозия, подобно на пейзаж от тъмната страна на луната. От другата страна се мержелееха хангарите на изоставената военновъздушна база. Около тях лежах бетонни авиописти, които сред буйната трева приличаха на разрушени гробници.

На едно място оградата прекъсваше. Спрях в канавката зад нея и завъртях барабана на моя специален 9,3-милиметров револвер, за да се уверя, че е пълнен. Беше зареден. Излязох от колата. Като изключим дрезгавите въздишки на щурците, нощта беше много тиха. Стъпките ми се чуваха отчетливо в тревата.

Двукрилата телена порта, широка около десет метра, беше отворена. Катинарът беше прерязан с пила. Опипах с пръсти остриите ръбове. През входа минаваше бетонен път, който се сливаше с една от пистите. Вратата на най-близкия хангар зееше отворена. Буикът беше спрял до нея.

Тръгнах към колата, от която ме дяляха двеста метра открита бетонна настилка. Под надвисналото небе нямаше никакво друго движение. Почувствах се малък и излишен. Револверът в ръката ми беше слаба утеха. Тишината беше пронизана от силния пищящ вой на запален дизелов двигател. От вътрешността на пещероподобния хангар просветнаха фарове. Затичах се с надежда да стигна там, преди моторът да е загрял. Но вероятно двигателят е бил с бензиново подаване. Камionenът излезе от постройката, теглейки голямото си

алуминиево полуремарке. Фаровете завиха към мен. В мрака на кабината проблясваше бяло лице.

Докато камионът се носеше към мен, аз се прицелих внимателно в долния ляв ъгъл на предното стъкло и стрелях два пъти. То се превърна в паяжина от пукнатини, но не се разби. Без да се отклонява или намалява, камионът летеше с рев право срещу мен.

Когато беше почти над мен, аз отстъпих и се втурнах встрани от пътя му. Многобройните му гуми изръмжаха в ушите ми. Нещо ме дръпна за крачола и ме завъртя. Ръцете ми се вкопчиха във въздуха и аз се стоварих върху бетона като чувал с пясък. Плъзнах се по някаква сляпа улица, достигнах грубия край на безсъзнанието и всичко се загуби.

Това беше един дълъг скок, надолу през мрака на моя мозък. Аз бях един космически кадет на средна възраст, загубен между галактиките и останал без гориво. С безкрайно умение и сръчност аз поставих една прашинка сол на опашката на кометата и я яхнах обратно към слънчевата система. Гърбът и рамото ми бяха ожулени от падането. Но беше хубаво да си бъдеш отново у дома.

Седнах и се огледах. Не се виждаше нищо освен голия бетон, отворения хангар и изоставения буик до него. Отвсякъде дочувах упрека на шурците: ти трябваше да изчакаш и да последваш, да мразиш и да преглътнеш, да изчакаш и да последваш. Станах на крака, потърсих оръжието си и го намерих. Обратният път до колата ми беше дълъг.

Минах отново през отворената порта и продължих към предната част на хангара. Фаровете ми се врязаха в мрачната му вътрешност и проблеснаха върху локвата масло, където камионът беше стоял. Тук нямаше нищо друго освен една празна бутилка от кока-кола, прах, който се беше натрупвал по стените от години и пръски от алуминиева боя по бетонните плочки и пода. Докоснах с пръст една металическа капчица. Не беше напълно засъхнала.

Излязох навън при буика. Това беше доста нова кола, но напълно разнебитена. Калифорнийски номер. Без регистрация. Няколко кафяви цигарени фаса бяха смачкани върху гуменото килимче на пода. Помирисах ги. Марихуана. Зад възглавничката на предната седалка беше мушната пътна карта на югозападните щати. Взех я и подкарах обратно към магистралата.

Черният път я пресичаше и после се гмурваше в предпланинските хълмове в далечината. Стоях на отклонението, моторът работеше, а аз гледах към тъмния планински хоризонт. Това беше назъбена графика на извисени надежди и повтарящи се нещастия.

В далечния край на магистралата имаше знак боядисан в черно и бяло: КЪМ ЛАС КРУСИС. Опитах се да се поставя на мястото на Бози. Ако беше завил надясно в посока юг, той със сигурност щеше да попадне на пътните блокировки по границите на окръга. На север магистралата би го отвела обратно в града. Този вариант изглеждаше най-вероятен и аз потеглих към Лас Крусис.

На седем-осем километра след отклонението, където пътят се стесняваше и се виеше сред предпланинските възвишения, направих остър завой и видях червена пулсираща светлина. Натиснах спирачките навреме. Това беше меркурият на шерифа.

Той тръгна напред, като в лявата ръка носеше червено фенерче, а в свивката на дясната карабина.

— Отбий се от пътя и излизай. Да виждам ръцете ти. — Лъчът на фенерчето попадна върху лицето ми. — Значи пак си ти.

Окото на карабината и червеният поглед на фенерчето ме караха да стоя съвършено неподвижен.

— И аз мога да кажа същото. Видя ли камиона?

— Какъв камион?

— Полуремаркетото на Майер.

— Щях ли да стоя тук, ако съм го видял? — Гласът му изразяваше нетърпение, но гневът, който го беше разтърсил по-рано, беше отминал без да остави нито следа.

— От колко време си тук, шерифе?

— Повече от час.

— Колко е часът сега?

— Един и няколко минути. Има ли още нещо, което би искал да узнаеш? Какво съм вечерял днес например?

— Звучи интригуващо.

— Нищо не можах да вечерям. — Той се наведе над прозореца, за да ме огледа. Отражението от фенерчето придаваше на лицето му неестествена розовина — Кой те е пердашил?

— Проявяваш неочаквана загриженост. Това дълбоко ме трогва.

— Зарежи тази комедия и отговори на въпроса ми.

— Ще ти кажа, щом си толкова мил. Паднах. — Обясних му къде и как. — Този червенокосият е държал камиона в един празен хангар във военновъздушната база. Боядисал е отличителните знаци на Майер с алуминиева боя и е изчакал да изсъхнат от жегата. Преди по-малко от час Кериган се срещна с него в ресторант „Стейкбъргър“ и му даде указанията си.

— Откъде знаеш това?

— Видях ги заедно. Червенокосият, името му е Бози, даде на Кериган пакет увит в хартия, вероятно нещо дълго и зелено. Отплата за Кериган.

— Отплата за какво?

— За това, че е предоставил камиона и е организирил бягството.

— Как е успял Кериган да направи това?

Не отговорих. Гледахме се мълчаливо. Планините зад него се издигаха в далечината, подобно на каменен прибой, който се удряше беззвучно в металното небе. Лицето му, засенчено от периферията на шапката, беше неразгадаемо като небето.

— Този Кериган май доста ти трови живота? — каза той. — И аз не го харесвам този негодник. Но това не означава, че той е забъркан с някаква шайка от крадци на спиртни напитки.

— Всички факти водят към него. Вече ти споменах някои от тях. Има и други. Поръчал е толкова количество уиски, от каквото няма никаква нужда.

— Откъде знаеш това?

— Тази сутрин е продал „Пантофката“. Напуска жена си заради друга и се нуждае от много пари в брой.

— Коя е тази другата?

— Не е балдъзата ти, ако това те безпокои. Изглежда, че тя не е забъркана в това. Момичето се казва Джоу Съмър, пияла е в „Пантофката“. Последните няколко седмици се е усуквала около Аквиста — очевидно с намерение да го обработи. Имаш достатъчно доказателства, за да повдигнеш обвинение срещу тях...

— Доказателства? Разполагам само с твоята версия.

— Провери я. Сам огледай терена и арестувай заподозрените, преди да са напуснали окръга.

— Струва ми се, че ми даваш инструкции относно моите задължения.

— Изглежда, че е необходимо.

— Гледай да сдържаш тази твоя параноична черта. Мога да ти съчувствам за онова, което изпитваш след боя, който си получил, но има и по-лоши неща. Затова и няма да те притискам много силно, Арчър.

— Това би могло да е заплаха.

— Би могло, но не е. За мен няма да е добре, ако бъдеш наранен на моя територия, тежко наранен. Няма да е добре и за теб. Не можеш да видиш или да свършиш кой знае какво от дъното на някой напоителен канал с куршум в главата.

Ръката ми беше върху револвера в джоба.

— Имаш предвид куршум от карабина?

Чърч опипа приклада. Лицето му беше безстрастно, почти замечтано. Лекият ветреца от планината се вмъкна под дрехите ми и ме накара да потръпна от студ. Духовният студ проникна още по-дълбоко. Чърч се обади:

— Страхувам се, че не разбра смисъла на думите ми. Не искам нищо да се случи с теб. Послушай съвета ми, отбий се в болницата да те позакърпят и после върви да почиваш. Това трябва да ти е достатъчно ясно.

— Кристално ясно. Зарязвам Кериган и благородните му приятели.

— Зарежи ги напълно. Не мога да поема отговорност за теб, ако продължаваш да се мотаеш наоколо. Лека нощ.

Той отстъпи, за да ми даде възможност да завия. Последното нещо, което видях беше самотният му силует изправен на пътя до колата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тръгнах обратно по магистралата и завих към града. Блясъкът на неговите светлини беше станал по-блед, сякаш огньовете, които го поглъщаха вече догаряха. Няколко закъснели камиона отминаха на юг. Фаровете им бяха като дълги бели пръсти, опитващи се да докоснат утринта. Машината, която бях видял преди, не беше сред тях. Навярно по това време Бози вече беше извън окръга в посока на изток или на север. А Кериган вероятно пътуваше към Мексико.

Не бях прав за Кериган. Неговият червен автомобил с подвижен покрив стоеше на чакълената площадка пред мотела му. Двигателят работеше, а сиво-синият ауспух пуфтеше и потрепваше във въздуха.

Паркирах на банкета на магистралата и тръгнах обратно към червената кола. В нея нямаше никой. Изключих я, пуснах ключовете в джоба си и извадих револвера. Всички бунгала на мотела, с изключение на едно, бяха тъмни, но централната сграда светеше. Светлината се процеждаше през страничен прозорец и сякаш гланцираше зелената повърхност на малкия басейн с овална форма. Заобиколих го и тръгнах към задната част на постройката. Водата изглеждаше дълбока и студена.

Светлината идваше от офиса. Задната му врата беше леко отворена и аз надникнах вътре. Стаята беше наскоро мебелирана с няколко полирани стола, метално бюро с покритие от черна изкуствена материя и някакви флуоресцентни детайли, прихванати за тавана. Кериган лежеше проснат между бюрото и малък отворен сейф. Отзад главата на Кериган също беше отворена. Под силната и ясна светлина успях да различа цвета на мозъка му.

Корковата настилка около главата му беше прогизнала от кръв. Улавяйки го за късата коса, аз повдигнах главата му и видях, че куршумът беше влязъл между очите. Дупката говореше за малокалибрен пистолет, вероятно 9,3-милиметров. Сивите триъгълни очи бяха застинали във вечна почуда. Насочих ги отново към пода и

бързо прерових джобовете му. Някаква далечна сигнална система хвърляше звуковото си ласо по върховете на покривите.

Кериган беше без портфейл и без каквито и да е пари. От пакета, който Бози му беше дал, нямаше и следа. Извадих всичко от сейфа: сметки, невалидни чекове и текущата счетоводна книга на мотела. Заведението беше на загуба.

Откъм другия край на площадката зави някаква кола, после се изкашля и замря. Стартерът отново изви настойчиво. Оставих мъртвеца и тръгнах към долитация отвън прекъслечен шум. Той идваше от един от навесите без врата, гледащ към алеята зад бунгалата.

Виещият мотор запали и колата взе завоя с рев. Затичах се към началото на алеята, гьонът на подметките ми потракваше и се пързеляше по плочките на басейна. От навеса зад светещото бунгало се зададе малка спортна кола със спуснат покрив, после спря, при което гумите ѝ изпищяха и след това полетяха към магистралата. Зад предното стъкло видях мрачното и съсредоточено лице на Джоу Съмър.

Вдигнах пистолета си.

— Спри или ще стрелям.

В този момент нещо тежко, твърдо и грухтящо се стовари отзад върху краката ми. Паднах встрани от алеята. Завивайки покрай мен, малката кола запрати в лицето ми чакъл. Върху кръста ми паднаха чифт колене, подобни на пилотонабивачки^[1]. Нечия ръка опаса шията ми в здрава хватка, а друга се насочи към пистолета ми. Стиснах здраво револвера и ударих с него лакътя, който беше обхванал гърлото ми. Човекът върху гърба ми изръмжа от болка. Хватката му се отпусна. Използвайки ръката му като лост, аз измъкнах рамото си изпод масата, която ме притискаше. Сигурно тежеше над 90 килограма. Докато се изправях на колене, мускулите ми скърцаха. Прехвърлих го през глава и го проснах по гръб. Едната ми ръка беше върху гърлото му, а другата между гърчещите му се крака.

Беше обут в черни кожени бричове, чийто цвят не ми допадна. Под слабата светлина те имаха мръсно маслинен оттенък. Приличаха на униформите от отдела на шерифа. Под мишницата ми се обади задавен глас, който спомена нещо за арест.

Пуснах го, но взех пистолета си, и докато той се изправяше, го държах на прицел. Това беше помощник-шерифът Брага, братовчедът на Тони Аквиста. Върху индианското му лице зъбите му изглеждаха като блестяща пукнатина, а дъхът му свистеше между тях подобно на излизаща пара.

— Дай ми пистолета.

— Мисля, че е по-безопасно да бъде при мен, Брага.

Бързите му очи с цвят на обсидиан се отместиха от оръжието към лицето ми и после отново към пистолета.

— Подай ми го. Видях те, че го насочваш към момичето.

— Опитвах се да я спра. Тя е една от шайката бандити. Чудесна тактика беше от твоя страна да я оставиш да се измъкне.

— Виж какво, нахакано лосанджелиско копеле...

Той направи крачка към мен. Вдигнах пистолета и това го спря.

— Чуй какво ще ти кажа. Това беше момичето на Кериган, а самият Кериган лежи на пода в офиса си с пръснат мозък.

— Това ли е изстрелът, който са чули? Ти ли се обади за него?

— Не.

Кафявото му лице застина в мисли.

— Дяволски много съвпадения се получават тук. Стана ти навик да намираш жертвите на двойки.

— Аз следях Кериган. Ако те интересува защо, питай шерифа. Преди няколко минути му обясних какво става.

— Май нещо бъркаш. Той е на магистралата, блокирал е пътя.

— Точно там разговарях с него. Като си говорим за съвпадения, да те питам, навик ли му е станало на Чърч сам да си върши изпълнителската работа?

— Аз задавам въпросите. — Той направи още една крачка към пистолета, посрецайки заплахата, подобно на човек, който ходи срещу силен вятър. — За последен път ти казвам. Пусни пистолета.

— Съжалявам, Брага, но ми е необходим. Ще тръгна след момичето.

— Ще останеш тук.

Той се наведе и посегна към бедрото си. Можех да избира — или да го застрелям, или да се оставя той да ме застреля. Или да се нахвърля върху него с цялата си тежест и да се опитам да намеря

вдигнатата му нагоре брадичка. Успях. Той падна настрани съвсем безшумно и зае ембрионално положение.

Зад мен се чу изщракване. Вратата на бунгалото със запалените светлини се отвори. Като сомнамбул към мен вървеше младеж в червена пижама и коса на тънки кичури. Минах покрай Брага и тръгнах да го посрещна.

— Кой си ти?

— Алистър Ганисън. Младши. — Прозвуча като иконом, който обявява своето собствено пристигане на нечие погребение. — Вие ли сте офицерът, на когото се обадох? Сигурен съм, че чух изстрел.

— По кое време?

— Мисля, че беше към един и петнадесет. Разглеждах пътния си часовник, когато звукът ме сепна. След това чух, че някой тича.

— Оттук към алеята?

— Не, мисля, че тичаше към магистралата, от другата страна на мотела.

— Мъж или жена?

— Наистина не бих могъл да кажа. Когато излязох навън, вече нямаше никой. След като ви се обадох от един външен телефон, се прибрах обратно в бунгалото и взех таблетка луминал. Опасявам се, че съм получил шок или нещо... Току-що се оправих. Нали разбирате, ужасно съм чувствителен, нервите ми не издържат на вълнение.

— Ти не си единственият. Твоя ли е спортната кола?

— Ем Джи-то? Да, мое е.

— Не е трябвало да оставяш ключовете в него. Откраднато е.

— О, Боже — каза той, — колко ужасно. Това страшно ще разстрои майка ми. Налага се да се срещна с нея утре в Пасадена. Вие просто трябва да ми я върнете, полицаи.

Късогледите му очи за първи път се фокусираха върху мен. Първо върху лицето ми, а после върху онова, което беше останало от дрехите ми.

— Вие не сте... Вие полицаи ли сте? — Ръката му се насочи към устата.

— Специален агент от Вашингтон — казах аз. — Следим ви за това, че носите червена пижама. Внимавайте, Ганисън.

Оставих го да гризе кокалчетата на ръцете си, погълнат от налудничави догадки. Когато минах покрай Брага, той се размърдваше.

Взех останалото разстояние до колата на бегом. Поне се опитвах да тичам, и беше добре, че не паднах по лице.

Преди да стигна града, осъзнах колко безнадеждно е това преследване. Джоу беше тръгнала много преди мен и никога не би се върнала там, където вече е била.

Изоставих гонитбата и тръгнах да се срещна с мисис Кериган.

[1] Пилотонабивачки — уред за набиване на колове или стълбове. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От къщата зад араукарията се чуваше музика: нервен диалог между пиано и струнни инструменти. Съжалете ме, казваше пианото. Ние те жалим, отвърщаха цигулките. Когато почуках на вратата, музиката спря. Мисис Кериган откряна хванатата с верига врата.

— Кой е?

— Арчър.

Нейният глас и видът ѝ бяха неопределени.

— А да, спомням си... от мотела.

— Тъкмо идвам оттам. С вашия съпруг стана злополука.

— Пътна злополука?

— Злополука, свързана със стрелба.

— Дон? Сериозно ли е ранен?

— Много сериозно. Може ли да вляза?

Пръстите ѝ се засуетиха около веригата. Най-накрая тя я освободи и, отстъпвайки назад, ми направи място да вляза. Беше облечена в хавлия от син серж, със строго деколте и обточена с бял кант. Стройните ѝ крака бяха в найлонови чорапи, носеше и обувки.

— Не можах да заспя — каза тя. — Мисля, че имах предчувствие за нещо лошо. Стоях тук и слушах музиката на Барток. Това е все едно да слушаш звука на собствените си мисли... Мисли от два часа през нощта.

Тя затвори решително вратата, бравата изщрака и след това жената направи усилие да се постегне. Очите ѝ бяха леко подпухнали от сълзи или безсъние. Те се спряха върху лицето ми.

— Вие също сте ранен, мистър Арчър.

— Това за момента няма значение. Ще го преживея.

— Много тежко ли е ранен Дон?

— Възможно най-тежко.

— Трябва да отида при него, нали? — Тя тръгна към площадката на стълбището, след това се обърна с ръка върху централната колона на стълбата. — Да не искате да кажете, че е мъртъв?

— Той е убит, мисис Кериган. Не бих отишъл там на ваше място. Те ще започнат да идват тук.

— Те?

— Полицията, хората на шерифа. Ще искат да ви зададат няколко въпроса. Аз също имам.

Тя мина нерешително през вратата, водеща към всекидневната и се подпря на бялата копринена облегалка на широкото канапе, полюшвайки се леко като стройно дърво под напора на вятъра. После плесна чело с върховете на пръстите си. Успях да зърна изящните сини вени на китката ѝ.

— Ще ме извините за секунда, нали? Този концерт все още звучи в главата ми. Не трябваше да го пускам, след като се чувствах толкова уязвима. Имам усещането, че за една нощ два пъти съм станала вдовица. — Тя вдигна глава. — Как е бил убит? Казахте, че е бил застрелян.

— В офиса му в мотела, преди не повече от час.

— И аз съм заподозряна, това ли трябва да разбирам?

— Не и от мен.

— А защо не?

— Да кажем, че харесвам лицето ви.

— Аз не го харесвам — каза тя с детска сериозност.

— Не харесвам лицето си. Навярно имате някоя по-основателна причина от тази.

— Добре. Вие ли го застреляхте?

— Не. — Тя продължи да говори с по-рязък и по-сигурен глас: — Но не си мислете, че онова, което чувствам, е скръб. Това е просто... объркване. Не знам как да го приема. Всъщност, малко чувства са ми останали. И не мога да твърдя, че съжалявам за това, че всичко беше свършило. Дон не беше добър човек. Мисля, че така беше честно. Аз не бях добра жена.

— Не бих говорил по този начин с полицията. Полицейският мозък обича простите и очевидни модели и е много вероятно да ви прикачат етикетчето на главния заподозрян. За всеки случай ще имате нужда от някакво алиби. Имате ли такова?

— За кое време?

— Приблизително за последния час.

— Просто си бях тук, вкъщи.

— Никой ли нямаше при вас?

— Никой. В продължение на час и нещо слушах грамофонни плочи. Преди това събирах перлите си, което навярно е отнело час. Пръснах ги на верандата. След като събрах всички до една, аз ги взех и ги хвърлих отново. Не мислите ли, че е било налудничаво да правя това? — Пръстите ѝ се върнаха към слепоочията, които бяха хлътнали, гладки и изящни като раковини. — Дон имаше навика да ми казва, че съм луда. Мислите ли, че е бил прав?

— Мисля, че вие сте една добра жена, преминала през много страдания. Съжалявам, че ще ви се наложи да преминете през още.

Докоснах синьото ѝ сержово рамо. То не се поддаде на натиска. Тя остана неподвижна, с извърната глава и с мигащи през сълзи очи.

— Не ми съчувствайте, не съм свикнала да ми съчувстват. Почти ми се иска да ме обвинят, че съм го убила. Ако бях сторила това, навярно бих се чувствала по-малко празна.

— А ако го бяхте убила? Щяхте ли да отречете това?

— Мисля, че не — каза тя бавно. — Честността е последната добродетел, която ми е останала. Може би единствената.

— Защо се принизявате толкова много?

— Моето принизяване беше извършено от експерт. Дон можеше да бъде истински садист, когато му дойдеше вдъхновението, а то го спохождаше често. — За секунда тя стисна очи. — Аз също бях жестока. Не идваше всичко от него. Истината е, че тази вечер, когато той напусна този дом — Дон ме напусна тази вечер, мистър Арчър — аз си мислех да го убия. Картината беше съвсем жива. Видях се съвсем ясно как тръгвам след него по улицата и го застрелвам в гърба. Може би щях да го направя, ако имах оръжие. Но би било съвършено безсмислено, нали? — Тя вдигна очите си, които приличаха на тъмни сини светлини. — Кой го е убил, знаете ли?

— Трудно е да се каже. Онова момиче, Съмър, беше на мястото на действието...

— Малката му брюнетка с мръсни очи?

Аз кимнах.

— Тя се измъкна с една открадната кола. Все пак това не доказва, че тя го е убила.

— Би било ирония на съдбата, ако го е направила. Цялата ситуация е комична. Дон беше тръгнал с намерение да започне нов

живот, както той се изразяваше. *Vita nuova*^[1]. — При тези думи устните ѝ се извиха.

— Не е чак толкова комично, колкото изглежда. Съпругът ви е бил затънал до шия в разни престъпления. Това съответства на насилствената му смърт.

Както и се надявах, тези мои думи я извадиха от завладялото я настроение. Тя рязко се изправи.

— Дон е бил замесен в престъпление? Вероятно грешите.

— Няма грешка. Момичето Съмър също е било вътре, ако това ви носи някакво удовлетворение. Знаете за камиона, който беше ограбен?

— Да, шерифът мина оттук тази вечер.

— Какво искаше той?

— Не бих могла да кажа. Не бях в стаята, докато разговаряха. Но съдейки по гласовете им, те спореха. Очевидно Дон спечели спора.

— Не чухте ли за какво спорят?

— Не. Когато Брандън... когато шерифът Чърч си тръгваше, аз го попитах какъв е проблемът. Той ми каза за откраднатия камион.

— Да ви се е сторило, че подозира съпруга ви?

— Не, той беше много ядосан, но не обели нито дума за Дон.

— Той кога беше тук?

— Към десет.

— На „ти“ ли сте с шерифа?

— Да, мисля да, ако това има някакво значение. Брандън е близък на моето семейство от години. Баща ми и неговият баща са били близки приятели.

— Разбрах, че Чърч сам се е издигнал, тръгвайки от дъното.

— Баща му беше бръснар, ако това имате предвид. Този факт не пречеше на баща ми да му бъде приятел. — Докато говореше за баща си, върху лицето ѝ настъпваше промяна, то ставаше едновременно и по-твърдо и по-изящно. — Баща ми беше човек с демократични убеждения и много великодушен. Той помогна на Брандън да завърши колежа.

— Възможно ли е това да е помогнало на съпруга ви да спечели спора с Чърч?

Беше ѝ необходима секунда, за да улови смисъла на въпроса ми.

— Разбира се, че не. Брандън не би могъл да се влияе от забележки от личен характер.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно сигурна. Познавам Брандън.

— И вие го обичате?

— Не бих казала, че го обичам. Чудя се, дали някой го обича. Аз му се възхищавам за онова, което постигна. Уважавам неговата монолитност.

— Какво е постигнал той?

— Както казахте, той тръгна почти от дъното. Успя да стане най-добрият шериф, който някога сме имали в окръга. А аз познавах другите — добави тя. — Баща ми беше съдия във Върховния съд.

— Съпругът ви каза ли нещо за кавгата си с Чърч?

— Това не беше кавга. Те просто спореха. Не, Дон не би ми казал нищо. Това е обяснимо, ако е бил замесен в престъпление, както твърдите вие.

— Замесен е бил.

— Не разбирам защо сте толкова сигурен.

— Тази вечер разговарях със Съмър. Тя не знаеше кой съм, поне за известно време, и каза повече отколкото имаше намерение. Тя, вашият съпруг и един мъж на име Бози са замесени в отвличането на камиона. Може да сте го виждали този Бози със съпруга ви — хулиган с червена коса и очи като на бясно куче. Носи кожено яке като тези на пилотите.

— Не, никога не съм го виждала. — Но описанието сякаш за първи път я накара да почувства ситуацията като истинска. — Това не може да бъде вярно. През вчерашния ден Дон беше с мен в съда.

— През целия ден?

— През по-голямата част от следобеда. След като обядвахме, той отиде да работи върху счетоводните книги. После започна да пие в офиса. Напоследък пиеше много.

— Сигурна ли сте, че не е напускал офиса?

— Доколкото е възможно да бъда сигурна. Естествено, аз не го дебна. Но съм абсолютно убедена, че той не е имал нищо общо със застреляното момче.

— Много общо е имал, мисис Кериган. И да не е бил там лично, той е бил един от тези, които трябва да отговарят за извършеното.

— Искате да кажете, че Дон е планирал хладнокръвно убийство с цел печалба?

— Напълно сигурен съм, че той е планирал грабежа. Убийството е било част от акцията. Двете престъпления не могат да бъдат отделени едно от друго, доколкото разбирам.

В гласа ѝ прозвуча нещо като страхопочитание:

— Нямах никаква представа. Знаех, че има неприятности, но не съм предполагала, че е толкова сериозно. Трябвало е да ми каже — прошепна тя на себе си. — Можеше да разполага с къщата. И с всичко останало.

Прекъснах самообвиненията ѝ:

— Изглежда, че има нещо повече от убийство с цел печалба. Смъртта на вашия съпруг прави случая съвсем неясен.

— Стори ми се да казвате, че момичето... Джоу Съмър...

— Разбира се, логично е тя да бъде заподозряна. Но не знам. Те се бяха приготвили да заминават заедно. Тя беше влюбена в него.

— Влюбена в него?

— По свой начин. Влюбена в него и в лесния живот, който той ѝ обещаваше. Двата заминаваха за Гватемала, където щяха да живеят щастливо до края на дните си.

— Откъде знаете това? — Лицето ѝ се бе превърнало в болезнена маска.

— Тя сама ми каза. Не ме лъжеше. Може би бленуваше, но не лъжеше. Това не беше единственото интересно нещо, което ми каза. Стана малко оплетено, но идеята беше, че Ан Майер има нещо общо с грабежа. Тони Аквиста ѝ разказал някаква история за Ан Майер, която променила първоначалния план.

— Каква е тази история?

— Надявах се вие да ми кажете, мисис Кериган. Аз никога не научих тази история. Момичето стана подозрително и ми избяга.

Очите ѝ се разшириха. Тъмносините им дълбини бяха бездънни. Тя заговори бавно и ясно:

— Защо предполагате, че аз зная нещо за Ан Майер?

— Вие ми казахте доста неща за нея в мотела, преди да ни прекъснат. Искахте да я открия и да я следя, нали си спомняте?

— Предпочитам да го забравя. Бях почти полудяла от ревност. Свършено е. Сега всичко е свършено. Няма нищо, за което да

ревнувам.

— Имате предвид, че нещо ѝ се е случило?

— Имам предвид, че съпругът ми е мъртъв. Човек не може да ревнува от мъртвец, нали? Във всеки случай съм била на грешна следа. В крайна сметка не е била тя.

— Но някога е била, както казахте.

— Да, но беше свършило. Бях подведена от нещо, което се случи миналия петък. Дон ѝ предложи да използва нашата вила в планината за уикенда. Тя дойде тук да вземе ключовете и аз чух тяхното... договаряне. — Гласът ѝ стана режещ: — Той нямаше никакво право на това. Тази вила е моя. Предполагам, че точно това ме разстрои.

— Къде се намира вилата?

— На брега на езерото Пердида. Баща ми я построи преди двадесет години, когато за първи път пуснаха язовира.

— Възможно ли е да е още там?

— Не вярвам. Дон каза, че не е там. Когато в понеделник не дойде на работа, той отишъл до езерото, за да види какво я е задържало там. Но когато пристигнал, тя си била отишла. Поне той така каза.

— Неговата версия трябва да бъде проверена. Има ли телефон във вилата?

— Не, наоколо няма никакви частни телефони. Мястото е много изолирано.

— Ще ви помоля за позволение да се кача горе и да я потърся.

— Разбира се. Ако смятате, че това ще помогне.

— Как се стига там?

Тя ми даде пълни указания. Езерото се намираще откъм западния склон на Сиера, на около два часа планински път от Лас Крусис.

— Ще ви дам ключовете.

— Резервните?

— Не, има само една връзка.

— Значи тя ги е върнала?

Дон ги върна в понеделник през нощта. Явно ги е оставила там.

— През целия понеделник ли го нямаше?

— Да, през целия. Върна се вкъщи доста след полунощ.

— Но не е виждал Ан Майер?

— Каза, че не е.

— Мислите ли, че е казал истината?

— Нямам никаква представа — отвърна тя. — От години не знаех какво става с Дон. Не, аз не го попитах къде е бил целия ден.

— Какво мислите, че е правил?

— Нямам представа.

Тя излезе от стаята и след минута се върна с два секретни ключа и няколко по-малки ключета за катинар, които подрънкваха на хромова халка.

— Заповядайте. Желая ви късмет.

Аз отвърнах:

— Ще бъде добре за късмета ми, ако не споменавате за това на никого. Особено на служебно лице.

— Имате предвид Брандън Чърч?

— Да.

— И с него ли си имахте неприятности?

— Това е слабо казано. Чърч ме мрази и в червата. Когато го срещнах за първи път изглеждаше нормален. После нещо му стана. Той е ваш приятел. Какво му се върти в главата?

— Не претендирам, че го разбирам. Знам, че е добър човек. Баща ми имаше много високо мнение за него. — Тя успя да скалъпи една вяла усмивка. — Не сте ли и вие отчасти виновен за конфликта между вас?

— Струва ми се, че по принцип е така.

— Може би не му харесва това, че му се бърка външен човек. Брандън гледа на работата си много сериозно.

Не се безпокойте, няма да му кажа нито дума за вас. — Тя ми подаде ръката си. — Аз ви се доверявам, нали виждате. Не знам точно защо го правя...

— Защото можете. Аз ви желая доброто. Но не бих тръгнал да се доверявам на всеки безразборно.

— Отново имате предвид Брандън, нали?

— Страхувам се, че е така. Добър човек, който ходи непрекъснато вкиснат... — Не довърших изречението.

Нагоре по хълма се чу виенето на мощен двигател. Колата спря пред къщата. Кейт Кериган отиде до прозореца.

— Говорехме за вълка...

Погледнах през рамото ѝ. Чърч излезе от черния си меркурий и се заизкачва по бетонните стълби. Брага се бяхтеше зад него като тлъста индийска съпруга. Излязох през задната врата, а те влязоха през предната.

Потеглих на запад към призрачните планини. Когато бях на няколко километра извън града, зад очите ми се разби нещо подобно на капсула. В главата ми започна да се процежда мрак, а в тялото ми вцепенение. Спрях колата на банкета. Някъде сред хълмовете на югозапад циклопското око на сигналната кула все още оглеждаше беззвездното небе. Прииска ми се да съм направен от стомана и зареден с електричество.

Подкарах бавно през потопените в нощта хълмове и накрая стигнах до туристическата база. Наех стая от едно гуреливо момче и прекарах тежка и изпълнена с кошмари нощ върху кораво и неравно легло.

[1] Нов живот (итал.). — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Езерото Пердида се намираше на около две хиляди метра от бетонната язовирна стена, издигната на мястото, където се срещаха два гористи хълма. Беше около осем часа сутринта, когато дадох отдох на загрелия двигател и от върха на възвишението, зърнах езерото сред дърветата. Студеният вятър от върховете на Сиера разби гладката му повърхност и зави сред вечнозелените гиганти.

Черният път следваше контурите на брега. Минах покрай туристическа хижа, крайпътен ресторант и няколко бунгала. Всичко беше затворено, включително и капаците на прозорците, готови за зимата. Бях някъде към средата на езерото, дълго осем-девет километра, когато стигнах бензиностанция, която като че ли работеше. Спрях пред колонката, заслонена под навес, направен от неодялани трупи и натиснах клаксона.

Не последва нищо. Излязох и се разходих около колата. Към една от подпорите на заслона беше забодено съобщение, написано на ръка:

Аз съм оттатък хълма. Вода и въздух ползвай колкото ти е необходимо, добре дошъл си. За бензин ще трябва да почакаш. Ще се върна в десет преди обяд.

Напълних с вода димящия радиатор и потеглих. На около осемстотин метра след бензиностанцията видях поочукана дървена табела, прикрепена към един бор откъм горната страна на пътя: ЗЕЛЕНА МИСЪЛ — КРЕЙГ, ЛАС КРУСИС. Отдолу беше закована една по-малка метална табела: ДЖ. ДОНАЛД КЕРИГАН, ЕСК. Завих по каменистата алея.

Вилата беше на хълма, а дървета я скриваха от пътя. Постройката беше голяма, едноетажна и с просторна веранда. Правоъгълните ѝ червеникави трупи от секвоя бяха посивели от

годините. Сянката на древните дървета беше надвиснала над нея като предчувствие за зима.

Стъпките ми затропаха по дъските на верандата. Масивните дървени капаци на прозорците бяха отворени. Надникнах през двойното стъкло до вратата и погледът ми проникна в мъждива голяма стая с дъбова ламперия и полегати носещи греди. В далечния край пред каменната камина беше просната мечка кожа от района на Кодиак, напомняща нещо прегазено от валяк.

Отключих вратата и влязох. Вътре въздухът беше мразовит и напоен със застоялата миризма на отминало увеселение. Следи от увеселение имаше и в голямата стая. Върху масичка за кафе от червеникаво дърво имаше пиринчен пепелник наполовина пълен с фасове, повечето изцапани с червило. Имаше и две мръсни чаши, белязани с издйнически червен сърповиден знак. Подуших чашите без да ги докосвам и предположих, че в тях някога е имало нелош бърбън.

Отидох до камината и докоснах светлата дървесна пепел по решетката. Беше студена. Докато се изправях, забелязах нещо в козината на мечката, служеща за килим. Това беше кафява емайлирана фиба за коса. Стъклените очи на мечката изглеждаха преситени. Зъбите ѝ се откриваха в грозна и зловна похотлива усмивка.

Минах през спалните. Имаше едно голямо помещение, разделено на половин дузина по-малки отделения с по две легла, прикрепени към стените. Прахът по пода не беше докосван от седмици или месеци. Една от двете спални също не беше използвана. В другата някой беше живял сравнително скоро. Беше спал в кленовото легло и го беше оставил неоправено. Опънах разбърканите чаршафи. Сред тях имаше една мека пластмасова тубичка.

В стаята нямаше никакви дрехи или багаж, но върху направеното от неодялани дъски бюро имаше няколко предмета. Дамска пиличка, отворено стъклено бурканче с крем за лице, който започваше да изсъхва, слънчеви очила с рамки от черупка на костенурка и няколко фиби за коса като онази, която бях открил в мечката кожа. В съседната стая намерих тубичка с паста за зъби, четка за зъби, червило и шишенце с естрогеново масло. Тези неща съответстваха на предметите, липсващи от апартамента на Ан Майер в Лас Крусис.

Кухнята беше с ламперия от светло чворесто чамово дърво с шарки като върху басма. Върху газовата печка имаше тенджерата с остатъци от спагети по дъното, гъмжаща от мухи. Масата за хранене, приготвена за двама, стоеше непочистена, а съдовете бяха мръсни. В средата имаше празна бутилка от вино.

Оставих кухнята на апатичните есенни мухи и излязох през задната врата. Няколко кубика дърва за огрев, покрити с брезент, бяха наредени до задната стена. Повдигнах брезента — отдолу имаше черни бръмбари. Тухлената пещ в двора беше празна. В дървена барака бяха наблъскани останки от минали лета: платнени столове, малка лодка, такъми за риболов. Започнах да ровя вътре и из боровите иглички на двора. Нищо.

Отново влязох във вилата, като минах през кухненската врата. Въздухът в пустите стаи сякаш се беше сгъстил и смрачил. Докато бях във всекидневната, за секунда бях обхванат от паника. Стори ми се, че едно от гигантските дървета ще се сгромоляса върху къщата. Абсурдният страх отмина, но остана усещането за бедствие. Стъклооката мечка пред угасналия огън и кървавочервените фасове в мътно блещукащия пепелник изглеждаха ужасно печални. Излязох навън.

Заклучих вратата зад себе си, не толкова заради неканените гости, колкото заради бедствието, което исках да остане вътре. То се промъкна през стените и ме последва надолу по пътеката, нашепвайки за кошмарите от задните редове на моя ум, където сексът и смъртта бяха вкопчени в прегръдка.

Бележката на бензиностанцията я нямаше. Вратата на постройката от дребен камък беше отворена. Отвътре излезе жена с посивели коси. Носеше сини джинси и смачкана мъжка филцова шапка, в лентата на която подобно на кокарда беше втъкната изкуствена муха за ловене на щука.

— Здравсти. Бензин ли искаш?

— Ще взема около четиридесет и пет литра.

Подадох ѝ ключовете и докато пълнеше застанах до нея. Лицето ѝ беше квадратно и задебеляло, а очите ѝ бяха като на човек, който се опитва да гледа през стена.

— От Лос Анджелис ли си?

— Да.

— Ти си първият ми клиент днес.

— Идвам доста късно за сезона, нали?

— За мен сезонът е свършил. Тази седмица затварям и ще отида долу в равнината, преди да завали. Старият Мак в „Ин“ е единственото човешко същество, което остава тук през зимата. Той може да си го позволи. — Изваждайки струйника на маркуча, тя погледна към апарата за отчитане. — Ще струва три долара и двадесет и пет цента.

Дадох ѝ десетдоларова банкнота (бях осребрил един чек в мотела, в който пренощувах), а тя извади рестото от джоба на джинсите си.

— През лятото имаме много туристи от Ел Ей^[1]. Какво те води тук толкова късно?

— Просто се разхождам. Предполагам, че доста хора идват тук от градовете в долината.

— Разбира се, идват да се спасят от жегата. Има вили отвсякъде — Фресно, Бейкърсфийлд, Лас Крусис. Аз самата през зимата живея във Фресно. Синът ми е трета година студент в колежа.

— Това е добре за него.

— Ралф е чудесно момче — каза тя, сякаш за да отхвърли всякакъв противен аргумент. — Той ме цени високо, макар и някои хора да не го правят. Ралф знае какво нещо е добрата майка. Не го е страх и от работа. Цялото лято ми помагаше на бензиностанцията, а есента идваше за уикендите. Ралф е истинско мъжко момче, а не като някои други, които познавам.

— Ще ми е приятно да ми разкажете нещо за тях. — Предразполагах я към разговор, но в същото време бях и искрен. — Срещал съм ги много такива по време на работа.

— Каква ти е работата?

— Детектив съм.

— О, това сигурно е интересна работа. Бащата на Ралф... мистър Девъри, беше полицай, преди да се хване... с други неща. — Тя ми хвърли настойчив и пронизателен поглед над колонката. — Търсиш ли някого мистър?

— Позна.

— Тук не остана никой, освен стария Мак и горските. „Ин“ е затворен до края на зимата. — Проследих погледа ѝ и видях островърхите покриви на „Ин“ в горния край на езерото. Тя се обърна

към мен с очи на изплашено момиче. — Не е Ралф, нали? Той не е сторил нищо лошо, нали?

— Става дума за една млада жена на име Ан Майер. Имам нейна снимка.

Тя хвърли кос поглед към смеещото се на брега момиче.

— Да — каза тя. — Така си и мислех. Аз си знаех, че не е на добър път.

— Виждала ли си я?

— Много пъти. Тя идваше тук с онзи фукльо, дето се ожени за Кати Крейг.

— Кериган?

— Същият. Истински фукльо и женкар. — Устата ѝ беше застинала в напрегната и мрачна гримаса. — Реши ли Кати най-накрая да се разведе с него?

— Много си проникателна. Не чак толкова, но доста.

— Най-сетне. Познавам Кати Крейг от времето, когато стигаше до коленете ми. Тя беше страшно умно и сладко хлапе, но някак си не се научи да се пази. С това не искам да критикувам стария съдия. Той беше прекрасен човек и грешката не беше негова. Струва ми се, че никой не беше виновен. Беше сгодена за Толи Реймънд от Сан Франциско, но го убиха през войната и може да се каже, че това почти довърши Кати. Тя се ожени за неподходящ човек, можеш да ми вярваш. Аз самата знам какво е да се ожениш за неподходящ човек. — Масивният ѝ врат стана на червени ивици. — Прималява ми като си помисля как едно момиче се попилява, женейки се за мъж като Кериган. И после тоя трябваше да дойде тук и да превърне лятната резиденция на съдията в... в гнездо на наложници, ето това е то. — Загарът не можа да скрие червенината, която бавно се изкачи към лицето ѝ. — Прекалено много говоря. — Тя се загледа съсредоточено в снимката в ръката си, като че ли искаше да фокусира чувствата си върху нея.

— Кога за последен път видя тази жена?

— Мисля, че беше в понеделник. Тя прекара уикенда тук за първи път от много време. Май че ѝ беше единственият път през това лято. Изненадах се, че я виждам.

— Защо?

— Мистър Кериган си имаше ново момиче, ето защо. — Тя хвърли един припрян поглед към „Ин“. — Миналото лято беше различно. Пиленцето идваше с него тук почти всяка седмица, без никакъв срам. Често съм се питала дали Кати знае за това. Изкушавах се да ѝ напиша анонимно писмо, но не го направих.

— Интересува ме този последен уикенд — казах аз.

— Ами, тя дойде тук в събота следобед, поиска ми вода. Радиаторът ѝ беше заврял. Като я видях и моят завря. Колебаех се дали да не ѝ кажа, че в езерото има много вода и че може да се метне в него. Но Ралф нямаше да одобри това. Той винаги ми казва, че трябва да поддържам добри отношения с хората. Ралф така си говори.

— Каква кола караше тя?

— Черен крайслер с подвижен покрив. Господ знае откъде е взела пари да го купи. Дяволът във всеки случай знае.

— Сам ли беше?

— Този път беше сама. Но пък беше така натруфена и издокарана, че си помислих: „Дошла си да се срещнеш с мъж, няма нужда да ми се правиш на невинна“. Така си и беше.

— Появи ли се Кериган по-късно?

— Тя не беше дошла тук да плете през уикенда. Видях ги заедно в понеделник. Доколкото разбирам, той е бил с нея във вилата и през двата почивни дни. Имах си друга работа и не ми беше до това да шпионирам него и пачаврата му. Но в понеделник следобед, когато се връщах от риболов, ги срещнах на пътя. Отиваха към „Ин“.

— И двамата ли бяха? Кериган и Ан Майер?

— Щом така се казва. До него имаше жена, това знам. Не видях лицето ѝ... Носеше шапка... но трябва да е била тя.

— Можеш ли да се закълнеш?

За секунда се обърка.

— Разбира се, ако Кати се нуждае от това за развода.

— Сигурна ли си, че това не е била самата мис Кериган?

— Ама разбира се. Бих познала Кати дори и да има чувал с картофи върху главата си. Не беше тя. Другата беше. — Жената размаха снимката.

Дръпнах я от ръката ѝ.

— Тя ли караше?

— Не. Тя се беше облегла на седалката, а лицето ѝ някак си беше обърнато към ъгъла. Затова и не можах да я видя добре. Не че съм изпуснала много.

Аз казах:

— Мисис Девъри... Това е името ти, нали?

— Да.

— Тази жена, дето си я видяла с Кериган. Сигурна ли си, че тя беше жива?

Изненадата изкриви лицето ѝ. Приличаше на объркан булдог.

— Ето това е въпрос, мистър.

— Можеш ли да отговориш на него?

— Не, няма да мога. Не я видях да се движи или говори, но със сигурност не изглеждаше мъртва. Предполага се, че е мъртва ли?

— Днес е петък. За последен път са я видели в понеделник, освен ако не си я виждала след това.

— Не, не съм. Какво става тук все пак?

— Убийство. Бушува като епидемия в Лас Крусис.

— Свети Боже! — Челюстта ѝ се издаде напред, а долните ѝ зъби се докоснаха до няколкото черни косъмчета по горната ѝ устна. — Може би Ралф беше прав за това.

— За кое?

— За този човек, който дойде тук в събота вечерта. Той почука на вратата към десет часа, искаше да ползва телефона. Казах му, че нямаме — тук единствено горската служба има телефон. Това малко и нищожно човече не ми повярва. Започна да се държи като луд и реши да го приеме като лична обида: той бял мексиканец и затова не съм искала да го пусна вътре. Казах му, че говори глупости и че нямам нищо против мексиканците. И на това не повярва.

— Как изглеждаше?

— Ами, на мен ми приличаше на мексиканец, макар и да не говореше като такъв. Доста добре говореше английски, точно като мен. Но беше с тъмна кожа и смолисточерна леко къдрава коса. И онези големи черни очи, каквито имат те. Никога не съм виждала такива очи. Въртеше ги като смахнат. И Ралф си помисли същото. Добре, че беше при мен. Той на практика се принуди да го хване за ухото и да го изхвърли.

— Каза, че бил дребен човек, нали?

— Да, в сравнение с теб или Ралф. Среден на ръст. Беше доста якичък, но когато реши да се бие с Ралф, едва не се разсмях.

— Какво каза той?

— Нещо за някакъв важен телефонен разговор и дали може да използва нашия телефон. Казах му, че няма проблем, стига да имаме, но просто нямаме. Тогава той стана нахален и започна да ме обижда. Тука се намеси Ралф. Той го хвана за яката на якето и го изпроводи до неговата кола. Оня другият крещеше на Ралф на испански. После Ралф ми каза, че било добре дете не знам испански.

Ралф обаче не мислеше, че това е много забавно. Наистина, той можа да се справи с този човек, но се безпокоеше, че има и други. Каза, че по негово мнение, човекът бил опасен, бил на границата на психопатията, така май каза, нещо от този род. Ралф е истински и задълбочен студент по психология. Каза, че често можеш да ги познаеш по очите им — били с онзи празен поглед, сякаш в главата им нямало нищо. Този изглеждаше точно така. Може би това е човекът, когото търсиш? — Лицето ѝ се беше преобразило и грейнало от любопитство.

— Намерих го вчера, ако става дума за същия човек.

— И той е извършил убийство?

— Бил е замесен в едно.

— Кой е той?

— Името му е Тони Аквиста — казах аз. — Ти спомена, че като си се прибирала в понеделник следобед, Кериган е карал колата на жената към „Ин“?

— Да, сър.

— А какво ще кажеш за стареца в „Ин“?

— Имаш предвид Макгауън? Той е пазачът на заведението.

— Той видял ли ги е според теб?

— Не знам. През последния месец не съм разговаряла с него. — Тя отново стисна уста. — Откакто старият безделник позволи на внучката си да се хване с Кериган.

Той е безотговорен стар глупак, ето това е той.

— Тя ли е новото момиче, за което спомена? Момичето на Кериган?

— Миналия месец тя отиде с него в Лас Крусис и не се върна повече. За какво мислиш?

— Мисля си, че нейното име е Джоу Съмър. Прав ли съм?

— Джоузифин. Джоузифин Макгауън. Той наистина ѝ вика Джоу, но за другото ѝ име нещо бъркаш.

— Някой ме е подвел. Там ли е Макгауън сега?

— Ако не е променил навиците си. Той никога не ходи никъде. Мисля, че не слиза долу повече от един път в годината.

Благодарих ѝ за информацията и тръгнах към колата си.

— Слушай, мистър, какво става в Лас Крусис? Наред ли е всичко с Кати Крейг?

— До преди два часа беше. Но нейният съпруг не е добре. Мъртъв е.

— Него ли са го убили?

— Той е един от убитите.

— Кати няма нищо общо с това, нали?

— Не — казах аз. — Няма.

— И слава богу. Кати винаги ми е била скъпа, макар и да не съм я виждала от няколко години. Учих я да връзва хвърчила още, когато беше малко русокосо и палаво момиче. — Очите ѝ се изпълниха със светлината на стари спомени. — Ужасно е да виждаш как годините минават и носят страдания на хората. Аз знам колко изстрада Кати.

Аз също знаех.

[1] Ел Ей — съкр. от Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Ин“ беше безформена двуетажна постройка, а лицевата ѝ страна беше покрита с потъмнели кафяви шиндели. Затворените ѝ с капаци прозорци сякаш бяха задрямали под слънцето. Планинският склон и още по-далеч на изток голите и побелели куполи на високите Сиери бяха навлезнали в стратосферата.

Паркирах пред веранда, направена от неодялани трупи и тръгнах по една чакълеста пътека, която заобикаляше къщата и минаваше отзад. Сива катеричка побягна от хрущенето на стъпките ми, като на няколко пъти се обърна назад, за да се увери, че не са я забелязали. От клона на един смърч ми се присмя синя сойка. Казах ѝ да се постарее да говори учтиво.

От другата страна на смърча изникна белобрад човек, облечен в работен комбинезон. Походката му се спъваше от накуцване и олюляване. Той опря ръка върху ствола на едно дърво и погледна косо към птицата с усмивка, която откриваше зъбите му.

— Не ѝ обръщайте внимание. Тя счита, че е собственик на мястото.

Сойката заподскача нагоре-надолу малка синя фурия. Тя връхлетя посивялата глава на човека, изстрелвайки отривисти стакатови трели. Старецът я отпъди със смях, който беше почти толкова висок и немощен, колкото и на птицата. Тя полетя към върха на дървото и там горе увисна като яркосиньо украшение на коледно дърво.

— Тя е кралицата на замъка — каза или по-скоро пропя старецът, — а ние сме мръсните негодници. — Черните му очи блестяха под сиви рунтави вежди.

— Мистър Макгауън?

Той се удари по врата с дланта на ръката си.

— Това е името ми. Но вие имате предимство пред мен.

— Арчър. Лу Арчър. Аз съм частен детектив и работя с полицията по изчезването на един човек.

— Изчезване? — Той произнесе думата с лек шотландски акцент, запазен от много отдавна.

— Оказа се, че в Лас Крусис е изчезнала една жена.

— Каква жена? Да не е Джоузифин?

— Коя е тя?

Подозрителният му поглед, който вървеше заедно с акцента, образува около очите му бръчици.

— Не мога да твърдя, че това ви влиза в работата, мистър.

— Забравете го.

— Добре.

Временно изоставих въпроса за Джоузифин.

— Името на жената, която е изчезнала, е Ан Майер. Тя е била видяна миналата седмица тук на бензиностанцията от мисис Девъри. Мисис Девъри смяташе, че може би ще ми помогнете.

— Мисис Девъри си мисли много неща. Но два пъти повече говори. Какво общо има това с мен?

— Тя е видяла жената в една кола заедно с Кериган в понеделник следобед. Идвали са насам. Познавате ли Доналд Кериган?

— Би следвало да го познавам — каза той мрачно. — Да, видях ги в понеделник. Тръгнаха нагоре по пътя към загражденията за добитък.

— Можете ли да опишете жената?

Той поклати побелялата си глава.

— Нито веднъж не бях достатъчно близо, че да я огледам. Мисля, че беше млада жена. Облечена в тъмнокафяв костюм и носеше някаква смешна шапка. Струва ми се, че косата ѝ беше тъмна.

— Вие видяхте всичко това, когато минаха покрай вас с колата?

— Не, не съм казвал такова нещо. Вие ми вменявате думи. — Той облегна приведените си рамене на дървото и погледна нагоре към клоните. Неравната му брада се насочи към мен обвинително.

— Простете. Не ви разбрах.

— Добре, добре. Видях го този Кериган да минава, но не разбрах коя е жената с него... — Той спря да говори и се изкашля в ръката си. — Искам да кажа, че всъщност имам да уреждам сметки с Кериган. Личен въпрос. Помислих си: ето случай да си поприказвам с него. Не би могъл да отиде далеч в тази посока — пътят свършва над конюшните. И тъй, тръгнах след него пешком. Доста време ми отне,

докато стигна там. Откакто си счупих бедрената кост, вече не вървя толкова добре. Беше време, когато можех да тичам нагоре по хълма, просто ей така, без дори да се задъхам. Някога като момък с лекота се изкачвах по скалите от другата страна на океана.

Очите му отразяваха пространства, разделящи материци, а умореното му съзнание се движеше по спирала през тях. Показах му снимката на Ан Майер, за да го върна на въпроса.

— Тази жена ли беше с Кериган?

— Може би е тя — отвърна той бавно. — А може и да не е била тя. Казах ви, нито веднъж не я видях отблизо. Когато стигнах върха на хълма зад конюшните, ги видях между дърветата. Те бяха долу в падината под резервоара, копаеха дупка.

— Какво правеха?

— Няма нужда да крещите, чувам съвършено добре. Копаеха дупка.

— Каква дупка?

— Просто една обикновена и нормална дупка в земята. Мина ми през ума, че може би са убили незаконно сърна и сега я погребват. Извиках им да спрат и че се намират на земя, която е частна собственост. Мисля, че трябваше да изчакам и да се промъкна до тях. Но през последните няколко години аз самият откачам ужасно лесно.

— Особено като видите Кериган?

— Вие го познавате, а? Трябваше да го видите как подскочи като му извиках. Той се затича към колата, а жената го следваше по петите. Автомобилът им беше паркиран от другата страна на водния резервоар, където пътят се извива подобно на примка и затова нямаше никакъв шанс да ги хвана. Все пак, покрай тази работа се сдобих с една хубава лопата. — Лицето му се сбръчка от пакостна усмивка и заприлича на посърнало дете с фалшива брада. — Искате ли да я видите?

— По-скоро бих искал да видя дупката. Можем ли да отидем дотам с колата?

— Мисля, че да. Само ви предупреждавам, че няма много за гледане. Просто дупка. Разбира се, ако не сте виждали дупка... — От устата му излезе високото хихикане на сойка.

— По дяволите — казах аз, — та аз самият съм в дупка.

На няколкостотин метра след „Ин“ пътят започваше да лъкатуши нагоре по хълма и накрая се превърна в черен път с козовози. Минахме покрай обляното от слънчева светлина сечище, където бяха разположени конюшните и загражденията за добитък. Зад тях хълмът се издигаше стръмно, като повишаването на височината се подчертаваше от нестройните редици на високи дървета, който растяха по него. Зърнах дървения резервоар за вода горе високо върху скеля издигната на върха. Пълзяхме натам по виещата се пътека на ниска предавка.

Спрях колата в един зелен тунел, който се образуваше от надвесените клони на дърветата.

— Там долу — каза Макгауън.

Той ме поведе по един гранитен хребет, който се подаваше от земята подобно на счупено ребро и по него се спуснахме към падината. Дупката беше дълга около два метра и широка към шестдесет сантиметра. Донякъде приличаше на гроб, но по-плитък, не повече от тридесет сантиметра. До нея имаше купчина песъчлива пръст смесена с борови иглички. Заставах на колене и докоснах дъното с пръсти. Земята беше твърда. По-дълбоко не беше копана, нито пък личеше да е било запълвано.

— Предупредих ви съвсем почтено, че няма много за гледане — обади се старецът зад гърба ми. — Чудя се какво ли са смятали, че правят тези проклети глупаци. Заровени съкровища ли са търсели?

Изправих се и се обърнах към Макгауън.

— Кой копаше?

— Жената.

— Беше ли насочил оръжие към нея или нещо такова?

— Аз не съм видял. Може би го е държал в джоба си. Стоеше точно тук, където съм аз, с ръце в джобовете. Тъкмо той е човекът, който би направил това — да остави една жена да върши мръсната работа.

— Вие май казахте, че когато побягнали, той хукнал пръв?

— Точно така. Обзалагам се, че от години не е бягал така. Тя го следваше с усилие. Всъщност, преди да стигне до пътя, тя падна.

— Къде падна?

— Ще ви покажа.

Изкачихме се до другия край на падината, където пътят завиваше и тръгваше обратно надолу по хълма. Той посочи една плитка яма до пътеката. Беше обрасла с храсти манзанита, чиито клонки бяха червени и лъскави, сякаш скоро бяха топнати в кръв.

— Ето тук — каза той. — Кериган беше вече в колата, когато тя падна. Освен това не слезе да ѝ помогне, тлъст мъряч — това е той.

— Не го обичате много Кериган, нали?

— Не, сър, не го обичам. Няма и за какво.

— Какви сметки имахте да уреждате с него?

— Не обичам много да говоря за това. Семейни работи, свързано е с внучката ми. Тя е само едно младо момиче...

Видя, че не го слушам и спря да говори. Погледът ми беше привлечен от нещо, което проблясваше сред храстите манзанита. Беше токче от дамска обувка, забито като клин в цепнатината между два гранитни камъка. От него се подаваха няколко блестящи извити пирончета. Измъкнах го с пръсти — токче със средна височина, гумиран връх и олющена кафява кожа.

— Изглежда, че си е загубила токчето — каза той. — Забелязах, че когато се изправи, ходеше особено. Помислих си, че може да си е наранила крака.

— Накъде тръгнаха?

— Пътят е само един. — Той посочи надолу по хълма.

От мястото, където седях, можех да видя живачните отблясъци на езерото, които се процеждаха между дърветата. Слънцето беше надвиснало над него като огромна и тиха горелка. Електрическата станция и постройките на електрокомпанията бяха скрити под бялата стена на язовира. Още по-нататък пурпурните стени на каньона се спускаха надолу и се стопяваха в нагорещената до бяло далечина. Лас Крусис лежеше невидим под бялата мараня над долината. Трудно беше да си го представиш от високата и хладна планина, но аз знаех, че той е там със своите петдесет хиляди жители, които изнемогват от горещина по улиците му. Погледнах към кожения предмет в ръката си и се запитах коя ли от тях беше Пепеляшка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Закарах Макгауън до дома му. Той живееше в малка кафява хижа зад „Ин“. Покривът ѝ беше островръх, швейцарски тип, а на предната врата бяха нарисувани увяхващи слънчогледи. За моя изненада той ме покани на чаша чай. Произнасяше думата „чай“ някак особено, сякаш харесваше аромата ѝ, който идваше от стария континент. Имаше нещо стародавно и във всекидневната му, претъпкана със стари мебели с тютюнев цвят. Няколко стари броя „Пънч“ лежаха на масата до транзистора. По стените имаше снимки от „Илюстрейтид Ландън Нюз“, а също и няколко стари фотографии.

Една от тях беше увеличена и се виждаше мускулист мъж, прегърнал жена със старомодна слънчева шапчица. Те стояха пред бяла дървена къща и се усмихваха един на друг. Макар че постройката беше неугледна и подобна на кутийка, а хората облечени бедно, в гледката имаше нещо идилично. Усмивките отразяваха някаква довоенна невинност. Погледнах по-отблизо и видях, че мъжът е Макгауън, без брада и в разцвета на живота си.

Старецът дойде от кухнята накуцвайки.

— Скоро чайникът ще заври. Седнете.

— Много сте любезен.

— Сега вече е друго. Всеки посетител е добре дошъл. От един месец не е идвал никой, а пък ми е самотно, откакто почина старата. — Той посочи увеличената фотография с палец. — Това сме ние двамата преди двадесет и пет години. Невинаги съм бил такъв отшелник, какъвто съм сега.

— През цялата зима ли сте сам тук?

— Да.

— Аз не бих понесъл самотата.

Той седеше сковано в старото плюшено кресло, откъдето под тежестта му прахът излизаше на кълба. Някои от прашинките бяха уловени от влизащата през прозореца светлина и се въртяха, сякаш бяха кипящо злато.

— Има различни видове самота, мистър. Как казахте, че ви е името?

— Лу Арчър.

— Различни видове самота — повтори той. — Онзи вид, който ти харесва, е най-добрият за теб. Човек получава известно удовлетворение от това, че живее сам и не се нуждае от никой друг, особено когато е стар. Знаете, че един ден човек се уморява да се щура по света. С много неща се занимавах по моето време, доплувах от Глазгоу като моряк, в Манитоба отглеждах пшеница, в Невада добивах сребро, а в мините на Травърс — мед. Бях пазач в Сан Берду, преди да дойда тук. Но така и не можах да свикна с града. Почти всяка година се връщах в Травърс през отпуската си.

— Струва ми се, че не съм чувал за Травърс. В Калифорния ли е?

— Да, близо до границата с Невада. — Той отново посочи към увеличената снимка. — Тази снимка е направена в Травърс през онези отминали дни, когато там имаше малко повече от хиляда души. Сега е като град призрак, останали само сградите и повечето от тях са тръгнали да падат по склона. Мината е изчерпана, нали разбирате. Последния път, когато бях там преди три-четири години, нямаше нито един жив човек. — Увлечен в спомени, той се усмихна. — Добре се чувствах там след Сан Берду.

— Имахте ли някакви други роднини освен съпругата ви? — Исках да се върнем отново към въпроса за внучката.

— Имах син — отвърна той. — Сега щеше да е на ваша възраст. Загина при нещастен случай при Търминал Айлънд. Освободиха го от военна повинност, защото работеше в корабостроителниците. Аз и не бях го виждал дълго време. Беше се хванал с едно филипинско момиче, а пък аз не гледах на това с много добро око.

Мислите му промениха посоката си, подхванати от лекия и променлив вятър на собствените му чувства:

— Джоу не беше виновна, че порасна малко дива. Майка ѝ също се ожени... този път за друг филипинец... Оставиха момичето да скита по улиците на Лонг бийч по времето, когато трябваше да ходи на училище.

— За внучката си ли говорите?

— Да, тя сега живее в Лас Крусис. Да не би да я познавате?

— Може и да я познавам — казах аз небрежно. — Как се казва?

— Не помня името, което получи след брака, но най-често се представя като Джоу Съмър. Това е нещо като артистично име, тя иска да бъде професионална певица. Може би сте я чували да пее в онзи нощен клуб в Лас Крусис... „Златната пантофка“.

— Не, но съм се срещал с нея.

Седейки върху скърцащото кресло, той се наведе напред.

— Какво мислите за мястото, където работи? Доста дълнопробен ресторант, нали?

— Страхувам се, че да.

— И аз това й рекох — заяви той. — Казах й, че една млада и омъжена жена не трябва да работи в бар като този. Във всеки случай не и с шеф като Кериган. Но тя не щя да ме чуе. Аз съм твърде стар, а тя — твърде млада и не можем да разговаряме един с друг. Мисли ме за изкуфял глупак. Може и така да е, но не мога да не се безпокоя за нея. Добре ли беше, когато я видяхте?

Не трябваше да отговарям. Пеещият чайник започна да свири. Макгауън влезе в кухнята. Докато правеше чая, аз мислех какво да му кажа.

Чаят, който беше запарил, беше черен и горчив като собствените ми мисли.

— Чаят е хубав — казах накрая.

Той премигна в утвърдително над наклонената си чаша. Това беше съвсем приличен порцелан, украсен с цветя в старомодна гама от розово и златно. Постави я внимателно на масата до себе си.

— Трябва да я чуete как пее. Но не тези джазови боклуци, които изпълнява в нощния клуб, а някоя от старите песни като „Ани Лори идва през ръжта“. Когато дойде тук, аз я накарах да ми ги пее.

— Кога беше това?

— Миналия месец. Дойде тук някъде към първи септември. Доведе и съпруга си. Познавате ли го и него? Не си спомням името му.

— Как изглежда той?

— Да ви кажа истината, не ми хареса видът му. Той е един червенокос момък...

— Бози?

— Това е името. Значи го познавате, а?

— Бегло.

— Що за момче е? — Лицето му беше потъмняло и хлътнало в костите на черепа. — Ще ви кажа защо питам. Той не се държеше така, както трябва да се държи един млад съпруг в медения месец.

— Това меденият месец ли им беше?

— Така казаха. Аз си имам своите съмнения. Това е гадна мисъл, но дори се съмнявам, че са се оженили както подобава. Той не се отнася към нея с нужното уважение. Погаждат ли се двамата?

— Не зная. Зная само, че е груб човек. Погледнете белезите по лицето ми.

— Трябва да съм сляп, за да не ги видя. Не ми се искаше да отварям дума за тях.

— Бози ми ги направи.

— Тъй ли? С неговите метални боксове?

— Само не ми казвайте, че и вас е обработил.

— Не му се отдаде случай — мрачно каза Макгауън. — Изритах го навън заедно с всичките му партушини, преди да се опита да ми направи нещо. Но това беше бърза работа, просто за минута.

— Какво се случи?

— Този ден перях нещата си, деня, в който той си замина. Те бяха някъде навън и аз отворих куфарите им, за да видя дали нямат нещо за пране. Изтърсих една от мръсните му ризи и се оказа, че в нея е увито оръжие, автоматичен пистолет и чифт метални боксове. Потършувах още малко и намерих парите на дъното на куфара.

— Пари?

— Да. Много пари, увити в стар вестник. Освен това на едри банкноти. Сигурно бяха хиляди долари. Не можех да проумея — задник като него с толкова много пари да не може да си позволи хотел дори за медения месец. И когато се върнаха, го попитах за парите. И за боксовете. И за пистолета.

— Смело от ваша страна.

— Не се безпокойте, аз взех предпазни мерки. Заредих ловната си пушка, и докато говорехме, я държах на коленете си. Изглеждаше така, сякаш искаше да ме убие, но пушката го спираше.

— Какво каза той?

— Не каза кой знае какво. Просто ме нарече с няколко обидни имена, влезе в спалнята, взе куфара си, сложи го в колата и потегли. Джоу не искаше да го пуска, но той не обърна внимание на думите й.

Заряза я като пачавра. Мисля, че трудно можете да я вините за това, че впоследствие тръгна с Кериган. — По челото му се появиха бръчки на недоумение. — Но сега казвате, че тя отново е при Бози?

— Да речем.

— Той навярно се занимава с грабежи или нещо подобно?

— Нещо такова. Говорил ли ви е някога за произхода си?

— Не много. Той беше тук само за няколко дни. Спомена Ню Мексико един-два пъти и се хвалеше с връзките си в Албукерк.

— Какви връзки?

— В бизнеса. Мисля, че каза нещо за търговията с алкохол. Но аз знаех, че е самохвалко и не му обърнах много внимание.

— Сигурно сте питал Джоу за него, след като той си отиде.

— Да, но тя не знаеше много. Каза, че го е срещнала само преди седмица в Лос Анджелис. Опитах се да я убедя да не се връща при него. — Размърда се неспокойно. — Мисля, че е по-добре да отида и да я видя отново.

— Може да ви се наложи да вървите дълго.

Той ме погледна въпросително.

— Мистър Макгауън, как сте със здравето? Сърцето ви наред ли е?

Моят интерес го поласка и той насочи палец към гърдите си.

— Тук всичко е наред. Защо?

— Вашата внучка си има неприятности.

— Джоу има неприятности? Сериозно ли е?

— Да, търсят я за кражба на кола и е заподозряна в убийство. Кериган беше застрелян миналата нощ. Видях я да се измъква от мястото, където това се случи.

Той дълго време не каза нищо. Минутите бръмчаха като мухи, които умираха по ъглите на стаята. Тялото му сякаш се смляваше в креслото.

— Вие сте ме правил на глупак — каза той накрая. — Защо не ми казахте?

— Не исках да ви нараня.

— Да ме нараните? — Брадясалата му уста се изкриви. — Знаех, че Джоу ще си навлече неприятности. Направих каквото можах, за да я спра. Слязох долу в Лас Крусис и се опитах да я отърва от Кериган, от Кериган и този негов град. Когато сте видял толкова много неща по

света, колкото и аз... — Ръката му се плъзна настрани. Рязкото и невнимателно движение отпрати чаената чаша на пода, където тя се разби.

Застанах на колене и започнах да събирам парченцата. Усещах, че това беше единственото, което можех да направя.

Той се наведе над мен и попита със слаб глас:

— Тя ли го е убила?

— Не знам.

— Казахте, че е откраднала кола. Защо го е направила? Щях да ѝ дам пари, всичко, което имам.

— Тя се е нуждаела от нещо, с което да се измъкне, и то веднага. Може би е имала намерение да дойде тук при вас.

Погледнах го. Главата му се поклащаше в бавен ритъм.

— Тя не дойде при мен.

Приключих със събирането на тънките бели парченца, сложих ги в здравата чинийка и седнах до масата. Той взе едно полупрозрачно порцеланово късче и го поднесе към светлината.

— Това беше последната от сервиза. Купихме го в годината, в която се оженихме в склада на Хъдсън Бей Къмпани в Уинипег. Ох. — Той върна късчето отново в чинийката. — Няма нужда да се вайкаме за разлятото мляко. Благодаря ти за вниманието, момче.

Отново настъпи тишина.

— Какво се случи със съпруга ѝ, ако ѝ е бил такъв?

— И него го търсят, избягал е. Ограбил е един камион с уиски. Шофьорът бил убит.

— Още един убит?

— Така е. Имате ли представа къде може да е избягал Бози? Или Джоу?

— За съжаление не. — Той се надигна от стола с усилие, изправи се и ме погледна от горе на долу. — А жената, която е изчезнала, онази със загубеното токче. Как се е забъркала в това?

— Това е въпросът, на който трябва да отговоря. Един от въпросите. — Станах и тръгнах към вратата. — Сега отивам в Лас Крусис. Да ви откарам ли?

— Благодаря много, сам ще се придвижа. Имам нужда да помисля. Необходимо ми е време да проумея това.

— Ако Джоу дойде тук, ще ми съобщите ли? Можете да се свържете с мен чрез мисис Кериган.

— Това не знам — каза той. — Може би да, може би не. Ох, тя няма да дойде тук при мен.

Той ми отвори вратата. Свирепото слънце се впи в лицето ми.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Подкарах обратно през зелената тишина край брега на езерото. Минавайки покрай вилата на Кериган, видях червения автомобил, паркиран в началото на алеята. Мисис Кериган, която беше зад предното стъкло, ми махна отчаяно. Оставих колата встрани от пътя и тръгнах към нея.

Тя беше красиво облечена и мрачна — в черна коприна, черна шапка и черни ръкавици. С изключение на очите и устните ѝ, лицето ѝ беше безцветно.

— Не очаквах да ви видя — казах аз.

— Сали Девъри ми каза къде сте. Знаех, че трябва да се върнете по този път. Очаквах ви.

— За тези неща ли?

Извадих връзката с ключове от джоба си и ѝ ги подадох през прозореца. Те издрънчаха нервно в ръкавицата ѝ.

— Не за това дойдох — каза тя. — Сега, когато все пак съм тук, бих искала да видя вилата. Ще дойдете ли с мен?

— Не бих отишъл там, ако съм на ваше място.

— Там ли е тя? Почуках на вратата, но никой не отговори. Вътре ли се крие?

— Не, няма я никъде наоколо. Ани Майер е изчезнала, както каза съпругът ви.

— Но той ме е излъгал за понеделник. В този ден мисис Девъри ги е видяла заедно.

— Явно ги е видяла. Старият Макгауън от „Ин“ също ги е видял. Хванал ги е в гората да вършат нещо доста особено.

По скулите ѝ се появи лека руменина.

— Любили ли са се?

— Едва ли. Тя е копаела дупка в земята. Вашият съпруг я е наблюдавал.

— Дупка? Не разбирам.

— И аз. Имате ли нещо против да вляза вътре?

— Разбира се. Заповядайте.

Тя се премести на другата седалка, освобождавайки мястото зад волана. Показах ѝ токчето с кафява кожа.

— Да сте виждала това?

Тя го взе от ръката ми и го вдигна към светлината.

— Мисля, че да. На кого предполагате, че е?

— Вие ми кажете?

— Ан Майер?

— Предполагате или сте сигурна?

— Не мога да бъда абсолютно сигурна. Струва ми се, че когато я видях миналия петък, тя носеше такива обувки. Къде намерихте това?

— В гората. Изглежда, че го е загубила, когато Макгауън ги е подплашил.

— Разбирам. — Тя пусна токчето в ръката ми, сякаш беше заразено. — Но защо, за бога, са копаели дупка в гората?

— Не копаели. Само тя е копаела. Той е стоял и я е наблюдавал. Това повдига много въпроси, а има само един отговор. Чувал съм за убийци садисти, които са отвеждали жертвите си на самотни места и са ги карали сами да си копаят гробовете. Ако той е планирал да я убие...

— Но това е нелепо. — Думите излязоха от устата ѝ като мека експлозия. — Дон не би могъл да направи подобно нещо.

— Вие ми казахте, че той бил садист.

— Нямах предвид точно това. Говорех по-общо.

Беше стиснала дръжката на вратата, като че ли завивахме с висока скорост.

— Аз също. Това е просто една възможност, която ми хрумна. — Предложих ѝ цигара, тя ми отказа, а аз запалих. — Видяхте ли го в понеделник вечерта, когато се прибра вкъщи?

— Да. Беше много късно, но аз бях все още будна.

— Каза ли ви нещо?

— Не си спомням. Не. Бях в леглото. Той не си легна. Седна да пие. Дълго време го чувах да броди из къщата. Най-накрая си взех хапче за сън. — Ръката ѝ остави дръжката на вратата и се хвана за моята. — Как можете да твърдите, че я е убил? Вие дори не знаете дали е мъртва?

— Така е, но признаците са лоши. Ако не е мъртва, къде е?

— Мен ли питате? — Пръстите на ръката ѝ почти ми причиняваха болка. Очите ѝ бяха с трагичен черно-син оттенък. — Не допускате, че аз съм я убила, нали?

— Така е. Не мога да допусна.

Тя сякаш не чу думите ми.

— Целия понеделник си бях вкъщи. Мога да го докажа. Бях с една приятелка през целия следобед. Тя дойде на обяд и си тръгна чак привечер. Знаете ли коя беше тя?

— Няма значение. Не е нужно да доказвате алибито си пред мен.

— Но все пак аз мога и искам да направя това. При мен беше Мериън Уестмор, съпругата на прокурора. Планирахме благотворителен базар на „Джунийър Лийг“. Струва ми се, че е било ужасно отдавна, по-скоро преди четири години, а не преди четири дни. И колко глупав начин да прекараш следобеда.

— Така ли смятате?

— Сега смятам така. Сега всичко ми изглежда глупаво. Имал ли сте някога чувството, че за вас времето е спряло? Че живеете във вакуум, без бъдеще и без минало?

— Да, веднъж — казах аз. — През онази седмица, когато жена ми ме напусна. Но не трае дълго. И за вас няма да трае дълго. Ще го преживеете.

— Не знаех, че сте имал жена.

— Това беше преди много време.

— Защо ви напусна?

— Каза ми, че не можела да понася живота, който аз водя. Че на другите хора съм давал твърде много, а на нея малко. И предполагам, че в известен смисъл беше права. Но в действителност, въпросът се свеждаше до това, че вече не се обичахме. Поне един от нас вече не обичаше.

— Кой от двама ви?

— Предпочитам да не говорим за това. Изравянето на трупове е грозна работа.

Резкият отказ я накара за известно време да помълчи. Тя погледна към езерото, което проблясваше като отломки от небето, паднали между дърветата.

— Мисля, че сама си го търсех — каза тя. — Все пак миналата нощ вие бяхте мил с мен, днес също. Все си мисля, че това е просто

техника. Мистър Арчър, да не би това да е вашият начин на разследване? Вашият психологически разпит?

Във въпроса й имаше достатъчно истина, за да ме накара да трепна.

— Опитвам се да бъда максимално честен с вас. Не отричам, че се изкушавам да използвам хората, да въздействам на чувствата им и да ги разигравам. Това са професионалните деформации на моята работа.

— И вие ги нямате?

— Имам ги. — Променливата усмивка на Джоу Съмър трепна в съзнанието ми като мъгла. — Работата ми е мръсна. Всичко, което мога да направя, е да се следя и да се пазя чист, доколкото мога. — Имах чувството, че тя ме е поставила на мястото ми и промених посоката на разговора: — Какво ви доведе тук все пак?

— Не знам точно. Може би просто исках да ви видя отново. — Тя не пожела да ме погледне. — Ужасно ли е жена да направи такова признание на мъж?

— Ужасно. Кати, ти ме шокираш.

— Не, не ми се подигравай. В това няма нищо смешно. Когато разговарях миналата нощ... тази сутрин с Брандън Чърч, той ме изплаши.

— Нещо неприятно ли направи?

— Не точно. Той не ме обвини в нищо. Но изглеждаше толкова различен, това въобще не беше човекът, когото познавам. Той самият сякаш едва ме познаваше, държеше се с мен като с непозната. Чудех се, дали не е дрогиран или пък да е изгубил ума си. Освен това, онзи другият, помощник-шерифът с испански произход...

— Брага?

— Да, Сал Брага. Чух го да се заканва, че ще те убие. Каза, че ще те застреля, веднага щом те види, а Брандън дори не се опита да го укроти, не каза нито дума.

— Вероятно тази идея му допада.

— Но защо? Какво става с всички нас?

— Това ми е проблемът. Имам и още няколко въпроса, които бих искал да ти задам.

— За Брандън? Той е единственият човек, когото си мислех, че познавам. Изглежда, че никого не познавам истински.

— Относно твоя съпруг и Ан Майер, ако можем да говорим за тях.

След кратка пауза тя отвърна с неутрален тон:

— Няма проблеми.

— Добре. Те бяха ли все още привързани един към друг?

— Не мисля. Той ми каза, че е скъсал с нея преди месеци. Струва ми се, че това беше единственият път, когато казваше истината. Когато ги виждах заедно в мотела, те не се държаха като... — Гласът ѝ заглъхна.

— Като че ли са все още любовници?

Тя кимна.

— Имаш ли представа защо скъсаха, ако допуснем, че са го направили?

— Предполагам, че му е омръзнала... На него жените лесно му омръзваха. — В очите ѝ имаше зъл блясък. — Нейните връзки бяха точно толкова безразборни, колкото и неговите.

— Но след скъсването, все още са се държали приятелски?

— Очевидно. Тя продължи да работи за него до миналата седмица.

— Спомена, че връзките ѝ били безразборни. Какво знаеш за нея?

— Доста неща. Достатъчно, за да я съжалявам повече от себе си. Нали разбираш, познаваме се още от гимназията. Аз съм само с две-три години по-голяма от нея. Ан си имаше име още тогава.

— В гимназията?

— Да, започна от млада. Беше от тези момичета, по който момчетата лудеят, много красива и много дива. Грешката не беше само нейна. Тя порасна страшно бързо. На петнадесет години беше напълно развита жена. Животът ѝ вкъщи също не беше свестен. Майка ѝ беше починала, а в баща ѝ имаше нещо животинско. Наистина животинско.

— Говориш така, сякаш си ги проучвала.

— Баща ми се интересуваше — каза тя за моя изненада. — Беше много загрижен за Ан и за семейството ѝ и обсъждаше тези неща с мен. Той беше съдия в Съда за малолетни, а също и във Върховния съд и този случай беше негов. Трябваше да реши какво да се прави с Ан след онова, което се случи.

— Какво се случи?

Не искаше да ме погледне в очите.

— Баща ѝ я нападна.

— Същото ли е, за което си мисля?

— Да.

— Защо Майер не е в Сан Куентин?

— В съда Ан не пожела да свидетелства против него. Тя, разбира се, беше единственият свидетел и делото пропадна. Но те имаха достатъчно основания да му я отнемат и да не бъде в дома му. Баща ми възнамеряваше да уреди нейното осиновяване, но не стана нужда. Брандън се ожени за сестра ѝ — по това време той беше младши офицер — и те двамата я взеха. Живя с тях няколко години и изглежда това ѝ се отрази добре. С Ан вече нямаше проблеми, поне правни.

— До този момент.

Тя се извъртя внезапно на седалката ѝ погледна нагоре към алеята, която отвеждаше към скритата в планината вила. На фона на светлината полуизвитото ѝ тяло образуваше възбуждаща линия.

— Няма ли да дойдеш с мен до вилата?

— Защо?

— Искам да видя в какво състояние е. Възнамерявам да я продам.

— По-добре стой далеч от нея.

— Защо? Да не би тялото ѝ...?

— Няма такова нещо. Просто няма да ти хареса вътре. Всъщност, по-добре ми върни ключовете.

— Не разбирам защо. — Но все пак тя извади връзката ключове от черната кожена чанта и ми ги подаде. — За какво ти са?

— Ще ги връча на властите, ако намеря някое честно ченге в Лас Крусис. Щом баща ти е бил съдия, трябва да знаеш някое такова.

— Мислех, че Брандън е такъв. Все още вярвам, че е, когато е на себе си. — Тя прехапа устната си. — Защо не отидеш при Сам Уестмор?

— Прокурорът?

— Да, Сам и Мериън са най-старите ми приятели. Можеш да разчиташ на Сам Уестмор. — Тя отново държеше дръжката на вратата, като че ли се нуждаеше от котва, която да я задържи в реалността. — Все пак, безопасно ли е за теб да се връщаш обратно в града?

— Не знам. Но сигурно ще бъде интересно.

Тя каза със слаб и ясен глас:

— Ти си смел човек, нали?

— Смел не. Просто упорит. Не ми е приятно да виждам как разни простаци и грубияни печелят прекалено много пространство. В противен случай те могат да завладеят всичко.

— Ти няма да им позволиш, нали?

Гласът ѝ беше замечтан и почти детски. Очите ѝ, подобни на тинтява очи бяха големи и пълни с роса. Те се затвориха. Обхванах главата ѝ с ръце и я целунах по устните.

Шапката ѝ падна, но тя не се опита да я вдигне. Главата ѝ беше полегнала на рамото ми подобно на разрошена златна птица. Гърдите ѝ се притискаха към мен и аз усещах ускореното ѝ дишане.

— Ти ще ги спреш — каза тя.

— Ако не ме спрат първо те, Кати.

— Откъде разбра, че името ми е Кати? Никой не ме е наричал така отдавна.

Не отговорих. Едно обяснение би разрушило мига.

Той все пак свърши. Тялото ѝ се изопна и се отдръпна назад. Когато се опитах да достигна устните ѝ отново, извърна глава.

— Господи — каза тя дрезгаво. — Имам нужда от пазач, нали? Предупредих те да не се държиш съчувствено с мен. Готова съм да плача на всяко предложено ми рамо.

Червеният автомобил с подвижен покрив ме последва надолу по планината. Продължавах да си спомням вкуса на нейните устни.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Намерих Майер в едно отделение на неговия склад, седнал на бюро обсипано с фактури. Той ме погледна в лицето и сякаш това предизвика болка в зачервените му очи.

— Какво се е случило с теб?

— Порязах се като се бръснях.

— Какво си използвал, косачка? Бях започнал да мисля, че си ми избягал. Може би точно това е трябвало да направиш при тези обстоятелства. Бранд ме кара да те освободя от случая.

— Е и?

— И нищо. Не приемам заповеди от всеки сополанко, на когото съм помогнал да влезе в полицията със собствените ми пари. — Той се подпря на ръце, лицето му беше като сивееща маска на стара лисица. — Но ако бях на твое място, не бих се изпречвал повече на пътя му. Бранд не е човекът, на когото да се изпречваш.

— Не разбирам много добре.

— Може би. — Той хвърли кос и ироничен поглед към нараненото ми лице. — Но ти не си шериф. Кажи сега къде беше?

— Към езерото Пердида.

— Защо си се мотал там? Опитвах се да те намеря през целия ден, и не само аз. Прокурорът иска да те види. Докато си се шляел извън града, този случай се разчу. Знаеш ли за буика, който е останал във военновъздушната база...

— Би трябвало. Аз бях този, който докладва това.

— Както и да е, следите водят до един търговец на коли в Лос Анджелис. Този червенокосият... Как му беше името?

— Бози.

— Този Бози го е купил от един парк за използвани коли, някъде към първи септември. Платил е в брой, една банкнота от петстотин долара и няколко по-дребни. Когато продавачът се опитал да депозира парите в банката, касиерът засякъл банкнотата.

— „Гореща“ ли е била?

— Изгорила му е пръстите. Парите били част от плячката от банката в Портланд, която беше ограбена през август. Банката в Ел Ей получила окръжно от Орегонската полиция, в което се изреждат номерата на банкнотите. Било е голям удар — над двадесет хиляди долара.

— Бози е задигнал от банката двадесет бона?

Той кимна с рошавата си глава.

— За червенокосия има награда от две хиляди долара. Ако не друго, поне това би трябвало да те ангажира. Защо, за бога, отиде на това езеро? Може би реши да хванеш малко риба през времето, за което съм те наел?

Малко ми трябваше, за да го зарежа. Само едно нещо ме спря — Майер все още ми беше необходим.

— Ако искаш, наречи го риболов. Аз хванах нещо. — Поставих олющеното кафяво тооче върху бюрото. — Това на твоята дъщеря Ан ли е?

Той го завъртя нежно между пръстите си, сякаш то притежаваше някаква женска чувствителност.

— Не знам дали е на Ан или не. Никога не съм обръщал достатъчно внимание на женското облекло. Къде го намери?

Казах му.

— Това не ще да е добре за Ани. — Той търкулна точето по бюрото, като че ли беше деформиран зар. — Какво обяснение имаш?

Аз се облегнах на канцеларския стол до стената и запалих цигара.

— Имам неприятното чувство, че тя е копаела гроб. Може да е бил за нея или за някой друг.

— За кой друг? За Кериган?

— Не за Кериган. Той е наблюдавал работата.

— Не разбирам. Сигурен ли си, че Ани е била с него?

— Имам няколко свидетели. Нито един от тях не беше уверен, че е била тя, но аз мисля, че просто бяха предпазливи. Но ако това тооче е нейно, въпросът е приключен.

Той вдигна точето от боклуците по бюрото и почеса обраслата брадичка с големите си нокти. Звукът застърга по върховете на нервите ми.

— Хилда може би ще знае.

Майер се пресегна за телефона и набра номера. Върху облицованата с шперплат стена зад главата му, под блестящ нов календар с момиче, се подаваше краят на стар епиграф:

За жена се ожених, но краят дойде.

Куче добро си вземете, момчета, тъй ще ви е по-добре.

Майер заговори в слушалката:

— Здравсти, Бранд, Хилда там ли е?

Телефонът изграка отрицателно.

— Знаеш ли къде е?

Гласът на шерифа беше променен от пътя, който изминаваше по жиците, но се познаваше:

— Не, не знам. — Гласът му затихна и аз не чух останалото, което каза.

Докато Майер слушаше, лицето му се издължаваше.

— Добре, какво знаеш за това? Лично аз смятам, че тя прави грешка и ще ѝ го кажа, ако я видя. — Той затвори слушалката. — Бранд казва, че тя си е го е напуснала. Взела си дрехите и се изнесла.

— Той каза ли защо?

— Той не. Но аз знам, че при тях работите никога не са вървели много добре. Тя често казваше, че се отнасял жестоко с нея, а след това спря да говори за тези неща. — На устните му имаше малка и странна усмивка, полузагрижена, полуприсмехулна. При подобни семейни отношения чувствата се раздвояват.

— Жестоко?

— Нямам предвид, че я удрял, във всеки случай не и там, където би се виждало. Тя се оплакваше от духовна жестокост. Трябва да е бил много див човек, че да поиска да се самоубие.

— Тя се е опитвала да се самоубие?

— Да, взела цяла шепа хапчета за сън. Това беше, когато се ожениха. Бранд се опита да го прикрие и да го представи като нещастен случай, но аз узнах истината от Ани. Тогава тя беше с тях.

— Какво я е накарало да пожелае да го стори?

— Предполагам, че е направил живота ѝ толкова нещастен, че не е могла да издържа повече. Не знам. През живота си не разбрах нито една жена, да не говорим за собствените ми дъщери. Аз казвам едно, те точно обратното, винаги е било така.

Неговата груба и съкрушена сантименталност ме потискаше. Въздухът в голия и малък офис беше задушен и аз имах чувството, че съм там от часове.

— Къде мислиш, че е тя?

— Откъде да знам.

— Би могъл да провериш у вас.

— Да — каза той несигурно.

Майер вдигна слушалката и отново завъртя шайбата. В другия край на линията телефонът изцвъртя като уморен щурец.

— Хилда? Ти ли си? Какво, по дяволите, правиш там?... Не, не затваряй. Искам да ти поговоря. А Арчър има да ти покаже нещо. Идваме веднага.

Тръгнах след неговия линкълн през града и паркирах в алеята край двора му за стари автомобили. През деня къщата беше дори по-грозна — фасадата с лющещата се жълта боя и прозорци със спуснати транспаранти, около които висяха избуялите зелени коси на евкалиптите. Щом Хилда Чърч беше заменила брака си срещу това тук, то този брак наистина е бил много лош.

Тя ни отвори входната врата. Майер я изгледа от горе до долу и се мушна покрай нея, без да каже дума.

— Как сте, мистър Арчър?

— Бих могъл да бъда и по-добре. Но съм бил и по-зле. А вие?

— Съвършено добре. Благодаря. — Но изглеждаше сякаш е прекарала тежка нощ. В зелените ѝ очи имаше нещо сумрачно и неясно, а под тях се виждаха синкави петна. Тя се усмихна с престорена лъчезарност.

— Моля, влезте.

Тръгна към всекидневната, като в походката ѝ се долавяше очевидна колебливост. Тя ми напомняше малко момиче, което се движи несръчно в преждевременно узрялото си тяло под угрозата на острият ръбове на света.

Седнах на старата кушетка срещу камината. Пепелта беше изчистена. Цялата стая беше изметена и подредена, а прахът беше избърсан. Майер сякаш не забеляза. Тя го гледаше с укор и бършеше нервните си бели ръце в престилката.

— Чистех ти къщата, татко.

Той ѝ отговори, без да я поглежда.

— Няма нужда да стоиш тук и да правиш нещо за мен.

В края на краищата ще бъде по-добре, ако се прибереш у вас и се грижиш за мъжа си.

— Няма да се върна — каза тя рязко. — Ако не ме искаш, тук ще отида да си намеря някое свое място като Ан.

— Ан е друга история. Тя няма никаква постоянна връзка и се издържа сама.

— Аз също мога да се издържа сама, ако ти не ме искаш.

— Не става дума за това. Ако искаш да останеш тук, нямам нищо против. Но как ще погледнат на това хората?

— Кои хора?

— Хората от града. — Той махна неопределено с ръка. — Всички онези, които гласуваха за Бранд. Няма да изглежда добре, ако семейството ви се разбие в тези времена.

— Аз нямам семейство.

— Би могла да имаш, ако искаш, не си прекалено стара.

— Какво знаеш ти за това? — каза тя със задавен от вълнение глас. — Няма да се върна и толкова. Това си е мой живот.

— Това е и негов живот. Ти му го проваляш.

— Той сам си го провали. Може да прави с живота си каквото поиска. Аз не съм негова собственост, нито на някой друг.

— Никога не си говорила по този начин преди. — Майер изглеждаше объркан.

— Брандън никога не се беше държал по този начин преди.

— Защо, какво направи той?

— Не мога да ти кажа, срамувам се. — Очите ѝ заблестяха от сълзи. — Винаги си искал аз и Ани да се върнем у дома и да се грижим за къщата ти. Сега, когато правя това, не си доволен. Не одобряваш нищо, което правя.

— Разбира се, че одобрявам, сладката ми.

Той се опита да я докосне по рамото. Тя се отдръпна.

Неопитната му ръка увисна във въздуха в продължение на един трепетен миг и след това се отпусна до тялото му.

Изправих се с надежда да прекъсна тягостното напрежение, което се беше простряло между тях.

— Мисис Чърч, тук имам нещо, което трябва да погледнете. — Извадих точето талисман. — Баща ви мисли, че може би ще го

разпознаете.

Тя отиде до прозореца и вдигна транспаранта. Светлината обля главата и раменете и ѝ покри кестенявата ѝ коса с тънък металически пласт. Жената завъртя облекчения с кожа предмет в ръката си.

— Къде намерихте това?

— В планината, близо до езерото Пердида. Сестра ви имаше ли обувки в този кафяв цвят?

— Да, мисля, че имаше. Всъщност, знам, че имаше. — Тя тръгна през стаята към мен, вълнението я правеше тромава. — Нещо се е случило с Ан, нали? Кажете ми истината.

— Бих искал да я знам. Ако това токуче е нейно, тогава миналия понеделник тя е била в гората с Кериган, където е копаела дупка в земята.

— Може би е копаела собствения си гроб — каза печално Майер.

— Вие мислите, че е мъртва, мистър Арчър?

— Не искам да ви плаша ненужно, но е уместно да се очаква и най-лошото. В този случай всякакви изненади ще дойдат като облекчение.

Тя погледна надолу към токучето, което бе стиснала в юмрука си. Когато отвори ръката си, видях, че ноктите бяха оставили върху дланта ѝ червени отпечатъци. Тя я поднесе към устата си и затвори очи. За секунда си помислих, че ще припадне. Тялото ѝ се залюля слабо, но тежко, като мраморна статуя, разклатена в основата от втория по-силен трясък. Но не падна.

Очите ѝ се отвориха.

— Това ли е всичко? Или има и друго?

— Намерих тези неща във вилата на Кериган до езерото. — Показах ѝ кафявите фиби за коса, които бях намерил в мечата кожа.

— Ан винаги е носила такива фиби.

Майер надникна над рамото ѝ.

— Това е вярно, имаше навик да ги пилее из къщата. Значи тя е прекарала уикенда с Кериган, а?

— Съмнявам се. Но с нея е имало мъж. Имате ли някаква представа кой е бил той?

Бащата и дъщерята се спогледаха мълчаливо.

— Тони Аквиста беше там миналата събота през нощта.

— Какво е правил Тони на езерото? — попита Майер.

— Може той да е бил мъжът. Някога те са били доста близки, по-близки, отколкото си мислиш.

— Не ми се вярва. — Лицето на Хилда беше бледо и сурово. — Сестра ми никога не би се доближила до него.

— Ти така си мислиш — каза Майер. — Никога не си знаела какво ѝ е в главата на Ан. Ти сама си внуши, че тя е една малка и бледа светица, но аз знаех дяволски добре каква е. Тя имаше горещца... тя винаги е била дива. И разиграваше Тони, както разиграваше и останалите, докато той не стана твърде опасен за нея.

— Това не е вярно. — Тя се обърна към мен. — Не бива да слушате баща ми. Ан никога не е била дива. Тя наистина беше прекалено наивна, че да си гледа интереса. Никога не ѝ минаваше през ум, че може да се забърка в... скандал.

Майер изсумтя:

— Наивна! Тя се шляеше с тях, още преди да спре да носи плитки — най-различни възрасти и цветове на кожата. Хванах я в тази къща, ето тук в тази стая... избих ѝ тези работи от главата с камшик.

Лицето на Хилда беше бледо и блестящо, с изключение на ивиците от тъмен креп под очите ѝ. Тя каза с овладян глас:

— Ти си мръсен стар лъжец.

Той стана мъртвешки блед.

— Значи аз съм мръсен стар лъжец, така ли?

— Да, и ще ти кажа защо. Ти я харесваше прекалено много. Ревнуваше я от момчетата, ревнуваше собствената си дъщеря...

— Ти си луда жена, да говориш така пред непознат, да очерняш стария си баща.

Нещо задави гласа му в гърлото. Ръката му полетя сякаш по нейна воля и се стовари отсечено върху лицето ѝ.

— Татко, недей.

Застанах между тях с лице към Майер. Чувствата го разтърсваха по начина, по който териерът разтърсва някой парцал. Внезапно вълнението го напусна. Той се сгромоляса върху кушетката, отпуснат като труп, но дишаше шумно през устата си.

Застанах над него.

— Майер, кой уби дъщеря ти?

— Не знам — отвърна той със слаб и старчески глас. — Ти дори не си сигурен, че е мъртва.

— Достатъчно съм сигурен. Ти ли я уби?

— На теб ти хлопа някоя дъска. Ти си луд като нея. И косъм не бих позволил да падне от главата на Ан.

— Веднъж си го направил. И аз не бих подхвърлял епитети като луд. Те могат да се върнат като бумеранг.

— Кой си ти, че ми говориш така?

— Човек, който знае биографията ти и какво си сторил на Ан.

Той се надигна несигурно, главата му се поклащаше върху обраслия му и покрит със струпеи врат.

— Това беше преди десет години. Тогава бях по-млад, не умеех да се контролирам добре. — Гласът му се люшна тежко в самосъжаление. — Не бях само аз виновен. Тя тичаше из къщата без дрехи. Играеше си с мен по същия начин, както и с другите. Стана така, че не можах да ѝ попреча да влезе в стаята ми. Не можах да се спра. Ти не знаеш какво ми беше без жена през всичките тези години.

— Вземи си кърпичка, стари човече. Стига си ми плакал. Човек, който е направил това, което си направил ти, би извършил и убийство.

Главата му се клатеше отчаяно ту в едната, ту в другата посока, сякаш за да отпъди някакви невидими пиленца, които кацат по нея.

— Сега всичко е свършено, всичко отмина. Никога по-късно не съм посягал на Ани.

— А онази история с пистолета, който каза, че си ѝ дал. Истина ли беше това, Майер?

— Разбира се. Кълна се, за бога. — Той се прекръсти, но в движението като че ли имаше нещо безсрамно. — Дадох ѝ онзи стар полицейски револвер, който имах. Тя се страхуваше от Аквиста, нали разбираш. Ако някой я е убил, това е бил Аквиста. Логично е, нали?

— Кой е убил Аквиста тогава?

— Не съм аз. Трябва да си луд, ако мислиш, че съм убил собствения си шофьор. — Зачервените му очи се вдигнаха към лицето ми и придобиха ожесточен израз. — Слушай, мистър, това не ми харесва. Въобще не ми харесва. Доколкото знам, ти работиш за мен.

— Напускам.

— Това напълно ми изнася. Махай се от дома ми и върви по дяволите.

Тръгнах към вратата.

— Чакай малко, дължиш ми сто долара. Искам си ги обратно.

— Дай ме под съд.

Той се опита да се изправи, но отново падна на кушетката. Дишаше ускорено и силно. Крайниците му потрепваха конвулсивно. Огледах се за Хилда.

Предната врата се затръшна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Последвах я по стъпалата на верандата и през неокосената ливада. Тя се обърна назад, видя ме и хукна да бяга. В края на празния парцел краката ѝ се оплетоха в избуялите бурени. Тя падна на колене и се сви, косата забулваше лицето ѝ, а белият ѝ врат сякаш беше оголен за някаква незнайна и съдбовна брадва.

Изправих я на крака и я подкрепих с едната си ръка, за да не падне.

— Къде отивате?

— Не знам. Не мога да остана тук с него. Той ме плаши. — Гърдите ѝ се повдигаха и се опираха в мен, подобно на някакви диви създания, уловени в мрежа. — Баща ми е зъл човек и ме мрази. Мрази ни и двете, още откакто сме се родили. Спомням си деня, в който Ан се роди. Майка ми умираше, а той ѝ беше сърдит. Искаше син. Би се зарадвал да види и мен мъртва. Бях глупачка, че се върнах тук.

— Защо напуснахте съпруга си, мисис Чърч?

— Той ме заплашваше. Заплашваше ме, че ще ме убие, ако напусна къщата. Готова съм на всичко, само да не съм тук.

Тя вдигна очи към сляпата фасада на къщата и след това ги отмести към празния парцел с ръждясащите скелети на коли. Оттатък улицата черна лимузина зави покрай ъгъла и спря рязко до бордюра. Видях как от мястото на шофьора се появи един бял стетсън.

— Бранд. — Тя леко се притисна към мен, сякаш костите ѝ бяха омекнали от ужас.

Той тръгна сковано през празния парцел с дългите си като бутала крака. Запътих се да го посрещна. Заставахме лице в лице на тясната пътека.

— Какво правиш с жена ми?

— По-добре питай нея.

— Теб питам. — Големите му ръце висяха до тялото му с отворени длани, но бяха стегнати и трепереха. — Казах ти да стоиш далеч от нея. Заповядах ти също да оставиш този случай.

— Не става. Хванал съм се и ще продължа.

— Ще видим. Ако мислиш, че можеш да не зачиташ заповедите ми, да разиграваш моите помощници и да се измъкваш с това... — Той отхапа част от изречението. — Ето сега ти давам избор. Или се махни от моя окръг до един час, или ще бъдеш обвинен в углавно престъпление.

— Този окръг ти принадлежи, а?

— Остани тук и ще видиш.

— Вече съм дошъл тук, Чърч. Всеки път, когато се срещнем, ти имаш някой находчив нов план как да ме разкараш от случая. Аз съм с бавен ум, но когато нещо се проточи безкрайно, ставам малко подозрителен. Само малко.

— Твоите подозрения не ме интересуват.

— Прокурорът сигурно ще се заинтересува, освен ако и той не е раздразнителен като теб. Ако цялата управа на твоя окръг е раздразнителна ще отида по-горе.

Той погледна към бялото колоидално небе.

— Кое те кара да мислиш, че можеш да ми говориш така?

Във въпроса му имаше нещо театрално. Предположих, че волята му се огъваше и че неговата устойчивост беше разбита.

— Това, че си фалшив. Ти го знаеш и аз го знам. Знае го и жена ти.

Около устата му се оформи бледа линия, така бяла и отчетлива, сякаш направена с тебешир.

— Принуждаваш ме да те убия ли?

— Няма да можеш.

Устните му се разтегнаха и откриха зъбите, сред които проблеснаха златните сувенири на бедното детство. Очите му хлътнаха и потъмняха. Наблюдавах ги, за да видя сигнала. Промяната настъпи. Дясното му рамо се наведе надолу.

Гмурнах се под ръката му. Юмрукът му премина като тромава пчела, която жилна ухото ми в полет. Той залитна встрани и загуби равновесие, откривайки се или за ляв в челюстта или за десен в стомаха. Спрях се на второто. Тялото под дрехите му беше като дъска. Той блокира левия ми удар с дясната си ръка и контрира с неговия ляв. Юмрукът му попадна в страничната част на главата ми и ме завъртя.

Хилда Чърч се беше свила в края на парцела като уплашено животно. Очите ѝ бяха големи и празни, а устата ѝ беше отворена в беззвучен вик.

Нахвърлих се към Чърч като криех лицето си. Юмруците му се забиха под лактите ми и ме прегънаха на две. Тръгнах нагоре с ъперкът, който завъртя лицето му към небето. Шапката му падна. Той залитна няколко стъпки назад и се стовари на земята. Преобърна се, изправи се на крака и тръгна отново към мен.

Дългият му ляв удар намери стомаха, а после и носа ми. Разплутото ми зрение го долавяше украсен в цветовете на дъгата. Той се изви в кръста и дясното му кроше попадна в лицето ми. Навярно това предизвика аркада. По очите ми се разля течна топлина, която оцвети дневната светлина в червено.

Изправих се и тръгнах към него с наведена глава, поех левия му удар и разтърсих тялото му като с чук. Гардът му падна. Нанесох му ляво кроше в челюстта и усетих в лакътя си подобната на токов удар болка. Изуменият му профил се обърна настрани, опасан от червен ореол. Намерих го с ляв удар и след това вложих цялата си тежест в къс десен със сгънат лакът. Той падна по гръб върху страничната част на един модел — Т без колела.

Този път се надигна бавно. Краката му се влачеха в изсъхналата трева. Земното притегляне дърпаше ръцете му надолу. Можех да преодолея падащия му гард и да приключа с него. Вместо това стиснах ръцете му — беше победен, а и жената зад мене крещеше:

— Спрете! Трябва да спрете!

Държах ръцете му неподвижни. Лицето му беше като череп с опънат пергамент. Белегът върху слепоочието му беше червен и пулсиращ. Опитваше се да се освободи, затваряйки очи в агонията на усилието. Кръвта ми потече по него и се смеси с неговата и за първи път от началото на боя бях споходен от ясната мисъл, че единият от нас щеше да убие другия.

Яростта отново се надигна в него. Той ме удари с коляно и рязко се отдръпна назад, отскубвайки се от ръцете ми. Залитна настрани в бурените и се подпря на автомобила без колела. Настъпи пълно затишие. Видях Чърч да се обляга на купето на колата, видях и неподвижните дървета в лишената от полъх горещина и планините зад

тях, призрачни и двуизмерни в маранята. Ръката ми отривисто и механично тръгна към бедрото му.

Страхът премина през мен като назъбена искра. В джоба си имах пистолет. Не посегнах към него. Той се нуждаеше точно от това, за да го представи като самозащита. А той беше законът.

Неговият 11,5-милиметров пистолет го теглеше към мен. Продължителното му мълчание беше по-лошо от всякакви думи. Ако стреляше, това щеше да е тук и сега — под бялото небе на долината и по средата на случай, който никога нямаше да разреши. Под дрехите ми течаха студени поточета пот, а кръвта която капеше от брадичката ми, отмерваше секундите.

Жената пристъпи към мен.

— Бранд, този мъж беше мил към мен. Той не иска да стори нищо лошо. Не го наранявай. Моля те.

Ръцете ѝ се протегнаха към оръжието и го наведоха надолу. Тя отиде съвсем близо до него и застана с лице към рамото му.

— Кажу ми, че няма да го нараниш. Моля те. Не трябва да има повече убийства.

Той я погледна, сякаш никога не я беше виждал преди. Очите му бавно се фокусираха.

— Няма да има. — Гласът му идваше дълбоко от гърлото. — Дойдох да те отведа вкъщи, Хилди. Ще дойдеш ли у дома с мен?

Тя кимна и се облегна на него като кукла, преизпълнена с чувство за дълг.

— Тогава върви и се качи в колата. Аз ще дойда след малко.

— Няма да има повече проблеми нали? Обещавах ли?

— Няма да има. Обещавам.

Бранд мушна синия пистолет обратно в кобура. Телата им постепенно се откъснаха едно от друго като гигантска дяляща се клетка. Тя вървеше зашеметено и отпуснато по пътеката, водеща към улицата. Той я наблюдаваше през цялото време до момента, в който Хилда седна на предната седалка и затвори вратата. Тогава той вдигна шапката си и я изтръска в ръкава си.

— Готов съм да забравя това, ако и ти направиш същото.

— Да, но аз не съм готов.

— Правиш грешка.

— Ти си прави твоите грешки, а аз ще си правя моите.

— По дяволите, Арчър, не можем ли да се разберем?

— Не при условия, които ти изнасят. Оставам в Лас Крусис, докато тази работа не приключи. Опитай се да скалъпиш обвинения срещу мен и аз ще ти покажа няколко от моите.

— Например.

— Провал при изпълнение на служебния дълг. Тайни връзки с престъпници.

— Не. — Той протегна ръка. — Ти не разбираш.

Отдръпнах се назад извън обсега му.

— Разбирам следното: опитвам се да намеря отговор за две убийства и нещо се опитва да ме спре. Нещо, което прилича на представител на закона, говори като представител на закона, но не ми мирише на такъв. Поне моят нос не го долавя. Мирише ми на някой тъпак. Тъпак, който получава обществени пари, и докато седи зад полицейското бюро, се прави на служител.

— Винаги съм си изпълнявал дълга. — Но в думите му липсваше убеденост. Гневът му се беше насочил навътре и потискаше уязвеното му ръмжене.

— Изпълни ли го миналата нощ, когато остави онзи камион да се измъкне от окръга?

Той не отговори. Стоеше и гледаше земята между нас, после се обърна на пети и тръгна към колата си, като леко се препъваше. Гърбът на сакото му беше разпран. По дъното на неговия стетсън имаше ивица кал. Сянката, която тялото му хвърляше в разсеяната светлина, беше неясна и трептяща.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Намерих лекар и на лицето ми се появи осем шева. Изглежда докторът приемаше това за нормално и не ми задаваше никакви въпроси. Когато обаче работата беше свършена, ми поиска двадесет и пет долара. Той беше от този род доктори, а пък аз бях от този род пациенти.

Когато излязох от кабинета, усетих силен импулс да се кача в колата си, за да напусна Лас Крусис и никога да не се върна повече. Не можех да измисля нито една основателна причина да остана. Но тръгнах през града в посока към съда, придружен от моя месиански комплекс.

Издигащата се под прав ъгъл бяла бетонна постройка беше обградена от полянки, зелени като изкуствената трева, която погребалните агенти използват, за да прикрият смисъла на своята работа. Над главния вход имаше барелеф на сляпото правосъдие, обърнато с лице към слънцето. Високо над неясно очертаната и превързана глава на Темида железните стрелки на часовниковата кула показваха три и половина.

Покрито с плочки стълбище водеше към кабинета на прокурора на втория етаж. В преддверието едра блондинка с очи на комисар ме огледа иззад барикадите на гърдите си. Попита ме за името ми, консултира се по вътрешния телефон и ме ескортира до личния кабинет на прокурора. Това беше голяма и слънчева стая с оскъдна мебелировка. Няколко незначителни човешки щриха смекчаваха нейното ярко безличие: фотография на млада и красива жена върху бюрото, лавици с книги, като не всички бяха юридически, и две литографии на Дон Фриман върху стената.

Срещал съм три основни типа прокурори. Първият е леко набит и приветлив човек, който не е успял, или почти не е успял в своята частна практика и приключва кариерата си в съда, угаждайки на онези, които са го поставили там. Вторият тип е представен от издигащия се млад адвокат, който използва службата си като трамплин към по-

висока длъжност или по-доходоносна практика. При третия тип, вече не толкова рядък, се срещаме с обществения слуга, който по-скоро иска да живее в едно чисто общество, отколкото да послужи на някой приятел или да помести снимката си във вестника.

Изглежда, че Уестмор принадлежеше към втората категория. Той ми предложи цигара и ми я запали, като използваше възможността да разгледа лицето ми. Лицето му беше слабо, с изпъкнали скули и амбициозно до аскетизъм. Общият му вид се подчертаваше от очила без рамки, а горе беше увенчано от кичур преждевременно побеляла коса, стърчаща като метални стружки.

Предложи ми стол и седна зад бюрото си.

— Вие сте неуловим човек, мистър Арчър.

— Извинете ме. Имах да свърша някои работи.

— Изглежда сте ги вършил на четири крака. — Гласът му беше рязък, интелигентен и с нотка ирония. — Всъщност, аз си мислех много сериозно да подам срещу вас иск за гаранция.

— По какво обвинение?

— Възможностите са няколко. Оказване съпротива на служител, например. В Лас Крусис гледаме с доста лошо око на такова нещо. — Устата му беше придобила официален и предвзет израз.

— Чърч ли имате предвид?

— Имам предвид заместник-шерифа Брага.

— Брага си получи заслуженото. Ако не беше се захващал с мен, можех да заловя момичето.

— Сега Брага си дава сметка за това. Обаче аз на ваше място бих стоял далеч от тъмни улици. И не бих ви посъветвал да опитвате този номер отново върху Брага или който и да е друг от отдела на шерифа. Единственото нещо, което ви спасява от затвора е фактът, че докладвахте за колата на летището.

— На Чърч ли дължа това?

— Естествено. Шерифът прави това винаги, когато е необходимо. А буикът беше нужната следа, водеща към Бози.

— И Майер ми каза това. Значи Бози не е хванат.

— Все още не. Но след разговора ми с Майер получих една телеграма. Списъкът с престъпленията на Бози е много дълъг. — Уестмор вдигна от канцеларското си кошче къс тънка жълта хартия и го разгледа. — Кражба на дребно и хулиганство, когато е бил още в

началното училище, през следващите няколко години повтарящи се кражби на коли, тайно пренасяне на оръжие, грабежи, нападение на път. Обичайната прогресия. Като броим годината в Престън, седем от последните единадесет години е бил в затвора.

— Откъде идва той?

— Първоначално от западната част на Лос Анджелис. Но е бивал арестуван в пет западни щата. Последната му присъда е била за това, че е карал камион за шайка контрабандисти в Ню Мексико. Излязъл е от затвора през юли и е прехвърлил операциите си на северозапад.

— Сам ли е ограбил банката в Портланд?

— Доколкото е известно, това е работа на сам човек. Най-малкото, той бил единственият, който е влязъл в банката.

— И е излязъл от нея с двадесет хиляди долара?

— Повече от двадесет хиляди. Но за негов лош късмет не може да ги харчи. Те разполагат с доста пълен списък на откраднатите банкноти, който е разпространен по крайбрежието и из целия югозападен район. Покупката на колата в Лос Анджелис изглежда е бил единственият по-съществен опит да се използва някоя от банкнотите. Да, той си получава колата, но сделката нанесе обратен удар. Бози трябваше да офейка от Лос Анджелис, а полицията беше по петите му. Напуснали са хотела на „Мейн стрийт“ само час преди идването на полицията.

— Момичето било ли е с него тогава?

— Били са се регистрирали като мъж и жена. Мистър и мисис Джон Браун. — Едното ъгълче на устата му се изтегли в иронична усмивка. — Много подходящ псевдоним с оглед на това, което се случи на истинския Джон Браун.

— Кога са напуснали Ел Ей?

— Преди шест седмици, на трети септември. Той е ограбил банката в Портланд на петнадесети август. От трети септември до вчера се беше покрил напълно.

— Не съм аз — казах аз.

Той ми хвърли проницателен поглед.

— Продължете, ако знаете нещо повече. Аз ви доверих моите тайни.

— Знаете ли къде е езерото Пердида, мистър Уестмор?

— Би трябвало, имам там вила. Защо?

— Това е една от пресечните точки на случая. Бози и момичето на име Съмър са се крили там в продължение на няколко дни в началото на септември. А Ан Майер е била видяна за последен път на езерото...

— Как се намесва тя в тази история?

— Тя е в центъра ѝ. Не знам какви мерки са били предприети, за да бъде намерена. Ако все още не е направено, предлагам да бъде разпратен бюлетин с пълно описание.

— Шерифът направи това през миналата нощ. До този момент нямаме отговор.

— Мисля, че трябва да съсредоточите вашето издирване върху езерото Пердида.

— Какви са основанията ви?

— Ето. — Подадох му точето и ключовете от вилата и отново разказах цялата история.

Уестмор слушаше нетърпеливо, а неспокойната му ръка удряше по бюрото, сякаш усещаше секундите, които изтичаха под пръстите му.

— Може би Макгауън лъже. Не смятате ли, че неговата история е фантастична?

— Тя е налудничавата като самия живот. Ако си съчиняваше, той би измислил нещо по-правдоподобно. Освен това аз видях дупката.

— Може да я е изкопал сам. А може и да има причини да лъже, щом е дядо на Съмър.

— Когато ми разказваше за гробарите, Макгауън дори не знаеше, че момичето има проблеми.

— Изглежда, че поне вас е убедил.

— Разпитайте го сам.

— Възнамерявам. Междувременно, искам да дадете официални показания.

— За това съм тук.

Той натисна копчето на вътрешния си телефон и поиска да му изпратят стенограф. В стаята влезе благовъзпитан побелял мъж, мъкнещ стенографска машина, която постави на бюрото. Докато бягащите му пръсти записваха историята ми, Уестмор бродеше из стаята.

Според мен шерифът играеше чисто условна роля. Ако Уестмор беше друг, може би щях да говоря открито. Но той беше много

праволинеен и това ме правеше недоверчив. Прокурорът имаше повече власт от шерифа, но аз не знаех как ще я използва.

По средата на моя рецитал го извикаха навън.

Той се върна с блеснали очи и трескав от вълнение. След като стенографът излезе, Уестмор ми обясни причината.

— Говорих с хора от разузнаването към държавния финансов отдел. Тази сутрин им дадох счетоводните книги на Кериган. Нямало е време за пълен анализ, но засега са сигурни, че той е мамел правителството.

— Укриване на данъци?

— Да, от няколко години. В края на четиридесетте е направил доста пари в своя бар. Пари, които не е отчетел като доход.

— Къде са тези пари?

Той сви тесните си рамене, върху които имаше сако на тънки линии.

— Лас Вегас, Танфоран, Калиенте — много по-вълнуващо, отколкото да плащаш данъци. След като купил „Златната пантофка“, на следващата година, Кериган започнал да води два комплекта счетоводни книги. Очевидно това е ставало със знанието на Ан Майер, която се правила, че не вижда. По това време тя била негова секретарка и счетоводителка. В продължение на няколко месеца правителството се опитвало да се сдобие с конкретни доказателства срещу него. Те ми казаха, че замисляли да извикат и двамата пред съда, който да реши дали срещу тях да бъде заведено дело.

— Не е чудно, че се е опитвал да се измъкне.

Уестмор кимна тържествено.

— Доналд Кериган загазил и финансово, и морално, и всякак. Дори бракът му се рушал. Току-що говорих по телефона с Кейт Кериган. В известен смисъл той е по късметлия от нея. Извън играта е.

— А тя не е ли?

— Не и правителството се задълбочи в случая. Тя е подписвала неговите декларации за данъци без да знае, че сведенията били неверни. Вероятно те могат да вземат всичко, което ѝ е останало.

Помислих си за Кейт Кериган, все още оплетена в последиците от нейния погрешен избор, направен преди седем години.

— Това не е ли много жестоко спрямо нея?

— То няма да се случи, ако зависи от мен. Кейт е много почитена жена и в случая е светица, абсолютна светица.

Не се впуснах в спор, въпреки че светица не беше точната дума.

— Аз също я харесвам.

— Приятно ми е да го чуя. Между другото, тя питаше за вас. Исква да ви види, след като свършите тук.

— Вкъщи ли си е?

— Да. Аз не ѝ казах едно нещо и не бих искал да го научи, нито пък някой друг. — Той ме гледаше с известно съмнение.

— Ще си остане между нас.

— Добре, това е свързано с вашата идея, че Ан Майер е централната фигура в този случай. Според анулираните чекове на Кериган, през миналата година той ѝ е плащал по хиляда долара на месец.

— Това е голямо заплащане за администратор.

— Повече отколкото самият той някога е печелил в бизнеса.

— Изнудване?

— Това изглежда като логична хипотеза. Някакъв вид подкуп за пазене на тайна, вероятно свързан с неговите далавери с данъците. Каквото и да е било, то му е дало силен мотив за убийството ѝ. Това съответства ли на вашите предположения?

— Ще го взема под внимание поне за момента.

Уестмор тръгна към прозореца и застана с гръб към мен. Когато се обърна, очилата му блестяха ослепително от падащата под наклон светлина.

— Да предположим, че Кериган е убил Ан Майер в понеделник и по някакъв начин се е отървал от тялото ѝ.

Той е знаел, че рано или късно то ще бъде открито и очевидно ще бъде заподозрян. Без съмнение също е знаел, че Финансовият отдел се е готвел да го пипне за тлъстия врат. Тогава е решил да се измъкне с колкото се може повече пари.

— И с Джоу Съмър.

— С момичето, разбира се. Тя е катализаторът в реакцията. Съмър е свързала двамата си мъже и те са разработили плана за кражба на товар с алкохол. Бози е имал двадесет хиляди долара, които не е можел да харчи. Кериган пък е имал връзките, които са му дали възможност да поръча товара и да го предостави на Бози. Той дори е

уредил временно скривалище във военновъздушната база. За тези различни услуги Бози му е платил с откраднатите пари.

— Които Кериган също нямало да може да харчи.

— Очевидно той не е знаел това. Те са го метнали. Бози е използвал момичето като стръв. — Престъпническият жаргон на Уестмор се съчетаваше по странен начин с акцента му, придобит в „Айви лийг“.

— Може би — казах аз, — но за нея работите са станали истински. Тя беше влюбена в Кериган.

— Веждите му се повдигнаха.

— Откъде знаете това?

— От начина, по който тя говореше. Освен това аз ги видях заедно.

— Това не е ли доста субективно доказателство?

— Въпреки всичко вие не можете да го игнорирате. Всички сме хора. Това се отнася както за момичетата в „Корона“, така и за онези, които се справят сами.

— Няма да спорим. — Лицето му застина в официална маска. Той беше бюрократ, колкото и да не му харесваше това. — Във всеки случай, тя е съучастница в убийството. Ние знаем, че Бози е застрелял Аквиста.

— Със сигурност ли знаем това?

— Аз съм убеден, че той е застрелял Аквиста и Кериган. Куршумите, които са причинили смъртта, са дошли, от едно и също оръжие. Вижте досието на Бози. Чиста случайност е, че не е извършил убийство преди това. За този товар с уиски той бил готов да убива. Тази стока е била по-добра от парите, с които е разполагал. Все още има щати, в които добрият контрабанден алкохол е ценна стока.

— Ню Мексико е един от тях. Индианците от резерватите плащат много за нея.

— Не съм забравил за това. Държим под наблюдение всички магистрала, които извеждат от щата. Когато той се опита да прекара камиона през границата, ще го хванем. И работата ще бъде вързана.

— С копринена панделка.

— Каква копринена панделка? — троснато каза той.

— С нея не става добър възел. Казахте, че Аквиста и Кериган са били убити с едно и също оръжие.

— Точно така. Дейнлоу свърши добра работа с куршумите. Този на Кериган е бил смачкан от черепната кост, но онова, което е останало от него е било достатъчно за положителна идентификация. Той е дошъл от същата цев, както и куршума в гърдите на Аквиста.

— Каква цев?

— Революер с калибър 9,3 мм. Дейнлоу счита, че навярно това е старо полицейско оръжие с нагнетателен механизъм.

— Ако вашите балистични данни са верни, тогава оставете Бози. Той не е убил Кериган.

— Аз казвам, че го е убил.

— Чакайте малко. Обърнете внимание какво означава това. Това означава, че от военновъздушната база той е подкарал камиона към мотела по време, в което всяко ченге от окръга го търси. Паркирал е загрялата кола пред мотела, влязъл е вътре и застрелял съучастника си в престъплението. Какъв мотив би могъл да има той, за да оправдае риска.

Уестмор се облегна напред върху бюрото с разперени пръсти в поза на обвинител.

— Смъртта на Кериган е премахнала човек, който би свидетелствал срещу него, свидетел, който би станал опасен веднага щом разбере, че парите, с които са му платили са непотребни. А Кериган се е готвел да бяга с момичето.

— Не е убедително — казах аз. — Бози е имал онова, което е искал. Той не би се върнал обратно само заради удоволствието да пръсне главата на Кериган. И ако не е извършил едното убийство, тогава не е извършил и другото, в случай че Дейнлоу знае какво говори.

— Имам пълно доверие в Дейнлоу. И твърдя, че Бози е извършил и двете убийства. Или пък е убил Аквиста и след това е дал оръжието на момичето, за да го използва срещу Кериган.

— Това е малко вероятно.

— Напротив. Тези две предположения са единствено възможните, които се покриват с фактите. Има такъв закон за пестеливост при интерпретиране на данните.

— Тази пестеливост е фалшива, ако не покрива всички факти.

Той ме погледна втренчено и с присвити очи, сякаш бях свидетел от противната страна.

— Има ли нещо, което вие да знаете, а аз не?

Отвърнах на погледа му колкото може по-ласкаво. Той не беше от този тип, който можеш да опознаеш за час или година. Съмнявах се, че човек с толкова неспокоен блясък и добре поддържан маникюр като Уестмор би взел дейно участие в съдопроизводството. Но политиката, към която се беше насочил, за разлика от секса, отчуждаваше, а не свързваше хората.

Станах и отидох до прозореца. Навън на поляната група затворници в дочени комбинезони подрязваха бодливите храсти около съда. Нямах никакво желание да бъда сред тях. Мощна косачка, която не се виждаше, бръмчеше като насекомо, уловено в мудната кехлибарена светлина на следобеда.

— Разбирам, че има — обади се той на рамото ми.

— Нищо конкретно.

— Да видим. Нямам време за губене.

— Майер ми разказа за един пистолет. Не знам дали да му вярвам. Най-същественото е, че той сам повдигна въпроса. Може би се е опитвал да обясни липсата му.

— Какъв пистолет?

— Полицейски револвер. 9,3 мм с нагнетателен механизъм. Той твърди, че го е дал на дъщеря си миналата есен. Тя му поискала оръжие, за да се пази от Тони Аквиста.

— От Аквиста?

— Това е версията на Майер. Може и да лъже.

— Не разбирам... мислех си, че работите за Майер.

— Вече не. Между нас застана една случка от преди десет години. Това преди вашето време ли е било?

— Едва ли. От петнадесет години работя тук.

— Тогава навярно си спомняте случая. Майер е бил извикан пред съда затова, че е малтретирал по-малката си дъщеря.

— Спомням си — каза той мрачно. — Делото обаче никога не беше разгледано. Момичето беше твърде уплашено, за да даде показания. Предполагам също, че Майер е използвал някакви връзки. Единственото, което съдията Крейг можа да направи, беше да отсъди, че неговият дом е неподходящ за малолетни и да измъкне детето от ръцете му.

— Каква е иначе репутацията на Майер?

— Предполагам, че като млад е бил брутален човек. А пък съм и чувал, че е натрупал първоначалния си капитал, превозвайки алкохол за мексикански контрабандисти. Това е било преди моето време.

— Шерифът не е подбирал много сватове.

— Не съдете за един човек по неговия тъст — строго каза Уестмор. — Когато се ожени за Хилда, Чърч знаеше всичко за стария. Неговата основна цел е била да отърве двете момичета от Майер. Той сам ми каза това една нощ, когато беше на няколко уискита със сода.

— Семейството е заможно, нали?

Чертите на лицето му застинаха.

— Ако се опитвате да се доберете до онова, което предполагам, по-добре се откажете. Шерифът не се интересува от парите. Той работи по шестнадесет часа на ден за по-ниско заплащане от моето. Чърч просто се влюби в дъщерята на Майер и се ожени за нея. Той прави онова, което счита за правилно, без да се интересува от последствията.

— Радвам се да чуя това — казах аз и тупнах превързаната страна на лицето си. — Това отнася ли се и за неговия специалист по идентификациите Дейнлоу?

— Боя се, че не разбирам.

— Може ли да се вярва, че Дейнлоу няма да изопачи фактите, независимо къде водят те?

— Абсолютно.

— Дори и ако водят до собствения му отдел?

— Едва ли имате предвид Брандън Чърч.

Бях навлязъл в много опасна територия и затова се върнах малко назад.

— Това е ваш извод.

Очите на Уестмор блеснаха като главички на гвоздеи, а на устата му се появи студена усмивка.

— Дейнлоу иска да бъде шериф повече от всичко друго на света.

— Тогава го изпратете в дома на Майер. Старият е направил нещо като стрелбище в мазето си. Дейнлоу може да намери и още някои от тези 9,3-милиметрови куршуми, с които разполага. А може и да не намери.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кейт Кериган чакаше в колата ми.

— Страхувах се, че няма да те намеря — каза тя, когато отворих вратата. — Взех такси до тук. Макгауън се обади от електростанцията.

— Нещо за мен?

— Да, той е на път за вкъщи, за да се срещне с теб. Не говореше много определено, но мисля, че е нещо за внучката му. Помоли ме на никого да не споменавам за неговото обаждане освен на теб.

Влязох в колата и потеглих. Гимназията остана зад гърба ни. Когато подминах няколко сгради след съда, видях един челен отряд от форсирани коли и таратайки, които вилнееха по улиците. Следваше ги нередовна армия от момчета в джинси и красиви момичета с голи крака. Някои от момичетата бяха на възрастта на Джоу. Чудех се какво я е отделило от тях, къде беше разликата.

Кейт промени посоката на мислите ми.

— Като си помисля — каза тя, — че преди по-малко от десет години и аз бях едно от тези деца. Най-щастливото от тях. Тогава баща ми беше още жив и аз бях Кралицата, която се завръщаше в дома си, а капитанът на футболния отбор ме водеше на разходка. Мислех си, че всичко ще бъде прекрасно, през целия ми живот. Защо никой не ми каза?

— Никой никога не казва.

— Те ме оставиха да живея в свят на мечти — горчиво каза тя. — Оставиха ме да повярвам, че съм особена, че нищо не може да ме нарани. Знаеш ли коя си мислех, че съм? Дамата от Шалот^[1], наблюдаваща света в огледало. И след това огледалото се счупи. Нали знаеш поемата?

— И аз съм я чел в гимназията.

През останалата част от времето, докато пътувахме към дома ѝ, ние мълчахме. От Макгауън нямаше и следа, и тя ме помоли да влезем вътре и да изчакаме. Въпреки слънцето, което грееше през целия ден,

всекидневната ѝ беше мразовита. От стените все още се носеха отгласи от кавгата, която бях подслушал.

Тя хвърли черната си шапка и ръкавици на един стол и ми посочи другия.

— Дори е по-лошо, отколкото си мислех. Сам Уестмор каза ли ти?

— Малко.

— Дон ми остави по-малко от нищо. Сам казва, че може да отговарям за данъци, които не са били плащани в продължение на няколко години. Нещо, за което дори не знаех.

— Това няма да се случи, ако Уестмор се намеси. Той ти е добър приятел, нали?

— Винаги съм смятала така.

— Но какво ще стане в противен случай? Какво ще стане, ако те наистина ти вземат останалото имущество?

— Ще остана без стотинка.

— Това толкова ужасна перспектива ли е?

— Въобще не знам. Още не съм се сблъскала с това.

— Прецени отсега. От какво има да се боиш толкова? Ти си млада, красива и умна.

Ръката ѝ върху, която нямаше пръстени, нетърпеливо тръгна настрана.

— Страхувам се, че не мога да отговарям на комплименти. Не и днес. Благодаря ти все пак за добрите намерения.

— Не виждам от какво има да се оплакваш. Той ти направи услуга с това, че го застреляха. А може би ти е направил още една, като е пропилял парите ти, вместо ти да сториш това.

Тя ме погледна така, сякаш се съмняваше в моя разсъдък.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти отново ще решиш да се омъжиш...

— Никога.

— Въпреки това ще го направиш. Когато то стане, ще имаш един по-добър шанс да срещнеш честен съпруг, а не някой друг Кериган. Този щат гъмжи от мъже, които искат да забогатеят лесно, търтеи, които се тълпят подир парите, където и да се намират те. Срещал съм ги с хиляди.

— Толкова ли са много?

— Мини покрай някоя голяма сграда в Бевърли Хилс или Санта Барбара, или Санта Моника и ще срещнеш двама-трима в техните ягуари и кадилаци.

— И всички ли имат... съпруги?

— Те ограбват жените. Докато има жени, които да притежават три четвърти от собствеността в този окръг, ще има и мъже, които ще се опитват да им я отнемат, а пък и успяват. Ти принадлежиш към най-голямото тайно женско общество в Съединените щати — на заможните момичета, които се омъжват за неподходящи хора и живеят, за да оплакват избора си. Техните средства служат за издръжка на мъжкото братство.

Тя ме изгледа продължително и изумено.

— Ти живееш в ужасен свят, нали?

— Истинският свят.

— Как понасяш това?

— Като не инвестирам чувствата си във фалшиви стойности. А ти?

— Аз не мога. Вероятно е очевидно. Аз съм момиче, отгледано с нежност — тя произнесе фразата с ирония, — което прекалено дълго чакаше да порасне. Трудно е да пораснеш... не е чудно, че толкова малко хора успяват. — Между веждите ѝ се появи дълбока тревожна бръчка и гласът ѝ се промени. — Дон не беше толкова лош, колкото си мислиш. Той искрено се стараяше, до едно време поне. Това, че не можеше да оперира с пари, не беше само негова грешка. Трябваше да му помогна. Можех да го направя по най-различни начини. Аз не бях добра съпруга. Той се нуждаеше от повече, отколкото бях способна да му дам.

— Той се нуждаеше от повече, отколкото някой можеше да му даде.

— Днес следобед си пълен с тежки думи.

— Извинявай. Както ти казах, срещал съм ги много като Кериган. Там, където трябва да имат сърце, те имат вакуум. Или пък може би нещо ги сполетява, когато са деца. Във всеки случай, в тях няма нищо друго освен глад, глад, който ти не можеш да утолиш.

— Като жена?

Тя се изчерви, надигна се от смущение и отиде до големия прозорец. След малко се обърна към мен или към нехайния град:

— Не бих могла да се подреда по-лошо, нали? Като си помисля какъв беше баща ми... човек, когото уважавах в долината. Дядо ми е основал колежа в Лас Крусис върху земя, която сам е дарил. А аз ги предадох. Аз пропилях не само техните пари. Аз пропилях тяхната репутация, всичко, което отстоявах, цялото минало. — Тя се обърна и огледа арктическата красота на стаята. — Едва ли е честно и едва ли е възможно да унищожа толкова много с една-единствена грешка.

— То не е унищожено, нито пък ти. Мошеници като Кериган не могат да унищожат истинските хора и истинските неща.

— Наистина ли?

Тя отново се обърна с гръб. Светлата ѝ коса, която се спускаше свободно надолу я правеше да изглежда като младо и стройно момиче. Трудно беше да повярваш, че е преминала през седем тежки брачни години и че един изстрел я бе направил вдовица.

Приближих се до нея.

— Твоят живот не е свършил, той едва започва.

— Страхувам се, че не можеш да ме утешиш с тази недодялана философия... Не, извини ме за тези думи. Ти си мил с мен още от самото начало.

— Не беше трудно, Кати.

— Той каза, че не съм била жена. Аз съм жена, нали?

Обърнах я за раменете и я прегърнах. Тя ми поднесе устните си. Опрени на превръзката ми, те промълвиха:

— Съжалявам, че са те наранили, Лу. Моля те, не се излагай повече на опасност.

— Няма. Не е нищо сериозно.

— Аз жена ли съм наистина? Аз... привличам ли те?

Не можах да ѝ отговоря с думи.

След известно време тя каза:

— Чувствам се като вдовицата на Ефезий.

— Аз съм пълен с тежки думи, а ти с литературни алюзии. Продължавай. Много е поучително.

— Подиграваш ми се.

— Защо не?

Тя дръпна главата си върху изваяното си бяло рамо и прошепна в ухото ми:

— Накарах ли те да се почувстваш мъж, Лу? Накарах ли те?

— Аз и преди се чувствах мъж. И все още е така.

— Хвалиш се.

— Добре, хваля се. Няма кой да ме чуе освен теб, а ти нямаш нищо против.

Тя се засмя. По верандата се чува тътрещи се неравномерни стъпки. Звънецът се обади напевно.

[1] „Дамата от Шалот“ — Поема от Алфред Тенисън (1809–1892). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Макгауън си беше обръснал брадата. Под невъзмутимата сива шапка лицето му беше като блестяща кафява хартия. Той беше с износен костюм от син серж и черна вратовръзка. Отрязаната брада, на неделните дрехи и спускането в долината го бяха състарили.

— В края на краищата Джоузифин дойде — каза той.

Излязох навън и затворих вратата след себе си.

— Тя при езерото ли е сега?

— Не, отново тръгна нанякъде. Броди из онази пустош по цял ден да търси Бози. Беше много изморена. Опитах се да я накарам да остане при мен, но тя не пожела. Всичко, което искаше от мен, беше да я упътя как да стигне до Травърс.

— Травърс?

— Явно Бози е там. Джоузифин отиде да го намери.

Той се облегна на касата на вратата, беше изтощен от усилието да говори. Сложих ръка около раменете му, за да го подкрепя. Костите му бяха тънки като на бостанско плашило.

— Тя ли ти каза това?

— Тя не каза, че той е там. Това беше мое предположение. Когато бяха при мен през септември, Бози прояви голям интерес към мястото... трябваше да се сетя за това по-рано, когато разговарях с теб. Той ме разпитва много за него.

— Какво те пита?

— Къде се намира и как да стигне дотам.

— И ти му каза?

— Тогава не видях нищо лошо в това. Травърс е на другия край на Бейкър, отвъд Невада. Завиваш вдясно от магистралата при едно селце, което се казва Йелоу Форд и оттам до Травърс разстоянието е около петнадесет километра, като се минава през планината. Това е много запустял район.

— Пътищата проходими ли са?

— Точно това искаше да знае и Бози. Той каза, че би искал да отиде там някой ден на излет. Пътят е наред... поне беше последния път, когато ходих там. По-голямата част от него е направена от твърд камък.

— Той би ли могъл да закара там камион?

— Не виждам защо да не може. Пътят беше построен, за да се прекарва тежко оборудване.

— И сега Джоу е тръгнала за там?

— Сигурно. Тя ме накара да начертая една малка карта, която показва как се стига до мястото.

— Ще я начертаяш ли и на мен?

— Не. — Неговата мрачна усмивка откри жълтите му зъби. — Идвам с теб, синко. Не съм толкова бърз в краката, колкото бях едно време, но все още мога да стрелям, когато се наложи.

Не се опитах да го разубеждавам.

Когато си взех довиждане с Кейт и тръгнах надолу към улицата, той беше извадил една пушка от багажника на своя форд модел А. Тя беше ловна, среден калибър и с телескопичен мерник. Той я остави внимателно на задната седалка на колата ми и се качи отпред.

Натиснах стартера.

— Какво те накара да дойдеш при мен?

— Мисля, че си честен човек. Говориш като такъв. Рискувам с надежда, че ще се държиш почтено.

— Ще направя каквото мога.

Когато стигнах булеварда, завих надясно и се насочих към покрайнините на града. Беше се здрачило и светлините в къщите започваха да припламват. На фона на осветения в зелено източен хоризонт планините бяха като огромни забулени жени. Няколко случайни звезди започнаха да приковават краищата на вечерта.

Гласът на Макгауън дойде от сгъстяващия се мрак:

— Джоузифин е попаднала между крадци. Не бих могъл да стоя и да гледам, без да направя нещо. Трябваше да я видите днес, цялата почти е раздърпана, с изцапано лице и онзи уплашен поглед. Едва я познах.

Спряхме в Барстоу за сандвичи и кафе, а в Бейкър — да проверим гумите на колата. С настъпването на нощта времето се застуди. След около час, на излизане от Бейкър, на хоризонта се

появиха други планини. Звездите над тях сега бяха скупчени на бели гроздове. В подножието на възвишението проблясваха няколко светлинки, напомнящи блестящи капки, паднали от небето.

Те се плъзгаха по равнината към нас. Изведнъж планините се оказаха почти над главите ни, заличавайки част от небето.

Макгауън наруши дългата тишина:

— Това тук е Йелоу Форд.

Селището се състоеше от общ склад, бензиностанция, няколко паянтови къщи, колиби, покрити с насмолена хартия, и един павилион със заковани врати и прозорци, с претенции за недвижим имот, обграден от километри пустеещи площи. Брезентов флаг окачен върху бензиностанцията съобщаваше: Изложба на истински гърмящи змии и други влечуги. Спрете и вижте чудовищата на пустинята.

Когато спрях до колонките, от къщичката излезе човек облечен в кафява карирана риза.

— Етил.

Той започна да налива. Лицето му приличаше на износено седло, станало жертва на обстоятелствата.

— Искате ли да видите моите змии, докато чакате. Имам една гърмяща змия с ромбове по гърба, дълга почти метър и половина.

— Търся друг вид животно.

— Отровен гущер? Моят гущер умря.

— Един мъж. — Описах му Бози.

Настъпи продължителна пустинна пауза.

— Не съм го виждал тази седмица — каза той най-накрая.

— Но иначе си го виждал?

— Ако това е същият млад червенокос човек. Миналия месец се отби тук няколко пъти за бензин и се повъртя безцелно наоколо.

— С каква кола беше?

— Закрит буик.

Макгауън ме сбута с лакът.

— Той е.

— Къде отсядаше?

— Не каза. Някъде сред хълмовете. — Той махна с ръка към планината. — Когато за първи път дойде тук, си купи спален чувал и малка лагерна печка от склада отсреща. Твърдеше, че търси уран, но не беше така. Не би могъл да различи желязна руда от мед.

Той изключи помпата и се облегна на отворения прозорец. Избледнелите му от слънцето очи гледаха косо от покритите с бръчици отвори върху лицето му, напомнящо щавена кожа.

— След известно време започна да ме изнервя. Последния път, когато беше тук, имах странното усещане, че е решил да ме ограби. Но все пак не го направи.

— Кога беше това?

— Някъде към средата на миналата седмица. После веднага офейка. Какво все пак правеше той тук?

— Криел се е.

— От военните?

— Възможно. Чух, че рано тази сутрин е минал оттук с голям камион с алуминиево полуремарке. Случайно да си го видял?

— Не съм. Не отварям преди осем часа.

— А да си видял тази вечер едно момиче? Красива малка брюнетка със спортен модел Ем Джи?

— Да, тя мина оттук преди няколко часа. Не спря на бензиностанцията.

Макгауън се наведе през мен.

— Пътят към Травърс отворен ли е?

— Доколкото знам. Там все още не е валил сняг. Мисля, че трябва да е отворен. Днес един камион замина натам.

— Камион боядисан с алуминиева боя? — попитах аз.

— Син камион, голяма синя товарна машина, приличаше на тези, с които пренасят мебели. Беше около четири часа следобед, когато отмина нагоре. През деня оттук се вижда част от пътя. — Като му плащах бензина, той добави: — Ако мислите да пътувате към Травърс през нощта, по-добре се пазете от участъците с падащи камъни. Не са чистени от няколко години.

Благодарих му и продължих.

Макгауън се наведе напред, като че ли с това можеше да накара колата да се движи по-бързо.

— Джоузифин е там и това е добре.

— Не само тя е там.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Първите няколко километра след отклонението от магистралата, пътят беше прав и равен. След това започна да се вие и извива по собствена воля. Повърхността му беше набраздена от дупки и вдлъбнатини и трябваше да намаля скоростта.

Някъде по средата на пътя гумите ми заораха в пясък, натрупан от рушация се склон. От другата страна земята пропадеше стръмно в каньона. По-нататък светлините ми отново попаднаха на набраздена кафява купчина пясък. Спрях колата и излязох. Макгауън остана на предната седалка.

Пясъчното хълмче покриваше повече от половината път. В самия му край имаше отпечатъци — следи от огромен камион. Когато ги разгледах по-отблизо с фенерчето си, открих, че това бяха две бразди от гуми, които частично се наслагдаха една върху друга. И двете бяха пресни.

Изправих се, сърцето ми се блъскаше в ребрата. Някъде по черните възвишения над мен слаб вой терзаеше тишината. Не помръднах. Звукът се усили. Това беше двигател на кола, която се спускаше надолу по планината.

Светлините проблясваха срещу небето и някъде горе се очерта каменна подпора срещу срутвания. Върнах се при колата и угасих фаровете. Нямах време да я преместя. Извадих пистолета и се свих зад отворената предна врата. Макгауън се протегна за пушката си.

Дългите снопове на фаровете се простряха над каньона, след това се върнаха на пътя и блеснаха в очите ми. Малката спортна кола подскочи на завоя. Клаксонът изсвири. След това се задействаха спирачките ѝ. Тя се завъртя, плъзна се и се вряза напречно в пясъка като едва не се преобърна. Шофьорът изхвърча през вратата откъм наклонената страна, падна по лице и остана да лежи неподвижно на пътя.

— Това е Джоуифин — каза Макгауън.

Затичах се към нея и насочих фенерчето си към лицето ѝ. Откъм горната ѝ устна пълзяха две кървави червейчета. Очите ѝ бяха втрещени от шока, но беше в съзнание.

Опита се да се изправи и не успя. Подкрепих я с ръката си. Плътта ѝ бе съвсем омекнала, а тялото ѝ бе толкова крехко, сякаш беше без кости.

— Аз съм ранена — каза тя, подсмърчайки. — Те ме нараниха много тежко.

Избърсах окървавената ѝ устна и тогава видях, че роклята ѝ беше разкъсана до кръста. По тялото ѝ имаше контузии, които не можеха да бъдат от падането от колата.

Макгауън излезе от автомобила и с усилие се запъти към нас.

Заговорих на момичето с жестокост, каквато не изпитвах.

— На енергични хора като теб рано или късно им се случва да пострадат. Това е напълно справедливо, когато самата ти нараняваш други хора.

— Никого не съм наранявала през живота си.

— А Тони Аквиста?

— Не знаех за Тони. Честно, мистър.

— А Кериган?

— Когато отидох там, Дон беше мъртъв. Аз не съм го застреляла.

— А кой?

— Не знам. И Бози не знае. Аз трябваше да се срещна с него. Ние заминавахме заедно, той и аз.

Тя излизаше от шока. Очите ѝ започваха да се движат и да възвръщат блясъка си. Една сълза остави върху лицето ѝ светла следа.

Нанесох удар напосоки:

— Какво стана с парите, които Бози даде на Кериган?

Джоу не отговори. Но главата ѝ неволно се отпусна върху ръката ми и тя погледна към спортната кола с крайчеца на очите си.

Макгауън се обади зад мен:

— Добре ли си, Джоузи?

— Разбира се. Превъзходно. Всичко е отлично. — Острото ѝ езиче близна горната ѝ устна. — Дядо?

Оставих ги насаме и претърсих двете седалки на колата. В пространството зад седалката на шофьора под пътническия сандък имаше един продълговат пакет, увит във вестник и вързан с връв.

Разкъсах хартията. Беше пълен с банкноти от петдесет, сто и петстотин долара, всичките нови. Вестникът, в който беше увит бе портландски „Орегониън“ от август тази година. Загънах го отново и го заключих в металното куфарче за доказателства, намиращо се в пътническия куфар в колата ми. Пари и марихуана — нещата, които произвеждаха мечти.

Сега тя бе изправена на крака, а Макгауън я бе взел в прегръдките си. Тя мяукаше като котенце, изцапано котенце в буреносен свят.

— Те ме обградиха. Отвориха една от касите и се напиха, а после започнаха един по един. Отново, и отново, и отново. — Гласът ѝ прескочи на октавите на отчаянието.

На фона на заплетените ѝ коси лицето му беше гранитно.

— Аз ще ги убия, момиче. Колко са?

— Трима. Дойдоха от Албукерк да вземат уискито. Трябваше да остана с теб, дядо.

Той се намръщи и на лицето му се изписа печал и почуда.

— Твоят съпруг не се ли опита да ги спре?

— Бози не ми е съпруг. Предполагам, че би ги спрял, ако можеше. Но преди това те му взеха пистолета и го пребиха.

Докоснах потръпващия ѝ гръб.

— Те все още горе ли са, Джоу?

— Да, когато се измъкнах товареха камиона. Другият камион оставиха в старата пожарна.

— Покажи ми мястото.

— Не искам да се връщам там.

— Но не искаш и да останеш тук сама.

Тя погледна към колата, а след това нагоре и надолу по пътя, сякаш неясните му очертания бяха годините на нейния живот, минало и бъдеще. Без да продума момичето седна на предната седалка.

Минах през тясното пространство между спортната кола и бездната на каньона. Макгауън държеше пушката между коленете си. Джоу седеше между нас, с поглед зареян в нищото.

— Заради парите ли уби Кериган? — попитах аз.

— Не. Не. Аз отидох там, за да се срещна с него и го намерих в кръв. — Гласът ѝ беше безнадеждно монотонен.

— Защо избяга тогава?

— Защото щяха да си помислят, че аз съм го убила. Точно като теб. Но аз не бих наранила Дон Кериган. Аз го обожавах.

Макгауън се изплю през прозореца.

Аз казах:

— Ти си взела парите от него.

— Да, взех ги. Имах това право. Дон беше мъртъв, на него не му трябваша. Те лежаха на пода в офиса, вдигнах ги, взех една кола и тръгнах да търся Бози. Всичко, което исках беше да се махна.

— И двадесет хиляди долара. Бози ли ти каза да вземеш парите и да отидеш при него?

— Не, нищо подобно. Аз знаех, че заминавам с Дон. Дори не знаех със сигурност къде е Бози.

— Това е истина. Бях ти казал — рече Макгауън.

Тя вдигна лице, за да ме погледне.

— Защо не ме пуснеш? Не съм направила нищо лошо, с изключение на това, че взех парите. А те просто си лежаха там. — Гласът ѝ се оживи. — Задръж ги за теб, защо пък не? Никой няма да узнае. Дядо няма да каже.

Макгауън издаде звук, който можеше да бъде или стон или изсумтяване изразяващо отвращение.

Аз рекох:

— Парите нямаше да ви свършат работа. Не знаеше ли това?

— Я повтори.

— Парите бяха крадени и Бози не можеше да ги харчи. Той ги е взел от една банка в Портланд, а те са имали списък на банкнотите. Никой никъде не можеше да ги използва. Или може би си знаела това.

— Не ти вярвам. Бози не би направил такова нещо.

— Все пак го направи. Той е мамел Кериган. Парите са били държавни.

— Ти си луд — каза тя разпалено.

— Така ли? Помисли малко, Джоу. Би ли рискувал Бози двадесет хиляди долара в сделка като тази, ако му бяха от полза? Никой не би постъпил така.

Известно време тя не каза нищо. Чувствах нейното присъствие и почти усещах движенията на малкото ѝ смрачено съзнание. Нейната личност, понесла насилие, отново се затваряше — здраво, стегнато, като юмрук в отбрана.

— Ако това е вярно, се радвам, че го пребиха. Той си го заслужи. Радвам се, че го измамиха и му взеха парите.

Изкачвахме се към хребета, който извисяваше черната си твърд срещу надупченото от звезди небе. Подавах газ към работещия с мъка двигател през кратки интервали и завивах ту към единия, ту към другия край на пътя, за да избегна срутванията и дупките.

— Джоу?

— Още съм тук. Никъде не съм отишла.

— Миналата нощ каза, че са те избрали да спреш камиона на Аквиста, но след това нещо променило плана. Кое беше то?

— Дон не искаше да ме излага на опасност — каза тя с известна гордост. — Във всеки случай, това беше главната причина.

— А какви бяха другите?

— Той направи услуга на един негов приятел. След това този приятел му направи услуга на него.

— Като спря камиона и застреля Аквиста?

— Той само спря камиона. Дон не е очаквал никакво убийство. Този негов приятел не постъпи според плана.

— Кой беше той, Джоу?

— Дон не споменаваще имена. Казваше, че колкото по-малко знам, толкова по-добре. Той искаше да съм на чисто, ако планът се провали.

— Чърч ли беше? Шерифът?

Тя не отговори.

— Майер?

Отново никакъв отговор.

— Каква услуга направи Дон на приятеля си?

— Защо не се заемеш с Бози? Той беше вътре в играта. В понеделник през нощта той и Дон отидоха в пустинята.

— Какво правиха там?

— Това е дълга история. Няма да ти е интересна.

Макгауън изкудкудяка като кокошка:

— Не крий нищо, скъпа. Трябва да изповядаш всичко.

— Да изповядам всичко, казва той. — Смехът ѝ се люшна пискливо на границата на истерията. — Аз нямах нищо общо с това. Аз съм чиста. Всичко, което знам, е онова, което те ми казаха.

— Кои те?

— Тони и сетне Дон.

— Какво ти каза Тони в неделя през нощта?

— Дон каза, че не трябва да говоря за това. Но мисля, че сега, когато е мъртъв, това повече няма значение. Какво ли и има? В събота Тони проследил Ан Майер до езерото Пердида. Тя била във вилата на Дон заедно с някакъв мъж, а Тони надничал през прозореца. Тази история не е много ясна. Нищо от онова, което правеше Тони, не беше много ясно. На него винаги нещо му се губеше.

— Какво е видял той?

— Нормалното, предполагам. Хубава музика.

— Кой е бил човекът с нея?

— Не ми каза. Мисля, че го беше страх да ми каже. Цялата тази работа го извади от равновесие, нали разбираш. Той беше влюбен в Ан Майер и когато погледнал вътре и я видял да лежи мъртва на пода...

— Видял я мъртва?

— Така ми каза.

— В събота през нощта?

— В неделя. В неделя той отново се качил горе. Надничал през прозореца и тя била там, karutt. Поне това беше историята, която ми разказа.

— Как е разбрал, че е била мъртва?

— Хвана ме натясно. Аз не го разпитвах. Реших, че може би я е убил сам. Той беше достатъчно смахнат да направи това.

— Някой лъже, Джоу. Ан Майер е била жива в понеделник. Дядо ти я видял с Кериган в понеделник следобед.

— Не бях сигурен, че е тя — каза Макгауън.

— Трябва да е била тя. Това токче е паднало от нейната обувка. Аквиста сигурно е сбъркал. Може би само му се е сторило, че е мъртва. Той не беше ли се натряскал в неделя?

— Да, беше малко мръднал — каза Джоу, — но не му се е сторило. След като разказах това на Дон, в понеделник той отиде до езерото и тялото й наистина е било там, точно както каза Тони.

— А къде е то сега?

— Някъде в пустинята. Дон я е качил в колата й, откарал я и я оставил.

— Това ли е било услугата за неговия приятел?

— Предполагам, че да. Но той каза, че трябвало да го направи, трябвало да я махне от вилата си. Страхуваше се, че ще припишат убийството на него.

— Къде в пустинята я е оставил?

— Откъде да знам. Аз не бях там.

— Но Бози беше.

— Точно така. Той отиде с Дон в пустинята и след това го докара обратно.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Стигнахме билото на планината. Долу високата долина бе изпълнена с мрак, който някъде далеч в подножието се нарушаваше от петно светлина. Изключих двигателя и продължих без фарове и без газ, като регулирах скоростта със спирачките. Притихналата кола се спускаше надолу по виещия се път, който постепенно се изправяше и преминаваше в главното шосе за Травърс.

Спрях горе на улицата пред запуснат ресторант, чиито прозорци бяха изпотрошени и заковани с дъски. По склоновете бяха полегнали безформени паянтови постройки, някои от тях съвсем смачкани от снеговете на минали зими. Малко по-високо имаше грамади шлака от изчерпаните мини, които наподобяваха планините наоколо.

На около четиристотин метра под нас, в далечния край на изоставения град, имаше голям правоъгълен портал, от който струеше бяла светлина. Двама мъже се появяваха и изчезваха от осветеното пространство, носейки кутии към задната част на голям камион, паркиран на улицата. Те се движеха напред и назад с уморените механични движения на изгубени души, които се трудят в мините на ада.

— Това са те — прошепна Джоу. — Не искам да отивам по-нататък.

— Няма и да те пусна. С какво оръжие разполагат?

— Мисля, че всеки има пистолет. Един от тях, когото наричат Фаустино, има автомат.

— Това е лошо. По-добре да отидеш и да изчакаш в алеята. Скрый се зад нещо, просто за всеки случай. Макгауън, твоята пушка заредена ли е?

— Не се безпокой.

— Как си с мерника?

— Преди няколко седмици застрелях един заек от четиристотин метра. Ако беше през деня, мисля, че мога да ги улуча и оттук.

— Изчакай десет минути, докато стигна там долу. После открий огън. Но си запази няколко патрона. Вероятно ще опитат да се измъкнат. Този път е единственият, нали?

— Като изключим козите пътеки.

— Ако някой от тях ми се измъкне, прикрий се зад колата и се опитай да го спреш. Стреляй след десет минути.

— Нямам часовник.

— Брой бавно до петстотин. Става ли?

— Добре.

Той излезе от колата и легна на пътя. Джоу изчезна в алеята, минаваща покрай закования ресторант. Тръгнах надолу по хълма с пистолет в ръката като се придържах близо до постройките. Това бяха скелетите на изчезнали занятия — бръснарница, салон за сладолед, фабрична лавка. Техните единствени покровители бяха катерички и койоти, които стояха притихнали сред начупените линии на сенките. Надморската височина и тишината бучаха в ушите ми, сякаш бях погълнал хинин.

Когато стигнах на стотина метра от мястото, заставах на колене и лакти. Тази позиция ми припомни миризмата на бездимен барут, огнехвъргачки, обгорена плът и зелената, кървава пролет на Окинава. Запълзах по разнебитената настилка от врата до врата. Времето ми изтичаше.

Светлината бликаше от отворената двойна врата на паянтова постройка от другата страна на улицата. Над портала беше прикрепена емблемата на пожарната команда. Камионът на Майер беше вътре със запалени фарове и отворени отзад капаци. Голямото ремарке бе почти празно. Двамата мъже разтоварваха последните каси и ги подаваха на третия, който се намиреше в синия товарен камион.

Бяха голи до кръста и потни. Единият от тях беше едър, мургав и покрит с къдрави черни косми навсякъде по гърдите, гърба и ръцете. Другият беше висок, с клюноподобен нос и мътни белезникави очи. Зърнах синята татуировка върху бялата му ръка над китката. Той повдигна една каса към синия камион и се обърна към другаря си със сумтене:

— Тя беше малко и сладко парче. Чудя се какво се е случило с нея?

— Не можа ли някога да се наситиш?

Гласовете им бяха леко замъглени, а движенията им малко несигурни. Мургавият бутна една каса към камиона и се облегна на него. Подпрях цевта на револвера си върху счупен камък от тротоара и се прицелих в средата на единствената черна вежда, която преграждаше лицето му.

Нечий невидим юмрук удари страничната част на камиона. Стрелях преди изстрелът на Макгауън да отекна надолу по хълма. Едното око на мургавия се разби като кафяв ахат. Той обърна другото око към мрака с разплисканата по него светлина, затича се към мен с крака, които се мятаха като при танц, падна на колене, и после по лице, както беше паднал Тони Аквиста.

Високият се затича с тътрене към постройката. Върна се много по-бавно, стъпка по стъпка, в ръцете му имаше автомат Томпсън. Оръжието изстреля към мен яркожълтия си език и се закиска. Стрелях твърде припряно и не улучих. Бързите откоси се забиха в стената зад мен и започнаха да се спускат все по-ниско. Зъбите на смъртта тракаха в ушите ми.

Вторият и третият изстрел на Макгауън проехтяха надолу по улицата. Високият обърна подобната си на лешояд глава и отклони автомата си от мен. Прицелих се бавно в средата на тялото му и стрелях два пъти. Той направи две крачки назад и се закашля. Оръжието му издрънча на пътя. Синият камион потегли.

Гласът му се извиси над трясъка, с който машината се движеше.

— Изчакай ме, кучи сине...

Той вдигна автомата си и се затича приведен, като притискаше корема си с разперените пръсти на другата си ръка. Хвърли се отзад в камиона, точно когато мина покрай мен. Изпразних револвера си в движещата се кола. Тя прегази човека на пътя, променяйки формата на тялото му, и продължи нагоре по улицата, а ревят на двигателя се усилваше все повече и повече.

Пушката на Макгауън се обади отново три пъти. Това не спря синия камион. Той стигна до най-високата част на улицата и продължи да се изкачва по хребета, бутайки напред своето подскачащо рало от светлина.

Бози излезе от пожарната, когато зареждах пистолета си. Ходеше като стар слепец, с широко разтворени крака и прострени напред ръце. Лицето му беше подпухнало и разкъсано, а очите подути и затворени.

— Майк... Клинчър... какво се случи?

Той се препъна в човека на пътя, падна на колене и разтърси безжизненото тяло.

— Майк? Събуди се.

Пръстите му усетиха отчуждената отпуснатост на трупа. Той нададе вой като самотен койот и се отдръпна от тялото с пълзене.

Тръгнах към него. Звукът на стъпките ми го уплаши и го накара да се свие. Бози зафъфли през неравните си зъби.

— Кой е? Аз съм сляп. Копелетата ме ослепиха.

Приклеках до него.

— Дай да видя очите ти.

Хленчейки, вдигна сляпото си лице. Притиснах клепачите му с пръстите си. Очните ябълки бяха кървявали, но невредими. Той се взираше в мен през тесните процепи.

— Кой си ти?

— Срещали сме се и преди. Два пъти.

Бози изсумтя, като знак, че ме е познал и се опита да ме сграбчи. Но движенията му бяха отпуснати и немощни.

— Не можеш ли да разбереш кога да спреш, момче?

Усуках с ръка келявата кожена яка на якето му, изправих го на крака и претърсих дрехите му. Нямаше оръжие. Но портфейлът ми беше в джоба на бедрото му, а освен това носеше и часовника ми. Циферблатът беше разбит. Откопчах го и го свалих от ръката му. Той не се съпротивляваше. Желанието да се бие го беше напуснало.

Дългата червена коса падаше върху лицето му, подобно на отпуснати криле. Той мигаше надолу към тялото в краката си, около което имаше петно от кръв.

— Значи си пипнал Фаустино.

— Той беше небрежен.

— А другите?

— Избягаха със синия камион.

— Искаш ли да узнаеш къде да ги намериш? Освободи ме и аз ще те заведа при тях.

— Това няма да е необходимо. Те никога няма да се върнат в Ню Мексико.

— Значи знаеш кои са, а? — В гласа му имаше разочарование.

— Ако това е шайката, за която си карал в Албукерк.

— Да. — Той изплю една червена хрчка към тялото. Гледката на трупа разпали неговата самоувереност и го накара да стане разговорлив. — Грешката ми беше, че се върнах и че се опитах да работя с мизерници. Аз работя на едро. Върша си работата сам. Но Фаустино ми предложи двадесет и пет хилядарки срещу хиляда и двеста каси. И аз се оставих да ме метне. — Гласът му затрептя в справедлив гняв. — Поисках му парите си... на негова територия стоката струва сто бона..., а той насочва автомат към мен и казва на хората си да ми платят по-иначе. Трябваше да предположа, че ще играе мръсно.

Пръстите му минаха през непознатите контури на лицето му.

— Донякъде ми се искаше да не си убил Фаустино. Надявах се сам да направя това.

— Ти няма да се мотаеш повече. Всяко извършено от теб убийство ще удължи престоя ти в затворническата килия.

— Може би. В кой град ти е отделът, ченге, в Лас Крусис?

— Лос Анджелис.

— Щатска полиция?

— Частна практика.

— Я не се занасяй. За кого работиш?

— За себе си.

— Това е много интересно. — Той ме гледаше с дяволито и глупаво лукавство. — Може би ще успеем да сключим някоя сделка.

— Какво можеш да предложиш?

— Ако ти го кажа, вече няма да е мое. Това ще ти кажа. Това може да бъде голяма работа, братче, възможност, която се случва един път в живота. Двамата с теб можем да завладеем Лас Крусис, да го подхванем наново и да го управляваме, както си знаем.

— Кой го управлява сега?

— Никой. Там е грешката. В града има купища пари, но няма действие. Ние можем да ги задействаме.

— А местните представители на закона няма ли да възразят?

— Остави ги на мен. — Той беше завладян от психопатична амбиция. — Само че аз не мога да действам от килията. Ако ме върнеш там и ме тикнеш в пандиза, ще изпуснеш най-големия шанс, който си имал.

— Шанс за какво? Да ме изиграеш като Кериган?

Това го накара да замълчи, но не задълго.

— Добре. По този начин си му го върнах. Той се канеше да замине с момичето ми. Тя каза, че искала нещо от по-висока класа. И тъй, аз трябваше да финансирам медения им месец. Нямаше да стане. Но това е друго. Това не е изиграване.

— Ще си го взема за поука.

— Слушай. — Той ме докосна по гърдите. — Зная нещо, което никой друг не знае. Можем да го превърнем в нещо голямо, двамата заедно. Ти ми харесваш, нали разбираш?

— Ъ-хъ. Каква е твоята специална информация?

— Ще действаме ли заедно?

— Първо трябва да разбере за какво става дума. Защо миналата нощ шерифът те остави да се измъкнеш от окръга?

— Не съм казвал такова нещо.

— По кой път тръгна?

— Ти кажи. Нали знаеш всичко?

— По магистралата, онази, която върви нагоре през хълмовете в подножието на планината.

Очите му бяха като малки и светли резки от нож, направени в сините подутини на клепачите му.

— Ти си умен. Бихме могли да работим заедно. Аз харесвам умните момчета.

— Знаеш ли нещо за шерифа, Бози?

— Може би знам.

— Нещо, което ти е казал Кериган?

— Той не ми е казвал нищо. Аз сам си го открих.

— Нещо за Ан Майер?

— Бързо схващаш. Намериха тялото, а?

— Все още не. Къде е то, Бози?

— Чакай малко, недей да бързаш толкова. Правим ли с тебе комбина?

— Ако ме искаш. Ето и условията ми: покажи ми къде е тялото, а аз ще направя каквото мога, за да те отърва. Ти си на път за газовата камера, независимо дали го знаеш или не. Прокурорът ще ти лепне обвинение в убийство.

— Никого не съм убивал.

— Това няма да ти помогне. С твоя списък от престъпления, естествено е ти да опереш пешкира за Аквиста и Кериган.

— Боже, та аз дори не знаех за Кериган, преди Джоу да ми каже. Никога не съм се приближавал на по-малко от половин миля от... как му беше името, Тони Аквиста?

— Кажи го на прокурора. Той ще ти каже друго, а може и да го изпълни. Ще те тикнат в газовата камера за тези убийства, ако някой не се намеси и не попречи на това. Постарай се да ми сътрудничиш и аз ще направя всичко, което е по силите ми да те измъкна. Дълго време ще останеш вътре, но стига да мога, аз няма да допусна да те вкарат в газовата камера.

Той погледна неспокойно към прободения от черни шипове хоризонт. Неговите блянове за власт и пари бяха отлетели и сега той беше останал гол и нищожен в един огромен свят. Някъде далеч от другата страна на хребета се чу вой на гуми, като злокобен вик надух, вещаещ смърт, който свърши с продължителен и отекващ трясък и експлозия, приглушени от далечното разстояние. Това бе звукът, който тишината бе очаквала.

— Какво беше това?

— Твоите приятели от Албукерк, надявам се.

Той ме погледна рязко и подсмръкна изненадано с разбитите си ноздри.

— Играеш малко грубичко.

— Когато ми се налага.

— А защо ми даваш шанс? Никой никога не ми е давал шанс. Откъде да знам, че ти ще го направиш?

— Няма да го узнаеш предварително. Трябва да рискуваш. Не е кой знае какъв риск след онези, които си поемал преди. В твой интерес е да ми помогнеш да намерим тялото. Мисля, че онзи, който я е убил; е убил и другите.

— Може би си прав.

— Кой беше той, Бози?

— Ако знаех, щях да ти кажа, нали? Но ще ти покажа къде е тя. Кериган я постави в колата й, долу в един малък каньон недалеч от двойната планина.

Поведох го нагоре по стръмната улица. Джоу беше сама на предната седалка в колата.

— Я виж ти! — рече Бози. — Семейна среща.

Момичето не го погледна. Около нея се образува атмосфера на враждебност и гняв.

— Къде е дядо ти, Джоу?

— Отиде нагоре по хълма. Преди малко чухме трясък. Дядо реши, че вероятно синият камион е паднал в пропастта.

— Аз също го чух.

Отворих лявата врата и вкарах Бози, така че да бъде между мен и Джоу. Тя се отдръпна от него.

— Трябва ли да се возя до този? След мръсния номер, който скрои на мен и на Дон.

— Не се дръж така — каза Бози. — Той можеше да прекара парите на юг от границата... човек от класата на Кериган.

— Не искам да те слушам. Ти си долен мошеник. Надявам се да те затворят и да хвърлят ключа.

Погледнах нагоре към улицата. Макгауън беше горе, облеган на пушката си и дишаше тежко. Някъде далеч долу от другата страна на хребета, в дълбоката падина на каньона се издигаше въртоп от червени и жълти пламъци. Той тръгна накуцвайки към колата.

— Това сякаш им беше краят. Предполагам, че не са видели двуместната кола навреме.

Джоу изръмжа:

— Добре, че се отървахме от този боклук.

— Не трябва да говориш така, Джоузи. В думите ти липсва необходимото уважение към човешкия живот.

— Аз също съм човек, нали? Те също не проявиха необходимото уважение към моя човешки живот.

Макгауън се качи отзад и ние потеглихме надолу по дългия път, който се разплиташе като кълбо. Спортната кола лежеше нагоре с колелетата подобно на разбит механичен бръмбар. Черни следи от гуми отвеждаха към дълбоко издълбания край на пътя, където камионът беше паднал в пропастта.

На около триста метра по-долу той все още пламтеше ярко. Сред слабите и далечни ухания на горящо масло и алкохол, аз отново усетих миризмата на Окинава.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Навсякъде по периферията си небето стана бяло като вар, а след това запламтя в цветовете на джубокс дансинг. Слънцето се появи в огледалото за обратно виждане като неочаквана ярка монета, изхвърлена от автомат. Променливата пустиня се присмиваше на небето, а дърветата на Юда се накланяха налудничаво към връхлитащата зора.

Помислих си, че ако това място има бог, то той е самотен и първобитен, терзан от многоцветни спомени и отегчен от нечовешката драма на стопяващи се звезди, изгреви и залези. Погледнах към спящото лице на Бози, подуто и безцветно като лице на удавник, изтеглен от черните дълбини след много седмици. Главата му беше на рамото на Джоу. Тя беше будна и го гледаше.

Аз тласках удължената сянка на колата на запад през равнината и бях толкова уморен, че ми беше необходимо голямо усилие на волята, за да държа педала на газта натиснат. Когато видях прохода Техачапи, разбудих Бози и изслушах неговото мънкане, с което ми даде указания за посоката. След няколко километра страничният път се наклони наляво. Той водеше към един скрит каньон и постепенно се загубваше сред следи от добитък.

Дъното на каньона все още беше в сянка. Над него кръжаха няколко рошави мишелова. Звукът на колата ми ги накара да се понесат нагоре към блестящата синева. В подножието на склона, където един пресъхнал поток се извиваше между дъбови шубраци, стоеше черен автомобил с подвижен покрив.

— Тя е там — каза Бози.

Оставих Макгауън да го пази с пушката си и прекосих пясъчната ивица, която ме отделяше от изоставената кола. Отпред тя беше празна, а задният капак беше заключен. Някакъв рис бе оставил следи от лапите си върху пращната й коруба.

Върнах се до колата за лост. Очите на Бози, потънали дълбоко в чудатата маска на лицето му, ме следяха въпросително.

Въпросът беше изречен от Макгауън.

— Няма ли я в колата?

— Ще насиля багажника.

Разбих го. Тя беше вътре и лежеше с прибрани колене като дете в метална утроба. Отпред върху лятната ѝ рокля имаше кървав знак. Токчето на едната от натрапчиво кафявите ѝ обувки липсваше.

Наведох се да погледна лицето ѝ. В очите ми напиреха сълзи и почти ме заслепиха. Не че тя означаваше нещо за мен. Никога не бях виждал Ан Майер, освен на снимката, където се смееше под слънчевата светлина.

Онова, което усетих, беше гняв, гняв срещу безпомощността на мъртвото момиче и срещу моята собствена безпомощност. Горе мишеловите се въртяха в променливи кръгове и приличаха на пияни погребални агенти. Червеното и безумно око на слънцето надзърташе над ръба на каньона.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тялото ѝ лежеше върху болнична маса с рамка от неръждаема стомана. То беше бяло като слонова кост, с изключение на връхчетата на гърдите ѝ, дупката под лявата гръд и двата дълги разреза, които започваха от раменете и се извиваха надолу към гръдната кост.

Патолог на средна възраст на име Трилоур работеше на мивката в ъгъла. Той изми инструментите си и започна да ги слага един по един върху поставката: скалпел, един по-голям нож, трионче за кости и трион с електрически вибратор. Те проблясваха под студената флуоресцентна светлина.

Докато махаше гумените си ръкавици, той се обърна към мен.

— Имахте някакви въпроси.

— Извадихте ли куршума?

Той кимна и се усмихна с професионално оживление.

— Това беше първото нещо, което направих. Трябваше да използвам рентген, за да го намеря. Преминал е през сърцето и се е спрял между ребрата близо до гръбнака.

— Може ли да го погледна?

— Дадох го на Дейнлоу преди час. Без съмнение е 9,3-милиметров калибър, но трябва да мине през неговия микроскоп за сравнение, за да се установи дали е от същия револвер.

— От колко време е мъртва, докторе?

— Ще мога да ви дам по-точен отговор, когато успея да направя няколко диапозитива. Сега бих казал седмица, ден повече ден по-малко.

— Най-малко шест дни?

— Не по-малко.

— Това означава събота. Значи е била застреляна миналата неделя.

— Не по-късно от миналата неделя.

— И не е възможно да са я видели жива в понеделник.

— Напълно невъзможно. Казвам ви същото, което казах и на Уестмор. Убеден съм и това от медицинска гледна точка, дори и без диапозитивите. — Зад очилата му заблестя професионална гордост. Направил съм над четиристотин и тридесет аутопсии, тук и от другата страна на океана.

— Не поставям под въпрос вашата компетентност, докторе.

— Не съм и помислил такова нещо. Вашият свидетел или лъже, или греши. Уестмор счита, че той лъже.

— Къде е Уестмор сега?

— Някъде из болницата. Проверете в спешното отделение — сега там шият вашия пленник.

Трилоур отиде отново до мивката, за да измие ръцете си. Тръгнах към вратата. Тя се отвори, преди да я докосна. Покрай лицето ми мина хладен полъх и в стаята влезе Чърч.

Той мина покрай мен, без да ме забележи. Единственото нещо, което видя беше осветеното тяло на жената. Облегна се на края на масата.

Трилоур надникна над рамото му.

— Къде беше, Бранд? Чакахме те целия следобед и накрая решихме, че трябва да започнем.

Чърч не му обърна никакво внимание. Очите му бяха неподвижни, блестящи и приковани в жената. Те сякаш съзерцаваха разбулването на някаква тайна, насочени право в нажежения до бяло център на битието.

— Ти си мъртва, Ан. — Той говореше така, сякаш се обръщаше към някое безсловесно животно или към дете, което още не е проговорило. — Ти наистина си мъртва, Ан.

Трилоур го погледна с любопитство и тръгна напред, бършейки пръстите си в санитарната кърпа. Чърч не знаеше какво става около него. Той беше сам с жената, погълнат от треската на своя блян. Протегна големите си ръце и улови с тях единия ѝ крак. Разтри го нежно, сякаш можеше да го стопли и да го върне отново към живот.

Трилоур отстъпи към вратата и ми кимна рязко с глава. Излязохме навън. Зад нас вратата меко се затвори.

Докторът леко подсвирна.

— Чух, че бил влюбен в балдъза си. Не знаех, че е толкова лошо. — Усмивката му беше изкривена от смущение. — Цигара?

Тръснах глава. Нещо по-дълбоко от смущение бе вързало езика ми. От другата страна на металната врата се дочуваха дрезгави и сподавени звуци — непресторена мъжка скръб, име на жена, което се повтаряше, без да може да бъде чуто.

— Извинете ме — каза Трилоур. Трябва да се обадя по телефона. Той бързо се отдалечи с развята бяла престилка.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Уестмор се беше облегал на стената до вратата на спешното отделение. Лицето му изглеждаше по-слабо и по-сиво зад изцапаните му очила. Когато ме видя се отдръпна от стената и поизправи тесните си рамене.

— Добро утро — каза той с агресивна педантичност. — Къде бяхте, ако мога да попитам?

— Поспах няколко часа.

— Това е повече, отколкото аз успях. Разбрах, че след себе си сте оставили доста разрушения... вие и вашият старец от планината.

— Май, че се налагаше. Не може срещу шайка въоръжени бандити да действаш с кадифени ръкавици. — Но угризението, което изпитвах, беше по-голямо от онова, което признавах — в сутрешните ми сънища пламтеше и се извиваше червен огън.

— Неприятно ми е да го кажа — заяви той, — но вашият старец Макгауън изглежда в края на краищата е лъжец.

— Макгауън е направил неволна грешка. Той никога не е твърдял, че жената със сигурност е била тя. Онова, което не разбирам, е, как токчето е попаднало там. То е паднало от обувката на Ан Майер, нали?

— Това е извън съмнение. Но очевидно е поставено там нарочно.

— Макгауън е видял как тя го е изгубила.

— Той така твърди. Има възможност сам да го е поставил там и после умишлено да ви е завел при него. Задържал съм го като особено важен свидетел.

— А момичето?

— Тя е арестувана. Ще я разпитам по-късно. А сега очаквам да разпитам Бози. С доказателствата, които имаме, той вероятно ще направи пълни самопризнания.

— И така случаят ще бъде приключен, опакован и вързан със синя панделка.

— Да, благодарение на вас.

— Не ми благодарете. Въобще не мога да приема този случай така, както изглежда в момента.

Той ме погледна изненадано през изцапаните стъкла на очилата си.

— Имам един въпрос към вас, господин прокурор. Хипотетичен въпрос.

Той ме възпря с ръце, почти с насмешка.

— Вече ги ненавиждам тези въпроси. През последните три-четири часа в съда все с тях се занимавам.

— Този въпрос е кратък и не така хипотетичен. Да речем, че един от вашите колеги от окръжната управа действа в полза на разни престъпници или дори по-лошо. Какво ще бъде вашето отношение?

— Отрицателно, разбира се. Ще го вкарам в затвора.

— А ако се измъкне от затвора?

— Да не говорим със заобикалки. Имате предвид Брандън Чърч.

— Него трябва да разпитате вместо Бози.

Бялата му ръка полегна тежко върху рамото ми.

— Добре ли сте, Арчър? Последните няколко дни бяха мъчителни за вас.

— Не разполагам с никакви препоръки. Но ако искате да проверите моите средни възможности, обадете се в канцеларията на прокурора на Лос Анджелис.

— Вече го направих — отговори той. — Казаха ми наред с другото, че понякога случаи сте голям кибритлия. Създавате си врагове. Всъщност това не ме учудва.

— Създавам си такива врагове, каквито трябва.

— Това е въпрос на гледна точка.

— Дейнлоу намери ли нещо в мазето на Майер?

— Няколко куршума, върху които сега работи. Чакам да ми докладва. Но каквото и да е, вие не можете да го използвате срещу Чърч. Той не е отговорен за нищо, което Майер прави или е правил. — Очите му бяха враждебни, а гласът му с метален тембър. — Имате ли въобще някакви доказателства срещу самия Чърч?

— Нищо, което да послужи за завеждане на дело. Аз не мога да проверя неговите действия или да го разпитвам. Вие можете.

— Да не би да очаквате да играя по свирката ви? Доста далече отидохте, както сам знаете. Ако някой ви отреже клона, дълго ще има

да падате.

— Харесва ми тук. Това място ми дава възможност да видя от птичи поглед целия ви прогнил окръг.

Той настръхна.

— Този окръг е чист, както си му е редът. Двамата с Чърч от години работим заедно, за да го изчистим. Вие не го познавате, нито пък знаете какво е направил за своята община. — Гласът на Уестмор трепереше от искреност. — Брандън Чърч е един истински практичен идеалист. Ако има някой в тази долина, в който не се съмнявам, това е той.

— Хората се променят. Човешкият характер може да се изметне при едно пристрастно водено следствие. Наблюдавах как това се случи с Чърч.

Той ме гледаше неспокойно.

— Вие казахте ли му нещо?

— Вчера следобед му казах всичко. Той извади пистолета си и едва не ме застреля. Мисля, че щеше да ме убие, ако съпругата му не го беше спряла.

— Вие отправихте тези обвинения в лицето му?

Кимнах.

— Трудно мога да го обвинявам за това, че е искал да ви убие. Къде е той сега, знаете ли?

— В залата за аутопсии, при балдъза си.

Уестмор се завъртя на пети и тръгна към другия край на коридора. Металната врата в дъното се изпречи на пътя му. Той се спря пред нея, погледна я и почука с юмрук.

Вратата рязко се отвори. Чърч излезе навън. Уестмор му каза нещо, което аз не чух. Шерифът го отблъсна настрани с широк замах и тръгна по коридора към мен. Очите му бяха приковани в нещо отвъд стените и той се хилеше с ожесточение. Излезе от изхода. Ревът на неговия двигател раздра утринната тишина и постепенно заглъхна.

Уестмор тръгна бавно по стъпките му с наведена глава, сякаш по пътя си срещаше невидими препятствия. Устата му беше разкривена от някакво вътрешно напрежение.

— Ако бихте могъл да разпитате Чърч, какви въпроси бихте му задал?

— Кой е застрелял Аквиста, Кериган и Ан Майер.

— Да не би да допускате, че той го е направил?

— Аз твърдя, че е прикрил тези убийства. Миналата нощ той остави Бози да се измъкне с камиона на Майер.

— Това Бози ли го казва?

— На практика, да. Той се страхуваше да го каже веднага.

— Каквото и да е казал, вие не можете да използвате думите му, за да дискредитирате човек като Чърч.

— Видях Чърч на магистралата около един часа през нощта. Той е разпуснал блокадата и сам е поел поста, което е изключително странно...

Уестмор вдигна сковано ръка с маниера на адвокат.

— Вие сам си противоречите. Чърч не би могъл да бъде на две места едновременно. Ако е бил на магистралата в един, следователно не той е застрелял Кериган. А вие със сигурност ли знаете, че Бози е поел по този път?

— Нищо не знам със сигурност.

— Подозирах това. Очевидно Бози се опитва да си изработи някакво фалшиво алиби.

Аз казах:

— Вие сте се вкопчил в един млад професионален престъпник и по този начин натъпквате всичко в тежък чувал и го окачвате на врата му. Знам, че това е обичайната процедура, но тя не ми допада. Онова, което разследвате не е просто професионално престъпление. Това е сложен случай, в който са замесени голям брой хора, както професионалисти, така и аматьори.

— Не е толкова сложен, колкото се опитвате да го изкарате.

— Може би няма да бъде, когато узнаем отговорите. Но ние все още не ги знаем.

— Мислех, че според вас Чърч е отговорът.

— Чърч ме озадачава — казах аз. — Предполагам, че и вас ви озадачава, ако си го признаете. Вие не бихте го защитаваха ако нямате причина.

— Аз не го защитавам. Той не се нуждае от защита.

— Вие самият не го ли подозирате малко? Видяхте неговата реакция при смъртта на Ан Майер.

— В края на краищата, тя му е балдъза. А той е емоционален човек.

— Страстен човек, не мислите ли?

— Накъде биете?

— Тя му е била повече от снаха. Те са били любовници, нали?

Той уморено прокара пръсти през челото си.

— Чух, че между тях е имало някаква любовна история. Но това не доказва нищо. Всъщност, така дори се намалява вероятността той да има нещо общо с нейната смърт.

— Това не изключва престъпление предизвикано от страст. Той може да я е застрелял от ревност.

— Видяхте скръбта по лицето му.

— Да, видях. Убийците изпитват скръб, както и всички останали.

— От кого би могъл да я ревнува?

— Сецам се за няколко души. Аквиста е един от тях. Той е бил неин стар ухажор и освен това е бил на езерото в събота през нощта. Това би могло да обясни случилото се с Аквиста. И това, че Кериган е държал Чърч в ръцете си, и самата смърт на Кериган.

— Чърч не е убил Кериган, знаете това.

— Може да е заповядал на някого да го стори вместо него. Той има на разположение не един въоръжен човек.

— Не — каза Уестмор, а гласът му беше силен и пронизителен като при вик от болка. — Не мога да повярвам, че Бранд би наранил някого.

— Попитайте го. Ако е честен полицаи, ако му е останало поне капка честност, той ще ви каже истината. Дори можете да му направите услуга с това. Сега той се чувства ужасно. Дайте му възможност да излее онова, което е в него, преди то да го изпепели.

— Вие сте напълно убеден в неговата вина — тихо каза Уестмор.
— А аз не съм.

Но вътрешно той изглеждаше дълбоко раздвоен. Изкуствената светлина, която се отразяваше от светлозелените болнични стени, придаваше на лицето му призрачна бледнина.

Внезапно осветлението в коридора се промени. Обърнах се и видях лицето на доктора, който не беше успял да спаси Аквиста. Той бе отворил безшумно вратата на спешното отделение.

— Сега можете да го вземете, мистър Уестмор. Пробойните са запушени. Тук ли искате да го разпитате?

— Не. Изпратете го навън. — Уестмор говореше сякаш беше разгневен срещу целия свят.

Бози мина през вратата. Единственото му око, което се виждаше между превръзките на главата му, се завъртя диво към изхода. Човекът от охраната, който стоеше зад него, сложи ръка върху кобура си. Бози долови движението и примирено се отпусна.

Уестмор поведе шествието към моргата, а аз вървах последен.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Трилоур издърпа телата от камерите със стъклени врати и откри лицата им. Това на Аквиста беше бледо и мършаво, а на Кериган крещящо и невъзмутимо. Ан Майер вече беше състарена от смъртта.

— Хубави трупове — каза докторът. — Органите им бяха в прекрасно състояние. Жалко, че е трябвало да умрат. — Той хвърли към Бози поглед, в който се долавяше мек укор.

— Защо ме доведохте тук?

Уестмор му отговори.

— За да опресним паметта ви. Име и възраст?

— Ленърд Бози. Години — двадесет и една. Без адрес. Без професия. И без надежда.

— Кога за последен път видяхте този човек, Доналд Кериган?

— В четвъртък вечерта. Мисля, че беше към полунощ.

— Мислите?

— Не, сигурен съм. Не беше по-късно.

— Къде го видяхте? В мотела?

— Не, в един крайпътен ресторант, недалеч оттам. Не си спомням името.

— „Стейкбъргър“ — казах аз. — Бях свидетел на срещата.

— Вас ще ви чуем по-късно. — Уестмор се обърна отново към Бози. — Какво се случи на тази среща?

— Не съм длъжен да отговарям. Това ще накърни интересите ми. Уестмор се усмихна мрачно.

— Случайно някакъв пакет с пари да е преминал от едни ръце в други?

— Предполагам, че да.

— Какво направихте после?

— Потеглих.

— От какво бягахте?

— От нищо. Просто реших да покарам. Обичам да карам през нощта.

— А случайно, преди да тръгнете на вашата разходка да сте взел един 9,3-милиметров револвер и с него да сте прострелял главата на Кериган?

— Не, не съм.

— Къде е вашият пистолет?

— Нямам. Да нося пистолет е противозаконно.

— А вие никога ли не престъпвате закона?

— Да, ако успея да се въздържа. Но понякога не успявам.

Уестмор дишаше дълбоко.

— А какво ще кажете за камиона, който откраднахте? За банката, която ограбихте в Портланд? Не можахте ли да се въздържите от тези неща?

— Никога не съм бил в Портланд. Имате предвид Портланд в щата Мейн.

— Имам предвид Портланд в щата Орегон.

— Има ли такъв град в Орегон?

Уестмор се наведе напред. Под монотонната ярка светлина линиите на профила му бяха остри и тънки, като изрязани от лист ламарина.

— Доста лекомислено говорите като бивш затворник, по чиито ръце е полепнала кръвта на трима граждани.

— Аз не съм ги убил.

— Така ли? Добре ги погледнете, Ленърд, освежете паметта си.

— Уестмор се обърна към охраната: — Приближете.

Полицаят бутна Бози напред към главата на Аквиста. Самотното лице с латински черти беше обладано от своя безкраен копнеж, който продължаваше и след смъртта.

— Никога не съм го виждал преди.

— Как успяхте да застреляте един човек и да откраднете камиона му, без да го видите?

— Аз не съм го застрелял. Той не беше в камиона и това не беше точно кражба. Машината си стоеше на магистралата, нали разбирате. Хората не трябва да оставят камионите си ей така на пътя, и със запалени двигатели.

— Разбирам. Това е било едно от онези неща, от които не сте могъл да се въздържите. А това да застреляте Аквиста също ли беше

едно от тях? И то ли беше от нещата, от които не можахте да се въздържите?

— Аз не съм го застрелял.

— Вие не сте извадил револвера си, не сте го насочил към сърцето на този човек, не сте дръпнал спусъка и не сте му причинил смъртоносна рана.

— Аз дори нямам револвер.

Разпитът продължи един час. Той ми напомняше на схватка между млад клубен боксьор и опитен левак. Постепенно Бози клекна под ударите на масираната атака от думи. Не след дълго единственото чувство, което му остана, беше упорит и твърдоглав ужас. Гласът му беше като крякане, а бинтовете, които опасваха лицето му подобно на маска, бяха станали на петна от червеникава пот.

Потях се заедно с него и се опитвах да отгатна живота скрит зад показанията му. Като момче, аз също бях задигал коли, бях участвал в разходки с автомобили и в кавги с разни шайки, изгубени сред лабиринта на безкрайните гипсови стени на Лос Анжелис. До определен момент моят живот беше като този на Бози. Тогава един вмирикан на уиски и облечен в цивилни дрехи човек ме хвана да крада акумулатор от задното помещение на един склад на Сиърс Роубък в Лонг Бийч. Той ме изправи до стената и ми обясни какво означава това и докъде води. Но не ме предаде на полицията.

Мразех го в продължение на години, но повече никога не откраднах.

Спомням си обаче усещането да бъдеш крадец. То беше все едно да живееш в стая без прозорци. А след това и без стени. Около сърцето се спускаше смъртоносен студ и не след дълго то умираше. Не оставаше нито зрънце надежда, а само ярост в съзнанието и страх във вътрешностите. Бози. Ако не беше милосърдието на един алкохолизиран сержант, това щях да бъда аз.

Имаше още една причина, която ме караше да се отъждествявам с Бози. Уестмор го използваше като изкупителна жертва, опитвайки се чрез неговите отговори да ми докаже, че не съм прав, но не успяваше. Изобщо.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Бях благодарен, че ни прекъснаха. Капитан Дейнлоу отвори вратата и извика Уестмор навън. За секунда в стаята настъпи пълна тишина, четиримата живи бяха тъй безмълвни, както и тримата мъртви. Тогава аз се обадох:

— Загазил си, Ленърд. Ако сега не говориш, може би няма да имаш друг шанс. Ще ти замирише на цианид, преди да се усетиш.

— Те не могат да осъдят невинен човек.

— Но ти не си невинен. Ти си взел камиона и ние го знаем. Това те прави съучастник в убийството на шофьора, дори и да не си го застрелял лично. Твоят единствен изход е да промениш посоката на показанията си.

Той се замисли.

— Какво искаш да кажа?

— Истината. Как се случи това?

Бози заклати глава в мелодраматично отчаяние.

— Тъй или иначе няма да ми повярваш. Каква полза има да ти кажа какво видях?

— Я опитай.

— Ще ме наречеш лъжец. Чаках камиона на магистралата. Кериган каза, че ще бъде при мен към шест часа. Той мина по разписание и профуча с близо сто километра в час. Спря на около осемстотин метра по-надолу и аз тръгнах пеша натам колкото се може по-бързо.

— Какво го спря?

— Имаше една кола там. Зелена лимузина, марка чеви. Тя потегли и това беше всичко, което видях.

— Ти я видя да се отдалечава от камиона?

— Да. Все още не бях стигнал до тях.

— Аквиста беше ли в колата? Този човек?

— Да, той седеше на предната седалка. Мисля, че беше той.

— Той ли караше лимузината?

— Не, с него имаше още един човек.

— Кой беше той, Бози?

— Няма да повярваш — каза Бози. — Знам, че изглежда нелогично.

— Кажи ми все пак.

Той вдигна ръка и посочи към носилката, върху която лежеше Ан Майер.

— Тя. Мисля, че беше тя.

— В четвъртък следобед ти видя как тази жена откарва Аквиста и камионът остава зад тях?

— Казах ти, че няма да ми повярваш.

Трилоур поклати глава в знак на тъжна толерантност.

— Трябва да измислиш нещо по-добро, момче. Тази жена е мъртва от цяла седмица.

— Ти си видял тялото ѝ в понеделник през нощта — казах аз.

Бози започна да говори силно и бързо:

— Има ли някаква полза? Когато казвам истината, вие не ми вярвате. Всички сте шайка презрени негодници. — Той вдигна окованите си в белезници ръце и ги размаха към нас. — Надумали сте се с шерифа и се опитвате да ме тикнете в затвора въз основа на фалшиво обвинение, а вие самите да се покриете. Хайде, пъхнете ме в газовата камера. Аз не се страхувам да умра. Гадно ми е да дишам същия въздух, който дишате и вие, копелета такива.

Полицаят от охраната го удари през лицето с опакото на ръката си.

— Млъквай, момче. Ставаш много шумен.

Аз скочих между тях.

— Какво беше това за шерифа?

— Той беше там на пътя, когато минах с камиона. Седеше в неговия проклет меркурий и се направи, че не вижда... дори не си обърна главата, когато минах покрай него. Направил е така, че аз да опера пешкира за убийствата. Сега разбирам.

— Това няма да стане, ако си кажеш всичко.

— Така ли? Та той на всички ви дърпа конците.

— Не и на мен. Справял съм се и с по-големи бабаити.

— На кого се нахвърлиха те? На човек като мен?

Това беше труден въпрос.

Дейнлоу отвори вратата и погледна вътре.

— Какво не е наред?

— Всичко е наред. Там ли е Уестмор?

— Тръгна си.

— Тръгна си?

— Точно така. Има да свърши една служебна работа.

Излязох навън в коридора.

— Уестмор е избрал дяволски неподходящо време да си тръгне.

— Той си има дяволски основателна причина. Майер го очаква в следствения отдел. — Дейнлоу сложи палци на колана си. Във вида му имаше нещо самодоволно. — Току-що арестувах Майер.

— Въз основа на какво обвинение?

— Убийство. Вчера вечерта отидох при Майер и той ми разреши да поогледам. Престорих се, че търся нещо свързано с дъщеря му. Старецът въобще не възрази, вероятно не знаеше какво може да се прави със стари куршуми. В неговото стрелбище в сутерена му има много от тях. Извадих няколко от дъските, към които той прикрепя мишените.

Повечето бяха твърде смачкани, за да ми свършат работа. Някои обаче бяха в доста добро състояние, поне... за сравнителния микроскоп. През цялото време до сега съм ги подбирал, за да подготвя доказателствата си вече съм готов. Някои от куршумите в сутерена на Майер са били изстреляни от 9,3-милиметров револвер. А онези, които бяха подходящи за сравняване, са от същия револвер, от който и смъртоносните изстрели. Включително и онзи, който е убил Ан Майер.

— Сигурен ли сте?

— Мога да го докажа в съда. Изчакайте, докато видите моите увеличени микроснимки. Мога да го докажа дори и да не намерим оръжието. Нали разбирате, Майер има регистриран 9,3-милиметров револвер. Когато го арестувах, го попитах за него. Той ми разказа някакви небивалици, твърдеше, че пистолетът вече не бил при него.

— Какво каза той?

— Каза, че миналата есен го дал на дъщеря си и повече не си го получил. Разбира се, че лъже.

— И аз мислех така вчера. Сега не съм толкова сигурен.

— Разбира се, че лъже. Той е принуден да лъже. Няма алиби за нито едно от убийствата. В неделя, когато Ани е била застреляна, той е

бил сам през целия ден и е имал пълната възможност да я закара до езерото. За четвъртък следобед твърди, че има алиби в лицето на другата си дъщеря. Но тя е била в дома му след пет часа, а той не се е прибрал до седем. Сам си признава това, казва, че след като напуснал гаража, отишъл да се поразходи с колата. Същото се отнася и за убийството на Кериган — никакво алиби.

— Също и никакъв мотив.

— Мотив е имал. И Аквиста и Кериган са ходели с Ани по едно или друго време. — Тънкият му нос се сбърчи, като че ли беше доловил някаква миризма по-лоша от йодоформ. — А Майер имаше някакво ненормално влечение към собствената си дъщеря.

— Бива си я вашата история — казах аз. — Разказахте ли я на шерифа?

За първи път Дейнлоу изглеждаше неспокоен.

— Не съм го виждал. Но не бих искал да изпадне в положението да арестува собствения си тъст. Този път действях без негово знание и разказах тези неща на Уестмор.

— И той повярва ли ви?

— Разбира се. А вие не ми ли вярвате?

— Ще си помисля върху вашата версия. Но искам да свърша още едно-друго. Майер кара един линкълн, нали?

— Да, но има и друга кола, един стар чеви, който той използва за превоз.

— Зелена лимузина, марка чеви?

— Да. Ще поработя по тези коли при първия удобен случай. Една от тях трябва да е била видяна на местопрестъплението, когато е било извършено едно от убийствата.

— Мога да ви спестя усилията. Поговорете с арестувания вътре. Попитайте го за колата, с която Аквиста е потеглил в четвъртък.

Дейнлоу се обърна към вратата. Аз тръгнах в обратната посока.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хилда Чърч отвори предната врата и погледна боязливо навън. В памучната си ватирана домашна рокля можеше да мине за хубавка домакиня от предградията, чиято сутрешна работа е била прекъсната. Но в погледа и устата ѝ се долавяше нещо стегнато и безжизнено. Очите ѝ бяха прозрачни и странни, бистри и бледозелени като океански бездни.

— Съпругът ви вкъщи ли си е, мисис Чърч?

— Не. Боя се, че не е.

— Ще го почакам.

— Но аз не зная кога ще се върне.

— Няма значение. Искам да поговоря за някои неща с вас.

— Извинете ме, но не ми се говори с никого. Не и тази сутрин.

Тя се опита да ми затвори вратата. Задържах я отворена.

— По-добре ме пуснете да вляза.

— Не. Моля ви. Брандън ще се ядоса, ако ви завари вкъщи. — Тя натисна вратата. Част от едната ѝ гърда изскочи навън покрай ръба. — Моля ви, нека я затворя. И си вървете. Ще кажа на Брандън, че сте идвал.

— Влизам, мисис Чърч.

Опрях рамо о вратата и я отворих със сила. Тя отстъпи към всекидневната и застана там с ръце сковани до тялото си, а върховете на пръстите ѝ потрепваха. Гледаше към мен с извърната настрани глава, а в погледа и се смесваха уплаха и кокетство. Шнурчето на едната страна на врата ѝ беше толкова опънато, че приличаше на тънко въже.

Тръгнах към нея. Тя продължи да отстъпва към всекидневната. Вървеше с някаква чудата тромавост, сякаш тялото изоставаше далеч зад мисълта ѝ. Спирайки се до избелялата махагонова масичка за кафе, тя се наведе напред и бутна леко глинения пепелник в центъра на масата.

Пепелникът, масата, килимът и всичко останало в стаята беше чисто. Мебелите с бяла дамаска и черен метал бяха потискащо нови и наредени геометрически из помещението. През една стъклена плъзгаща се врата видях вътрешния двор, обграден с бяла стена, сияещ като открита пещ, в която растат цветя. В средата на голяма кръгла тухлена саксия, залята от листата на пурпурна лобелия, се издигаше малко лимоново дръвче, чиито восъчни цветове гледаха към слънцето.

— Какво искате от мен? — прошепна тя.

Светлината, която се отразяваше от стената на вътрешния двор, падаше студено върху наполовина извърнатото ѝ лице. В този миг тя приличаше толкова много на мъртвата си сестра, че аз не можах да повярвам в нейната реалност. Смъртта беше състарила Ан Майер и ги беше направила почти близначки. Потокът на времето спря с рязък шум и започна да се връща в обратна посока. Безпомощното състрадание, което изпитвах към Ан Майер, преминаваше през мен като наркотик. Сега аз жалех недействителната жена, която стоеше с наведена глава до безупречно чистата масичка за кафе.

Тя не е била в състояние да си представи онова, което беше направила. Трябваше да я накарам да осъзнае истината, да я върна отново към реалността, а и сам да стигна дотам. По-скоро бих стрелял в главата ѝ.

— Вие сте убили сестра си с револвера на вашия баща. Искате ли сега да поговорим за това, мисис Чърч?

Тя вдигна глава към мен. В зелените ѝ очи с цвета на океански прилив успях да зърна преминаващите през съзнанието ѝ мисли, подобни на сенки на неznайни създания. Тя каза:

— Аз обичах сестра си. Стана неволно, нямах намерение...

— Но го направихте.

— Това беше нещастен случай. Пистолетът сам стреля. Пистолетът гръмна в ръката ми. Ан гледаше към мен. Тя не каза нито дума. Падна на пода.

— Защо я застреляхте като сте я обичала?

— Ан беше виновна. Тя не трябваше да тръгва с него. Аз знам какви сте вие мъжете, вие сте като животни, не можете да се владеете. Но жените все пак могат. Тя не трябваше да му позволява. Не трябваше да го предразполага.

— Много мислих за това — каза тя. — След случилото се не правех нищо друго, освен да мисля. Дори не съм спала. Прекарах цялата седмица в мислене и в чистене на къщата. Изчистих тази къща, след това къщата на баща ми и после пак се върнах тук и отново чистих. Едва ли съм я изчистила напълно, но едно нещо реших — Ан беше виновна. Не можете да обвинявате тат... не можете да вините Брандън за това, той е мъж.

— Не разбирам как се е случило това, мисис Чърч. Спомняте ли си?

— Не много добре. Бях мислила толкова много. Умът ми работеше така бързо, не ми остана време да си спомня.

— В неделя ли се случи?

— Рано сутринта в неделя, на езерото. Отидох там да поговоря с Ан. Искях само да поговоря с нея. Тя беше толкова нехайна през цялото време, не разбра какво ми е сторила. Тя имаше нужда от някого, който да я накара да дойде на себе си. Не можех да позволя това да продължава по този начин. Трябваше да направя нещо.

— Значи вие сте знаела за това?

— От месеци. Аз виждах как Бранд я гледа и как тя се държи. Когато той седеше на стола си, тя минаваше близо до него, така че полата ѝ да докосне коленете му. После започнаха да ходят на излети през уикенда. Миналата събота отидоха отново. Бранд каза, че имал среща в Лос Анджелис. Позвъних в хотела, но не беше там. Той беше с Ан. Аз знаех това, но не знаех къде са.

В събота вечерта тук дойде Тони Аквиста. Беше много късно, след полунощ. Той ме вдигна от леглото. Но аз не бях заспала. Вече бях започнала да подозирам преди това да се случи. Когато той дойде до вратата и ми каза, изведнъж разбрах всичко, целият мой живот влезе в един-единствен миг... градът и планините, и двамата, които бяха заедно във вилата, и аз, която бях сама, напълно сама тук долу.

Тя вдигна ръце към гърдите си и жестоко ги стисна.

— Продължавайте — казах аз. — Какво ви каза Аквиста?

— Той каза, че тръгнал след нея към езерото Пердида и я видял с Бранд. Каза, че били върху мечата кожа пред камината. Огънят горял и били напълно голи. Каза, че тя се смеела и произнасяла името му. Тони беше пиян и мразеше Бранд, но казваше истината. Знаех, че казва истината. След като си тръгна, прекарах цялата нощ будна и се опитвах

да реша какво да правя. Нощта мина неусетно. После църковните камбани забиха за утринна литургия. Това беше знак за мен, те звучаха като камбаните в деня на моята сватба и продължиха да звънят през целия път до езерото. През цялото време, докато говорех с Ан. Те звъняха в ушите ми. Трябваше да крещя, за да мога да чувам гласа си. Спряха чак, когато pistolетът изгърмя.

Тя потръпна, сякаш усещаше как огнената наслада от куршума прониква в собствената ѝ плът.

— Къде беше съпругът ви, когато това се случи?

— Нямаше го. Той си беше тръгнал, преди да стигна там.

— Откъде взехте оръжието? От баща ви?

— Това беше револвер на баща ми. Но не ми го даде той. Ан ми го даде.

— Дала ви го е вашата сестра?

— Да. — Тя кимна като птица с малката си хубава глава. — Вероятно тя. Знам, че беше у нея и след това попадна в ръката ми.

— Защо е направила това?

— Не знам. Честно. Не мога да си спомня. — Лицето ѝ стана напълно безизразно. — Опитвам се да си спомня, но всичко е в мъгла с лицето на Ан в нея и звука на камбаните. Всичко се движи толкова бързо, а аз съм толкова бавна. Pistolетът изгърмя и аз изпаднах в ужас, бях сама с тялото ѝ. За момент ми се стори, че това бях аз, че аз лежа мъртва на пода. Избягах.

— Но после се върнахте.

— Да, върнах се. В понеделник. Искях да... да погребя Ан прилично. Мислех си, че ако успея да я погребя, ще се избавя от това да мисля непрекъснато за нея, как лежи там.

— Кериган беше ли в къщата? Или може би е влязъл и ви е заварил с тялото?

— Да, той дойде, когато бях там. Опитах се да я довлека... да я занеса до колата ѝ. Мистър Кериган предложи да ми помогне. Той каза, че не би допуснал тя да остане там и че самият той ще бъде заподозрян в убийството ѝ.

Закара ме до едно място в гората, където можех да я погребя. После онзи ужасен старец дойде да ни шпионира. — Очите ѝ потъмняха от гняв, мимолетен и безсмислен като гнева на дете. —

Старецът беше виновен за това, че не можах да погребя сестра си прилично. Заради него паднах и си нараних коляното.

— И си загубихте токчето?

— Да, как разбрахте? Аз и Ан носим един и същ номер и модел обувки и Кериган каза, че ако си сменим обувките, никой не би открил разликата. Оставих нейните обувки в апартамента ѝ, когато отидохме да унищожим доказателствата.

— Какви доказателства?

— Мистър Кериган не ми каза. Той само спомена, че в апартамента на Ан имало доказателства срещу мен.

— По-вероятно срещу него. Вашата сестра го е изнудвала.

— Не, сигурно грешите. — Тонът ѝ беше едновременно отбранителен и надменен. — Ан не беше способна на такова нещо. Тя беше нехайна, но не беше съзнателно лоша. Тя не искаше да бъде лоша.

— Никой никога не е искал това, мисис Чърч. Злото постепенно се промъква в хората.

— Не. Вие не разбирате. Мистър Кериган ми помагаше. Той каза, че не е честно аз да страдам заради Ан... заради грешката на Ан. Тя беше в багажника на колата си и той ми предложи да я откара до някое място, където дълго време няма да бъде намерена и да я остави там.

— И какво поиска той от вас в замяна на всичките си услуги? Някой друг нещастен случай?

— Не си спомням. — Но в погледа ѝ имаше нещо уклончиво.

— Ще ви припомня — рекох аз. — Кериган ви каза да отидете на магистралата в четвъртък следобед и да останете там до вечерта. Вие е трябвало да спрете камиона на Аквиста и по някакъв начин да го накарате да слезе от него. Отидохте в дома на баща ви, от една страна за алиби, и от друга, за да ви вземе неговия стар чеви. Защо именно кола на баща ви?

— Мистър Кериган каза, че Тони със сигурност ще я разпознае.

— Той е помислил за всичко, нали? Почти за всичко. Но Кериган не е знаел, че вие имате причина да убиете Аквиста. Или е знаел?

— Каква причина? Не разбирам.

— Аквиста е можел да реши, че вие сте убила сестра си.

— Моля ви, не използвайте тази дума. — Тя вдигна безумно глава, като че ли бях пуснал в стаята някакво ужасно и сляпо създание,

прилеп, който можеше да се гмурне и да се вкопчи в косите ѝ. — Не трябва да използвате тази дума.

— Това е точната дума, мисис Чърч. За всеки един от трите изстрела. Вие убихте Аквиста, за да го накарате да мълчи. Бутнахте го в канавката и потеглихте обратно към дома на баща си, за да запълните вашето алиби. Тогава остана само един свидетел — Кериган.

— Във вашата уста звучи толкова ужасно — каза тя, — и толкова планирано. Въобще не беше така. Когато Тони се качи в колата, аз му казах първото нещо, което ми хрумна — че баща ми е претърпял злополука. Нямах намерение да убивам Тони. Но той видя пистолета на седалката и стана подозрителен. Посегна да го грабне и аз трябваше да го взема преди него, нямах му доверие. Не можех в този момент едновременно да карам, да го наблюдавам и да държа оръжието. Той отново посегна към него.

— И револверът отново гръмна?

— Да. Той се отпусна на седалката и започна да диша по един странен начин. — Раменете ѝ увиснаха в несъзнателно подражание и дъхът ѝ започна да шумоли в гърлото. — Не можех да понасям звуците, които издаваше и гледката на кръв. И затова го изхвърлих от колата. — Ръцете ѝ яростно блъснаха разреждения въздух.

— Пистолетът е гръмнал още веднъж — казах аз. — Спомняте ли си третия път? В офиса на Кериган.

— Да, спомням си. — Гласът ѝ беше по-твърд, а погледът по-определен. Изглежда, ме по някакъв необясним начин възстановяването на сцени от убийствата и признанието беше укрепило силите ѝ. — Другите бяха нещастни случаи... зная, че не ми вярвате. Но мистър Кериган убих; защото трябваше. Той беше казал на Бранд за другите. Всичко. Трябваше да му попреча да каже и на други хора. През нощта Бранд ме заключи, но после му се наложи да излезе отново. Счупих прозореца и отидох до мотела. Мистър Кериган беше в офиса си, аз влязох и го застрелях. Беше ми неприятно да направя това, след цялата помощ, която ми беше оказал. Но трябваше.

Взрях се в сенчестите дълбини на очите ѝ, но не разбрах дали в думите ѝ имаше някаква преднамерена ирония. Лицето ѝ беше строго и без усмивка, подобно на лицето на съдия с неговата черна шапчица.

— Три убийства с три изстрела е доста добър резултат. Къде се научихте да стреляте толкова добре?

— Татко ме научи, а Брандън ме водеше на стрелбището. Понякога правех по сто точки на силует.

— Къде е пистолетът, който сте използвала?

— У Брандън. Той откри къде го бях скрила. Радвам се, че го намери.

Погледнах я въпросително.

— Не искам повече това да се случва — каза тя. — Аз мразя убийствата и насилието. Винаги съм ги мразела. Когато бях малко момиче дори не можех да погребя една мъртва котка или пък да извадя някоя мишка от капана. Нямах покой, докато пистолетът беше у мен.

— Нито пък някой друг е имал.

Тя не ме чу. Лицето ѝ беше придобило онзи израз, който бях видял в четвъртък вечерта — едновременно уплаха и очакване. На улицата спря кола.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чаках Чърч с изваден пистолет. Той влезе през вратата с блестящи очи и измъчено под стетсъна лице. Ръката му тръгна към страничния джоб на сакото, под който изпъкваха очертанията на пистолет.

— Предполагах, че ще бъдеш ти — каза той.

— Трябваше да ме застреляш, когато имаше възможност. Но сега на твоето място не бих се опитвал. Жена ти е правела по сто точки на мишена. Аз правех по деветдесет и девет при бърза стрелба.

— Няма да се състезаваме, Арчър. Аз не искам твоята кръв по ръцете си.

— Я да ги видя.

Чърч вдигна ръцете си напред с дланите нагоре, бяха празни. Когато извадих пистолета от джоба му, той премига. Това беше 9,3-милиметров револвер от синкава стомана. Дръжката беше изгладена от употреба. Завъртях добре смазания барабан. Беше пълен.

— Взemi го — каза той. — Това е, което търсиш.

Погледът му се отмести от револвера и се насочи към жената. Тя се беше подпряла на стъклената врата, водеща към вътрешния двор. Върху спокойното ѝ лице очите ѝ бяха като две ужасяващи пукнатини. Бяха пълни със сълзи и аз се зачудих за кого беше нейната скръб. За самата нея?

— Каза ли му, Хилда?

Тя кимна безмълвно.

Той се обърна към мен:

— Тогава ти знаеш.

— Да. А ти къде беше?

— На магистралата. Бях завладян от детинската идея, че мога да замина, да оставя всичко зад гърба си и да започна някъде на друго място.

— И ето те тук.

— Ето ме тук. Осъзнах, че не бих могъл да обърна гръб на самия себе си, че трябва да се върна и да продължа да живея със себе си, независимо от това къде се намирам. Чудесна перспектива. — Той се опитваше да бъде язвителен и да поддържа стил, но в думите му се усещаше болка от откритата рана. — Разбира се, освен това има и друго. Аз не можех да замина и да оставя Хилда сама да посрещне тези неща.

Тя изохка. Лицето ѝ беше като на статуя под проливен дъжд.

— Брандън, пусни ме да изляза навън. Моля те. Не мога да понеса да говориш така.

— Няма да избягаш, нали?

— Обещавам.

— И няма да се нараниш?

— Не, Брандън.

— Добре. Само за малко. — Когато стъклената врата се плъзна зад нея, той се обърна към мен. — Тя няма да излезе от вътрешния двор, не се безпокой. Обича да стои там, пък и не ѝ остана много време.

— Ти все още се безпокоиш за нея.

— Тя е мое дете. Това е най-страшното, Арчър. Аз не мога да я виня, тя не е отговорна за постъпките си. Аз съм онзи, който трябва да отговаря. Тя е действала по някаква вътрешна принуда, едва ли е осъзнавала какво прави. А аз дяволски добре знаех какво правя, още от самото начало. Но продължих, и тъй или иначе, не се спрях. Това е моето възмездие.

Той разтвори огромните си ръце и погледна надолу към тях.

— Това наистина се случи в четвъртък през нощта, когато Кериган ми каза какво е сторила тя. Докато бяхме в мотела, той направи няколко лицемерни подмятания. По-късно отидох в дома му и тогава ми каза цялата истина. Аз бях първият, който научи това. Аз бях първият, който узна, че Ан е мъртва.

Не се оправдавам за онова, което направих. Но въпреки това вярвам, че не бих постъпил така, ако бях разсъждавал трезво. Думите му ме разтърсиха много тежко. Не бях подготвен за това. Нали разбираш, за последен път се бях видял с Ан през една слънчева утрин горе на езерото и ние бяхме по-щастливи от всякога. — По челото му

избиха светли капчици. Той ги избърса нетърпеливо. — По дяволите, изпадам в самосъжаление. Това е моят порок.

Но онази нощ в дома на Кериган беше за мен като земетресение. Целият ми живот се преобърна и се стовари върху мен. Моето момиче беше мъртво. Моята жена го беше убила и след това беше убила отново. Кериган не ми спести нищо, той ми каза всичко, което можа да измисли, за да сломи съпротивата ми. В действителност аз не му повярвах, преди да разпитам Хилда. Но тя си призна всичко... всичко, което си спомняше.

Тази нощ не виждах никакъв изход. И все още не виждам. Отидох на пътя и направих онова, което Кериган искаше от мен. Ти беше прав, Арчър. — Думите излязоха с болка от сурово стиснатата му уста. — Аз освободих хората си и оставих престъпника да се измъкне извън пределите на моя окръг. От всичко, за което трябва да се срамувам, от това се срамувам най-много.

— Той отново е в твоя окръг.

— Знам. Това не променя стореното от мен.

Двата пистолета в ръцете ми ме накараха да се почувствам неловко. Бутнах ги в джобовете на сакото си, така че да не се виждат. През последните няколко минути моята представа за Чърч се обърна с главата надолу. Той беше нарушил някои от правилата. Животът му беше объркан и изпълнен със страсти. Но според разбиранията си той беше честен човек.

— Бих направил същото — казах аз.

— Ти не си полагал клетва като полицаи. Но всъщност не запя ли друга песен?

— Вчера не бях прав. Взимам си думите обратно. Забрави го.

— Не мога да забравя истината. През последните четиридесет часа аз обикалях околността и се правех, че прилагам закона. В действителност търсех Ан. Кериган не пожела да ми каже къде е тя, това беше още един начин да ме държи в ръцете си. Добре, сега всичко свърши. Предполагам, че Уестмор ще поиска срещу мен да бъде повдигнато официално обвинение.

— Не и ако зависи от мен. А аз съм неговият главен свидетел.

Той ме погледна изненадано.

— След онова, което направих?

— След онова, което направи.

— Ти си необикновен човек — каза той бавно.

— А ти двойно повече. Ти си от тези обхванати от угризения негодници, които биха получили удовлетворение от това да бъдат опозорени пред обществото и може би сам би си определил срока, който да прекараш в своя затвор. Естествено ти се чувстваш виновен. И си виновен. Ти направи много опасни грешки. Най-опасната беше, че остави Хилда без контрол, след като знаеше, че тя е извършила убийство. Никой не загуби нищо от смъртта на Кериган, но можеше да се случи с някой друг.

— Знам, че не трябваше да я оставям тази нощ. Кериган ме принуди — той ме накара да изляза на пътя. Трябваше да я закарам в психиатричното отделение. Но тогава не можах. Моят собствен ум беше помътен. Чувствах се толкова виновен.

Погледът му мина покрай мен и се насочи към стъклената врата. Хилда стоеше бездейно във вътрешния двор и гледаше втренчено към белоцветното лимоново дърво. Изглеждаше като загубена, сякаш се беше залутала в нечия чужда градина. Чърч издаде някакъв неясен звук. Той захвърли шапката си към стената и се отпусна на металния стол, обхващайки главата си с ръце. Седнах срещу него.

Когато откри лицето си, очите му вече не бяха така трескаво блестящи. Чертите на лицето му бяха станали по-дълбоки. Ръцете му трепереха. Той ги стисна в молитвена поза, за да ги спре. Въпреки измачкания си работен костюм, той приличаше на съкрушен от скръб светец върху платно на Ел Греко.

— Хилда ще прекара дълго време зад решетките — казах аз. — Мястото зависи от това дали е нормална. Тя нормална ли е?

— Не знам какво ще реши съдът. Тя има емоционални смущения и ти сам можеш да видиш това. Никога не е била напълно нормална, още откакто я познавам. Мисля, че това беше една от причините да се ожена за нея. Животът в дома на Майер буквално я влудяваше. На някои мъже им е необходимо да бъдат нужни. Аз съм един от тях.

Сега разбирам, че това е по-скоро слабост, отколкото сила и не е добро основание за брак. Но въпреки това, в продължение на близо десет години то вършеше работа. Ако можехме да имаме деца, вероятно щеше да продължи завинаги. Или ако не бях загубил волята си. — Очите му бяха насочени към мен, но не ме виждаха. Той се беше вгълбил в себе си и се опитваше да се добере до истината за своя

живот. — Мисля, че волята е просто другото име на силното желание. В края на краищата човек не може да се принуди да иска онова, което не желае или да се откъсне от нещата, към които истински се стреми.

Аз исках син — каза той с дълбок глас. — Тя не можа да ми го даде. Синът, който не можех да имам и всички останали неща, които не срещнах в живота, постепенно ме изхабиха. Нашият съвместен живот беше празен. Ние се опитахме да го запълним с разни вещи — нова къща, мебели — той огледа пустата слънчева стая, — но това не доведе до нищо. Нямаше любов. Аз вече не обичах Хилда и не мисля, че тя някога ме е обичала. В сърцето ѝ имаше твърде много страх, за да е способна на обич.

— От какво се страхуваше тя?

— Предполагам, че в началото от баща си, а след това е започнала да се бои и от други неща, включително и от мен. И от самата себе си. — Той дишаше дълбоко.

Понякога в нея сякаш се криеше някакво диво животно, което гледаше през очите ѝ — животно, което аз трябваше да храня и укротявам. Докато можех да ѝ давам любовта си и сигурността, от която се нуждаеше, тя беше в безопасност. В продължение на девет години аз ѝ помагах да живее като напълно нормален човек. И след това провалих живота ѝ. Аз бях този, който се провали. Надцених силите си и се нагърбих с прекалено много. И накрая се предадох.

Той удари дългото си бедро с острата част на ръката си. Сякаш разсичаше живота си на части.

— Мисля, че Ан ме привлече още първия път, когато я видях. Докато живееше с нас и дълго време след като си отиде, аз не си давах сметка за това. Беше толкова млада и не исках да повторя онова, което баща ѝ беше направил. Беше ми като дъщеря... а когато порасна, стана блудната дъщеря. Бях твърде голям пуритан, за да одобря онова, което правеше. Но тя обичаше нещата, които ми липсваха: шеги, смях и любов без сълзи. Толкова много приличаше на Хилда и все пак беше толкова различна — бяха като ези и тура на една и съща монета.

Започнах да копнея по нея миналата година, миналата пролет, когато хълмовете се раззеленяваха. Сезонът за разгонване. — Той се иронизираше като старец, който си припомня пламенната си и угаснала младост. Но гласът му се повиши. — Започнах да кроя разни сложни планове как да я срещна на улицата или да залъгвам Хилда, за

да бъдем отново заедно. И когато тя идваше, аз се страхувах да я доближа. Беше толкова красива.

Можех да сложа край на това. Аз самият можех да спра. Но бях увлечен... наречи го, както искаш — любов, разпасване или задоволяване на собствените страсти. Мислех си, че заслужавам повече, отколкото получавам. Е добре, получих повече. Всички получихме повече.

През юни тримата отидохме до океанското крайбрежие за уикенда. Не исках да вземаме Ан с нас — по онова време аз се борех с това и знаех, че губя, но Хилда настоя. Предполагам, че тя искаше да измъкне Ан от Кериган. Първата нощ, когато бяхме там, Хилда получи мигрена. Ан и аз я оставихме в мотела и отидохме да се разходим по брега. От години не бяхме оставали двамата на такова уединено място, откакто тя порасна. Сега се случи.

От вътрешния двор чух звук на късане. Станах и отидох до вратата. Хилда беше застанала на колене и скубеше плевелите, които бяха избуяли високо до ръба на тухлената саксия.

— Това беше моето престъпление — настойчиво каза Чърч зад гърба ми. — Аз отклоних любовта си от Хилда и я насочих към сестра й. — Ан също се влюби в мен. Стана така, че трябваше да бъдем заедно, където и да е, и на всяка цена. Отивах с Ан за една нощ на някое място и когато се прибирах, Хилда ме очакваше с погледа на ранено животно. Тя никога не продума нито дума за Ан, никога не ме попита. Отново се затваряше в себе си, както и когато се оженихме. И аз позволих това да се случи. Предполагам, че сигурно съм искал да се случи. Имаше време, когато желях тя напълно да загуби ума си и по този начин да бъде свободен да живея с Ан, да се оженя за нея и да имам деца. — Гласът му секна. — Желанието ми се сбъдна в известен смисъл.

— Тя била ли е някога хоспитализирана?

— Веднъж, през първата година от нашия брак. Опита се да се самоубие. В продължение на десет дни беше под наблюдение в окръжната болница. Щеше да има бебе и докторите решиха, че причината е в нейната бременност. Тя ми каза, че не иска да ражда бебе в този свят. Същата нощ взе свръхдоза приспивателно. Успях да я закарам навреме, за да й направят промивка на стомаха. Тогава можех да я оставя на лечение в болницата. Лекарите ми дадоха възможност да

реша. Предпочетох да остане при мен. Вярвах, че у дома бих могъл да ѝ осигуря един по-добър живот. А пък и тя носеше моето дете.

— Какво се случи с него?

— Тя го загуби. След това психическото ѝ състояние се подобри.

— Беше ли подлагана на психиатрично лечение?

— Да, от време на време. Поддържане на общото състояние.

— Добре, това е подходящо основание в съда да се пледира за оправдателна присъда поради невменяемост. Да знаеш да е планирала някога убийството на Ан?

— Сигурен съм, че не е имало умисъл. Станало е под натиска на момента. Мога да докажа това, ако са склонни да ми повярват. Когато е отишла там, пистолетът не е бил у нея.

— И на мен ми каза същото. Не знаех дали е вярно.

— Говорела е истината. Вероятно го е взела от Ан или го е намерила във вилата. В събота вечерта го видях на бюрото и направих забележка на Ан, че е оставила зареден пистолет да се мотае из къщата. Но тя не ми позволи да го изпразня. Искаше го за самозащита.

— Срещу Хилда?

— Съмнявам се. Тя не се страхуваше от Хилда.

— А е трябвало. Според Хилда, Ан ѝ е дала оръжието. Можеш ли да си го обясниш?

— И на мен ми каза същото. Но Ан не би направила това.

— Чудна работа. Но тя е знаела, че Хилда е правила опит за самоубийство.

Отидох до вратата. Хилда беше на колене сред цветята, но вече не плевеше бурените. Тя късаше пълзящата лобелия и пълнеше шепите си с цвят, който хвърляше зад себе си. Саксията изглеждаше наполовина скалпирана.

Чърч мина бързо покрай мен и се спусна към вътрешния двор.

— Хилда! Какво правиш?

Тя се изправи на колене и погледна към нас през рамо. Лицето ѝ бе зачервено и потно.

— Не ги харесвам. Те вече не са красиви. — Тя срещна шокирания му поглед и леко се отдръпна от него. — Всичко ли е наред, татко, искам да кажа Брандън?

След като си пое въздух, той отвърна:

— Всичко е наред, Хилда. Прави каквото искаш с цветята. Те са си твои.

— Бих искал да ви задам един въпрос — казах аз. — За Ан.

Тя се изправи на крака и отметна косите си назад с изцапаната си ръка.

— Но аз ви казах за Ан. Това беше нещастен случай. Държах пистолета в ръка, после той гръмна и тя ме погледна. Погледна ме и падна на пода.

— Как попадна пистолета в ръката ви?

— Ан ми го даде — рече тя. — Казах ви това.

— Защо ви го даде? Каза ли нещо? Спомняте ли си?

— Спомням си нещо. То не изглежда правдоподобно.

— Какво си говорихте, мисис Чърч? Опитайте се да си спомните?

— Тя ми се изсмя. Аз ѝ казах, че ако не остави баща ми на мира, ще се убия.

— Да остави баща ви на мира?

— Не. — Очите ѝ бяха озадачени. — Брандън. Да остави Брандън на мира. Тя се изсмя, отиде в спалнята, взе един револвер и ми го подаде. „Хайде, убий се“, каза тя. „Това е твоят шанс, пистолетът е зареден. Застреляй се“, каза тя. — Жената спря да говори и застана така, сякаш се послушваше. — Но аз не го направих. Вместо това застрелях нея.

Чърч изстена зад мен. Обърнах се. Той изглеждаше като човек, който едва е прекарал дълго боледуване. Едно колибри изсвистя над главата му както дъгоцветен куршум. Очите му се взираха в сините дълбини на небето, докато то се изгуби от поглед.

Жена му беше отново сред цветята и изтръгваше последните стръкове от влажната пръст. Когато полицейската кола пристигна, саксията беше опустошена, и тя се беше заела с трънливото лимоново дръвче. Преди да я откарат, Чърч изми и превърза кървящите ѝ ръце.

Издание:

Автор: Рос Макдоналд

Заглавие: Да намериш жертва

Преводач: Станимир Йотов

Година на превод: 1992

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Петриков“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1992

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ДФ „Абагар“, В. Търново

Художник: Красимир Трифонов

Коректор: Росица Николова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4372>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.